

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 10483

KASANOVAS AHEYMKER

Arthur Schnitzler

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אין זעלבן פארלאג זיינען
דערשינען פאלגנדע ביכער:

קנט האמסון :
די קינדער פון דער צייט
אידיש : ש. שניידער

אסאך ווילד :
דע פראפונדים
איבערזעצט פון ק. מרמר

אין דרוק
און וועלן באלד דערשיינען:

דזשיימס ברענטש קאבעל :
יורגען
אידיש : מיכל ליכט

יאקוב וואסערמאן :
וועלט-אילוזיע
איבערזעצט פון ח. ראזענפעלד

יעקב גלאטשטיין :
פרייע פערזן
לידער

ראבערט לואיס סטיוונסאן :
אוצר - אינזעל
אידיש : אלף קץ

ס'גרייט זיך צום דרוק :
אן אלגעמיינער אריינפיר צום פסיכאנאליז

פון פראפעסאר זיגמונד פרויד
אידיש פון נ. ב. מינקאווי

ארטור שניצלער

קאסאנאָזאָם אַהיימקער

אידיש פון ב. אלקוויט

פארלאג : גראַהאר און סטאַדאַלסקי
ניו יאָרק. 1926

Copyright, 1926
by
GROHAR & STODOLSKY

I

אין זיין דרייאונפופציקטן יאָר, ווען קאסאנאָוואַ איז שוין מער נישט איבער דער וועלט געיאָגט געוואָרן פון דער לוסט צו יוגנט אַוואַנטורעס, נאָר פון דער מורא אין דער אַנקומענדיקער עלטער, האָט ער דערפילט אַז די בענקשאַפט נאָך זיין געבורט־שטאָט ווענעדיג, איז אים אַזוי אַנגעוואַקסן אויף דער נשמה, אַז ער האָט געצויגן אַהין, ווי אַ פאַרוואַנדעטער פּויגל, וואָס לאָזט זיך לאַנגזאַם אַראָפּ אין זיין טויטפלי אין אַלץ ענג און ענגער־ווערנדע קרייזן. אָפּט און עפּטער האָט ער פאַר די לעצטע צען יאָר פון זיין גלות, אַפּעלירט צום אויבערשטן ראַט נאָך אַ דערלויבעניש אַהיים צו קומען. דאָך, פּריער פלעגט זיך אַרייַן־כאַפּן עזות אין דער פאַרפאַסונג פון די צושריפטן — אויף וואָס ער איז געווען אַ מייסטער — און צומאָל, האָט זיך אַרויס־געזען אַ פאַרביסענער פאַרגעניגן, וואָס האָט געפירט זיין פען, לעצטנס אָבער האָבן זיינע בקשות זיך אויסגעדריקט אין באַשייד־דענע און אונטערטעניקע ווערטער, וואָס האָבן אַלץ קלערער אַנטפלעקט די לײַדן פון דעם הימקראַנקן און זיין אמתע חרטה. די זינד פון זיין פּריער יוגנט — די אומפאַרגעבלאַכסטע פאַר די ווענעציאַנישע ראַטמענער — זיינען נישט געווען זיין צעלאַזנקייט, באַטריגערישקייט, אָדער שאַרלאַטאַנעריי פון אַ שפּילעוודיקער נאַטור, נאָר זיין פּריידענקען, וואָס איז שטופּנווייס פאַרגאַנגען אין פאַרגעסנהייט; און קאַסאַנאָוואַ האָט, ביז אַ

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

געוויסן גראד געגלויבט, אז ער וועט קריגן א פארהער. די גע-
שיכטע פון זיין וואונדערלאכן אנטלויפן פון די בלייקאמערן פון
ווענעריג, וואָס ער האָט איבערדערציילט באַ אומציייליקע געלעגנ-
הייטן אין רעגירונגס פאלאצן, אין סאלאנען פון נאַבעלער
געזעלשאַפט, באַ רייכע מאַלצייטן און אין פאַרדעכטיקע הייזער,
האָט אַמבעסטן געווירקט, אז מען זאָל פאַרגעסן די שלעכטע רע-
פוטאציע, וואָס האָט באַגלייט זיין נאָמען. נאָכמער, אין בריוו
קיין מאַנטואַ, וואו ער האָט זיך אויפגעהאַלטען צוויי מאַנאַטען,
האָבן מענטשן פון איינפלוס צוגעגעבן האַפנונג דעם אוואַנטוריסט,
וואָס האָט אַנגעהויבען פאַרלירן זיין אינערלאַכן און אויסער-
לאַכן גלאַנץ, איידער נאָך עס איז געקומען אַ גינסטיקער אומבייט
אין זיין שיקואַל.

אזוי ווי זיינע געלט־מיטלען זיינען איצט געווען זייער
קאַרנע, האָט קאַסאַנאָוואַ באַשלאָסן אָפצואוואַרטן די דערוואַרטע
באַגנאַדיקונג אין דעם באַשיידענעם אַבער רעספּעקטאַבלען גאַסט-
הויז, וואו ער איז אַמאָל, אין גליקלאַכערע יאָרן, איינגעשטאַנען.
פאַר גייסטיקן צייטפאַרטרייב — אַ פאַרגעניגן פון וואָס ער
האָט זיך ניט געקענט אָפגעוואוינען — האָט ער געמאַכט
נאָטיצן פאַר אַ פּאָלעמישן פאַמפּלעט, וואָס ער האָט געשריבן קעגן
דעם אַפיקורסישן וואָלטער, האַפנדיק, אז די פאַרעפנטלאַכונג
פון דעם דאָקומענט וועט אים געבן אַן אומצווייפּלהאַפטע און
געזיכערטע שטעלונג גלייך נאָך זיין אַהיימקומען קיין ווענעריג.
איין פרימאַרגן, שפאַצירנדיק אויסערן שטאָט, האָט ער
זיך באַמיט צו געבן די לעצטע אַפרונדלונג צו מאַנכע זאַצן,
וואָס האָבן געזאָלט פאַרניכטן דעם גאַטלאַזן פּראַנצויז. פּלוצלינג

קאסאנאווא'ס אהיימקער

איז אים באפאלן אזא אומרואיקייט, וואס האט אים אריינגעבראכט אין א כמעט פיזישער פארצווייפלונג. ער האט געטראכט פון דעם לעבן, וואס ער האט געפירט פאר די לעצטע דריי מאנאטן; עס איז געווען אלטעגלאך, אומדערטרעגלאך: די מארגן־שפאצירן אויפן לאַנד, דער קארטן־שפיל אויף קליינגע יינים אין די אווענטן באם באראז פּעראטי און זיין געשטופלטע געליבטע. ער האט געטראכט פון די צערטלאַכקייטן פון זיין ניט גאַנץ יונגער אָבער היציקער באַלעבאַסטע. ער האט אפילו געטראכט פון דער געפאַטערטער צייט אויף דעם ווערק וועגן וואַלטערן — אַ קאַנסטרוקציע פון פרעכע קאַמבינאַציעס, וואס האט אים אין דעם איצטיקן מאָמענט אינגאַנצן אויסגעזען אוממעגלאך. און איצט, אין דער זאַנפטיקער לופט פון אַ שפּעט־זומער מאָרגן, האט דאָס אַלץ אים אויסגעזען זינלאָז און אָפּ־שטויסנדיג.

ער האט אַרויסגעמורמלט אַ קללה ניט וויסנדיק אַליין אויף וועמעס קאָפּ דאָס זאָל פאַלן; און דאָן, גרייפנדיק דאָס הענטל פון זיין שווער, וואַרפנדיק בליקן אין אַלע זייטן, ווי אומזיכט באַרע ביזע אויגן וואַלטן אים געהיט אין דער איינזאַמקייט אַרום אים, האט ער זיך אַ קער געטאָן אויפן קנאַפל און צוריק־געשפּאַנט אין שטאַט אַריין, מיט דער אַבזיכט גלייך צו מאַכן אַלע פאַרברייטונגען פאַר זיין באַלדיקן אָפּפאַר. ער האט געפילט, אז ער וואַלט געווען אין אַ גינסטיקערער שטימונג, ווען ער וואַלט בלוז אויף עטלאַכע מייל דערנענטערט דעם וועג, וואס האט אים אָפּגעטיילט פון דער היים, נאָך וועלכער ער האט אזוי געבענקט. ער האט זיך געדאַרפט צוואיילן כדי זיך צו

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

פארזיכערן מיט א פלאץ אויפן נעקסטן פאסטוואגן. ער האט געמוזט אפפארן מיטן וועג קיין מזרח נאך פאר זונאונטערנאנג. עס איז אים ווייניק וואס געבליבן צו טאן, ער האט זיך געקאנט באגיין אן אן אפשיד-וויזיט צום באראן פערמאני. דאס איינ-פאקן פון די זאכן וואלט קוים געדארפט נעמען א האלבע שעה. ער האט געטראכט פון זיינע צוויי אפגעטראגענע אַנצוגן, אין דעם ערגערן איז ער געווען אַנגעטאן; פון דעם צעפליקטן, אַמאָל זייער פיינעם אונטערשלאג, פון די צוויי אָדער דריי טאבעק-פושקעס, דעם גאָלדענעם זייגער און קייט און א פאר ביכער; אין דעם איז באשטאנען זיין גאנץ פארמעגן. ער האט זיך דערמאנט אין דעם פארגאנגענעם גלאַנץ, ווען ער איז געפארן איבערן לאַנד אין א פּרעכטיקער קארעטע, רייך אויסגעשטאַט, אַלס פּאַרנעמער מאן, באַזאָרגט מיט אַלעם נויטיקן און אומ-נויטיקן; אפילו א באדינער — וועלכער איז געוויינלאך געווען אן אויסוואורף — האט ער געהאַט. די דאָזיקע דערינערונגען האָבן געוועקט אין אים גרויס ערגערניש און זיינע אויגן זיינען פאַרלאָפן מיט טרערן.

א יונגע פרוי מיט א בייטש אין דער האנט, איז אים פאַרבייגעפאַרן אויף א וועגעלע. צווישן די זעק און אַנדערע זאכן אויפן וועגעלע, איז געלעגן איר שכור'ער מאן און גע-כראַפּעט. א צאַרנדיקער האָט קאסאנאווא געשפּאַנט אונטער די אַפּגעבליטע קאַשטאַן-ביימער, וואָס האָבן זיך געצויגן אויף ביידע זייטן וועג און ער האט אומפאַרשטענדלאך געמורמלט פון צווישן זיינע פאַרשטעמערטע ציינער. פריער האט די פרוי אים צו-געוואָרפן א נייעריקן און שפּאַטישן בליק, אָבער צוריק-קרינגנדיק

קאסאנאווא'ס אהיימקער

א צאָרנדיקן גלאַץ מיט די אויגן, איז זי דערשראָקן געוואָרן, און ענדלאַך, ווען זי איז אַ פאַרוואַנדערטע פאַרבייגעפּאַרן, האָט זי אומגעקערט דעם קאַפּ און אים געגעבן אַ פאַרליבטן קוק איבער די אַקסלען. קאסאנאווא, וואָס האָט גוט געוואוסט, אז האָט און צאָרן גיבן ניכער דעם אויסזען פון יוגנט, ווי מילדקייט און צערטלאַכקייט, האָט גלייך באַגריפּן, אז אַ חוצפה'דיקער ענטפּער פון זיין זייט וואָלט מיט אַמאָל אָפּגעשטעלט דעם וואָגן, און דאָן וואָלט ער זיך ווייטער געקאַנט דערלויבן מיט דער יונגער פּרוי, וואָס זיין האַרץ וואָלט באַגערט. פונדעסטוועגן, כאַטש איינזענדיק דאָס, האָט ער אויף אַ מאַמענט זיך דערפילט אין אַ בעסערער שטימונג, האָט ער אָבער באַשלאָסן, אז עס לוינט זיך נישט צו פאַרשווענדן מי און צייט אויף אַזאַ לייכטע אוואַנטורע. דערפאַר האָט ער זיך געקאַנט דערלויבן צו לאָזן די פּויערטע אוועקפאַרן מיטן וואָגן און מיט אַליץ וואָס אין אים, אויפן שטויביקן וועג.

די זון איז איצט הויך געשטאַנען אין הימל, און דער שאַטן פון די ביימער, האָט קוים געקענט אָפּשוואַכן די היץ. קאסאנאווא האָט געמוזט שפּאַנען לאַנגזאַמער. אין דעם דיקן שטויב, וואָס איז געפאַלן אויף אים פון וועג, האָט זיך די אָפּגעטראָגנקייט פון זיינע קליידער ניט אָנגעזען, אזוי אז לויט זיין גאַנג און האַלטונג, האָט מען אים לייכט געקאַנט אננעמען פאַר אַ מענטש פון העכערן שטאַנד, וואָס איז פאַר אַ נאָווינע געווען צופרידן אַ מאָל צו גיין צופּום אַנשטאַט פאַרן. פונדערווייטנס האָט ער שוין אַנגעזען דעם טויער איבער דעם אַריינגאַנג אין זיין גאַסטהויז, ווען ער האָט מיטאַמאָל דערזען אַ שווערן דאַרפּישן וואָגן, וואָס האָט זיך אים אַנטקעגן געשלעפּט אויפן וועג. אינע-

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

ווייניק איז געזעסן אַ פעטלאַכער מאן, נעט געקליידט, פון נאנץ יונגן אויסזען. די הענט האָט ער געהאַלטן פאַרלייגט אויפן בויד, די וויעס אַראָפּגעלאָזט, האָט ער אויסגעזען אין דרימל, צופעליק האָט ער אַ בליק געטאָן אויף קאסאנאָווא'ן און דער מענטש האָט זיך אויף איינמאַל פאַרענדערט. ער האָט אויסגעזען שטאַרק איבעראַשט. ער איז אויפגעשפרונגען פון אַרט, אָבער צו שנעל, און איז צוריק אַריינגעפאַלן אין זיין זיי. ער האָט זיך ווידער אונטערגעהויבן און אַ שטויס געטאָן דעם קוטשער אין רוקן אַז יענער זאַל זיך אָפּשטעלן, אָבער נאָך איידער דער וואָגן איז שטיין געבליבן, האָט ער זיך אומגע־דרייט צו קאסאנאָווא'ן ניט וועלנדיק אים פאַרלירן פון אויג. פאַכענדיק מיט ביידע הענט, האָט ער אים ענדלאַך, מיט אַ דינער, אָבער קלאָרער שטיים, דריי מאָל ביים נאָמען אָנגערופן. ערשט אין זיין קול האָט קאסאנאָווא דערקענט, ווער דאָס איז און ער איז צוגעגאנגען צום שטיינגעבליבענעם וואָגן. שטייכ־לענדיק האָט קאסאנאָווא אָנגענומען ביידע הענט, וואָס זיינען צו אים געווען אויסגעשטרעקט און געזאָגט :

— אַליוואָ, אַי, דאָס זענט איר ?

— יאָ, הער קאסאנאָווא, איר, איר האָט מיך אַלזאָ דער־

קענט ?

— פאַרוואָס ניט ? זינט אייער חתונה, ווען איר האָב איר

דאָס לעצטע מאָל געזען, זענט איר אַביסל פעט געוואָרן, אָבער אויך איר האָב זיך אין די פופצן יאָר, וואַרשיינלאַך, אַ היפש ביסל געענדערט, כאָטש אפשר נישט אויף דעם זעלבן שטייגער.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

— ניט אויף דאָס מינדסטע, — האָט אויסגערופן אַליוואָ, — נו, הער קאסאנאווא, איר האָט זיך קוים פאַרענדערט, אזוי גוט ווי גאַרנישט. און ס'איז מער ווי פופצן, עס איז שוין זעכצן יאָר, מיט אַ פאַר טעג צוריק איז געוואָרן זעכצן ! און ווי איר קענט אייך פאַרשטעלן, האָבן מיר, אמאליא און איד, געהאט אַ גאַנץ לאַנגן געשפרעך וועגן אייך באַ דער געלעגנהייט.

— ווירקלאַר, — האָט קאסאנאווא העפלאַך געזאָגט, — איר דערמאָנט זיך נאָך אַמאָל וועגן מיר ?

אַליוואָ'ס אויגן זיינען פייכט געוואָרן. טיף גערירט האָט ער נאָך אַלץ געהאַלטן קאסאנאווא'ס הענט און זיי שטאַרק גע-
דריקט.

— מיר דאַרפן דאָך אייך אזוי פיל דאַנקבאַר זיין, הער קאסאנאווא. ווי אזוי קענען מיר פאַרגעסן אונדזער וואוילטעטער ? און וואָלטן מיר געווען —

— לאָמיר ניט ריידן דערפון — האָט קאסאנאווא אונטער-
בראַכן, — וואָס מאַכט פרוי אמאליא ? ווי קומט עס וואָס פאַר די גאַנצע צוויי מאָנאַטן, זינט איד האַלט זיך אויף דאָ איז מאַנטווא — אמת גאַנץ רואיק און צוריקגעצויגן, אָבער איד נעם דאָך זייער אָפּטע שפּאַציר-גענג, ווי ס'איז פון שטענדיק אַן מיין געוואוינהייט, — ווי קומט עס, אַליוואָ, וואָס איד האָב אייד, אָדער אייער פרוי, קיינמאָל דאָ נישט באַגעגנט ?

— נאָר פשוט, הער קאסאנאווא, אמאליא און איד האָבן פיינט די שטאַט און עס איז שוין אַ לענגערע צייט זינט מיר האָבן זיך פון דאַנען אַרויסגעצויגן. וועט איר מיר אַנטאן דעם

קאסאנאווא'ס אהיימקער

כבוד, הער קאסאנאווא, און אריינשטייגן? אין א שעה ארום וועלן מיר זיין בא מיר אין הויז.

קאסאנאווא האט געפרואווט זיך אנטשולדיקן.

— ענטפערט מיר ניט ניין. ווי גליקלאך וועט אמאליא זיין אייך ווידער צו זען, און ווי שטאלץ צו ווייזן אייך אונדזערע דריי קינדער. יא, דריי האָבן מיר, הער קאסאנאווא, אלע מייד-לאך. דרייצן, צען און אכט — קיין איינע נאָך ניט אלט גענוג — איר וועט דאָך מיר אוראי אנטשולדיקן — זיך צו לאָזן דעם קאָפּ פארררייען פון קאסאנאווא'ן.

ער האָט גוטמוטיק געלאַכט און געמאכט א באַוועגונג צו העלפן קאסאנאווא'ן אריינשטייגן צו זיך אין וואָג, אָבער דער לעצטער האָט געשאַקלט מיטן קאָפּ. נאָכדעם ווי עס האָט אים כמעט אנגענומען אַ חשק, אויס פשוט'ער נייגעריקייט אָנצונעמען אַליוואָ'ס איינלאַדונג, איז אים אויפסניי באַפאַלן זיין אומר-איקייט מיט פרישער קראַפט און ער האָט דערקלערט אַליוואָ'ן אַז ליידער מוז ער נאָך היינט נאָכמיטאָג פאַרלאָזן מאַנטואַ, צוליב זייער דרינגענדע געשעפטן.

וואָס האָט ער געקאָנט דערוואַרטן אין אַליוואָ'ס הויז? זעכצן יאָר זיינען ניט קיין שפּילכל, אַמאליא איז דורך דער צייט ניט אינגער און ניט שענער געוואָרן. אין זיינע יאָרן וואָלט דאָס דרייצן יעריקע טעכטערל ניט געקענט אין אים אַרויסרופן קיין באַזונדערן אינטערעס. אויך אַליוואָ, וועמען ער האָט אַמאל געעקנט אלס אַ דאָרן און פלייסיקן סטודענט, איז איצט געווען אַן אָנגעזעענער דאָרפישער פאַמיליענפאַטער. דער אָנגעבאָטענער וויזיט האָט ניט גענוג פאַרשפּראַכן צו באַוועגן קאסאנאווא'ן

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אפצולייגן א רייע, וואָס האָט אים געוואָלט ברענגען צוואנציק, אָדער דרייסיק מייל נענטער צו ווענעדיג.

אָליוואָ אָבער, איז, ווייזט אויס, נישט געווען גענייגט אָנ-צונעמען קאסאנאווא'ס אָפּזאָג, און איז באַשטאַנען דערויף, אז קאסאנאווא מוז זיך ווייניקסטנס לאָזן אָפּפירן אין גאַסט-הויז, א ביטע אין וואָס דער לעצטער האָט אים שוין ניט געקענט אָפּזאָגן. אין א פּאָר מינוט אַרום זיינען זיי שוין דאָרט געווען. די ווירטן, א פעטלאַכע פרוי אין מיטן פון די דרייסיקער יאָרן, האָט באַגריסט קאסאנאווא'ן מיט א בליק, וואָס האָט קלאָר געמאַכט, אפילו פאַר אָליוואָ'ן, וועגן די אינטימע באַציאונגען צווישן זיי ביידן. אָליוואָ'ן האָט זי דערלאָנגט די האַנט, ווי אַן אַלטן באַקאַנטן. זי פלעגט רעגלמעסיק באַציען די זייער גוטע ווייניקע וויינטרויבן וואָס זיינען געוואקסן אויף זיין גוט, האָט זי דערקלערט קאסאנאווא'ן.

אָליוואָ האָט זיך גלייך אָנגעהויבן באַקלאָגן, אז דער שער וואַלע פון סיינגאַלט (מיט דעם טיטול, האָט די באַלעבאַסטע קאסאנאווא'ן באַגריסט און אָליוואָ האָט עס גלייך אויפֿ-געכאַפט) איז געווען אזוי גרויזאַם צו אַנטזאָגן די איינלאָדונג פון זיין ווידער-געפונענעם אַלטן פריינט, מיט דעם לעבערלאַכן אויסרייד אז היינט, גראָד היינט, מוז ער פאַרלאָזן מאַנטוא. דער אומרויאַקער קוק פון דער פרוי האָט גלייך קלאָר געמאַכט פאַר אָליוואָ'ן, אז זי הערט דאָס איצט צום ערשטן מאל; און קאסאנאווא האָט געפילט פאַר נויטיק צו דערקלערן, אז די מעשה מיט דער רייע איז בלוז געווען א תירוץ, כדי נישט צו באַלעסטיקן זיין פריינטס הויזגעזינט מיט זיין אומדערוואַרטן ווייזט. אין דער אַמת'ן

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אָבער, איז ער איצט פארנומען מיט אַ זייער וויכטיקע שריפט-
שטעלערישע אַרבעט, וואָס ער דאַרף, וואָס ער מוז פאַרענדיקן
אין לויף פון די קומענדיקע פאַר טעג, און אז דאָ, אין דעם באַקווע-
מען גאַסט-הויז, אין זיין קילן און רואיקן צימער, איז דאָס
פאַסיקסטע פּלאַץ פאַר דער אַרבעט.

אַליוואָ האָט פּראָטעסטירט: פאַר זיין באַשיידן הויז וואָלט
עס געווען דער גרעסטער כבוד, ווען דער שעוואַליע פון סיינגאַלט
זאָל דאָרט ענדיקן זיין ווערק. די שטילקייט פון דאָרף וואָלט
געקענט האָבן די בעסטע ווירקונג אויף אַזאַ אונטערנעמונג.
אויב קאסאנאווא זאָל זיך נויטיקן אין וויסנשאַפּטלאַכע אָפּהאַנדלונג-
גען אָדער האַנט-ביכער, וועלן זיי אים אויך ניט פעלן, וואָרים
אַליוואָ'ס פּלעמעניצע, די טאַכטער פון זיין פאַרשטאַרבענעם שטיפּ-
ברודער, אַ יונגע, אָבער טראַץ אירע יאָרן, זייער געבילדעטע
מידל, איז מיט אַ פאַר וואָכן צוריק אָנגעקומען צו אים אויפן
נוט, מיט אַ גאַנצן קופערט מיט ביכער; און אז אַוונט-צייט
ווען געסט קומען אויף באַזוך, דאַרף זיך דער שעוואַליע וועגן
זיי ניט קימערן — סײַדן, פאַרשטייט זיך, נאָך אַ שווערן טאַג
אַרבעט, ווען אַ לעבעדיקער שמועס אָדער גאָר אַ קערטל, איז אַז
אייגענעמע צושטרייאונג.

ווי נאָר קאסאנאווא האָט דערהערט פון דער יונגער פּלע-
מעניצע, האָט ער באַשלאָסן, אז ער וואָלט גערן געמאַכט מיט איר
באַקאַנטשאַפט. ער האָט נאָכאַמאָל אַרויסגעוויזן זיין אומאַנט-
שלאָסנקייט, און באַלד נאָכדעם, נאָכגעגעבן דעם צודרינגלאַכן
אַליוואָ'ן זיין ביטע. אָבער דערביי האָט ער דערקלערט, אז
אויף קיין פאַל קאָן ער ניט פאַרלאָזן מאַנטואַ מער ווי אויף

קאסאנאווא'ס אהיימקער

א טאָג אָדער צוויי. ער האָט געבעטן די באַלעבאָסטע, אז די בריוו, וואָס וועלן אים אַנקומען אין זיין אַפּוועזנהייט, זאָל זי אים גלייך איבערשיקן מיט אַ שליח, ווייל זיי קענען זיין פון העכסטער וויכטיקייט.

נאָכדעם ווי די זאך איז צו אַליוואַ'ס גרויס צופרידנקייט איינ-געאָרדנט געוואָרן, איז קאסאנאוואַ אוועק אין זיין צימער זיך צו צוגרייטן צו דער רייזע. אין אַ פּערטל שעה אַרום איז ער צוריקגעקומען אין גאַסטזאַל, וואו אַליוואַ האָט דערווייל געהאַט פאַרפירט אַ לעבעדיקן געשעפט־שמועס מיט דער באַלעבאָסטע; ער האָט זיך אויפגעהויבן, שטייענדיק אויסגעטרונקען זיין גלאַז וויין און מיט אַ פּילבאָדייטנדן וואונק, איר פאַרשפּראַכן צוריק צו ברענגען דעם שעוואַליע — אויב נישט מאָרגן אָדער איבערמאָרגן — אָבער יעדנפאַל, אין גוטן צושטאַנד און אין דער בעסטער שטימונג. פּלוצלינג איז קאסאנאוואַ געוואָרן נערווען און אויפגעערעגט, און אַזוי קאַלט האָט ער זיך געזעגנט מיט זיין ליבנסווירדיקער באַלעבאָסטע, אז שוין ביים אַריינשטייגן אין וואָגן, האָט זי אים איינגערוימט אין אויער אַריין אַ זייגעזונט, וואָס איז זיכער ווייט געווען פון צערטלאַכקייט.

בעת זיי זיינען געפאָרן אויפן שטויביקן וועג אונטער דער גליענדיקער נאָכמיטאָג זון, האָט אַליוואַ אין זיין באַריידעוו־דיקייט געגעבן אַ צעוואָרפענעם סך־הכל פון זיין לעבן, פאַר דער צייט וואָס זיי האָבן זיך ניט געזען: ווי ער האָט באַלד נאָך זיין חתונה זיך געקויפט אַ שטיקל לאַנד לעבן דער שטאָט און אַנגעפאַנגען אַלס גרינסהענדלער. שטופנווייז איז זיין לאַנד באַזיץ געוואָקסן און ער האָט אָנגעהויבן צו פירן גרעסערע גע-

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

שעפטן. ענדלאך האָט ער עס, מיט גאָטס הילף, און אַ דאַנק דער טיכטיקייט פון זיין פרוי, אזוי ווייט געבראַכט, אז מיט דריי יאָר צוריק איז ער געווען אימשטאַנד אָפצוקויפן פון דעם אין חובות פאַרבאָדענעם גראַף מאַראַצאַני, זיין אַלטן, עטוואָס צעפאַלענעם שלאָס מיט דעם שכנישן וויינגאַרטן. און ער מיט זיין ווייב און קינדער האָבן זיך איינגעאַרדנט גאַנץ רחבותדיק, כאַטש ניט גרעפיש. דאָס אַלץ האָט ער אין לעצטן סך הכל געהאַט צו פאַרדאַנקען די מתנה פון הונדערט און פופציק גאַלד־שטיקער, וואָס קאסאנאָווא האָט געגעבן אַמאַליאָן, אָדער, בעסער געזאָגט, איר מוטער. אָן דער צויבערלאַכער הילף וואָלט זיין גורל היינט נאָך געווען דער זעלבער, ער וואָלט נאָך אַלץ געמוזט געבן לעקציעס אין לעזן און שרייבן צו אומדערצויגענע אינגלאַך. וואַרשיינלאַך וואָלט ער גאָר געבליבן אַן אַלטער בחור און אַמאַליאָן וואָלט געווען אַן אַלטע פאַרזעסענע מויד.

קאסאנאָווא האָט זיך קוים צוגעהערט און אים אזוי געלאָזט ריידן. דער אינצידענט, וואָס איז געווען פאַרבונדן מיט אַנדערע פילבאַדייטנדערע אַוואַנטורעס פון יענער צייט האָט זיך איצט אזוי אומבאַדייטנד פאַרבייגעטראָגן אין זיין זכרון, אַז עס האָט קוים געקענט וועקן זיינע דערינערונגען.

אויף אַ ריזע פון רוים קיין טורין, אָדער פאַריז — ער האָט שוין אַליין נישט געדענקט וואו — בעת ער האָט אויף אַ קורצע צייט זיך אָפגעשטעלט אין מאנטוא, האָט ער, אין אַ פרימאַרגן אין קירכע באַמערקט אַמאַליאָן. אים איז געפעלן געוואָרן איר שוין בלאַס, עטוואָס פאַרוויינט פנים און ער האָט זיך גאַלאַנט געווענט צו איר מיט אַ פראַגע. אין יענער צייט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

האָט זיך יעדערער געמיט צו פארטרוען אין קאסאנאווא'ן. זי
האָט גערן פאר אים איר הארץ געעפנט. דאָס מיידל האָט אים
דערציילט, אז זי געפינט זיך אין אַ נויט. אז זי איז פארליבט
אין אַן אַרימן שול־לערער. אז זיין פאָטער, און אפילו איר איי-
גענע מוטער, זיינען אַנטשירן קעגן אַזא אומפראַקטישן שוּך.
קאסאנאווא האָט זיך גלייך דערקלערט באַרייט אַריינצוברענגען
קלאַרקייט אין דער זאַך. פריער פון אַלץ האָט ער זיך באַקענט מיט
אַמאָליאַ'ס מוטער, אַ שיינע אַלמנה אין זעקס־און־דרייסיקסטן יאָר,
צו וועמען מען האָט זיך נאָך געקענט דערקלערן אין ליבע. נאָר
אין קורצן, איז קאסאנאווא מיט איר אַזוי באַפריינדט געוואָרן, אז
זיין וואָרט איז געווען פאר איר געזעץ. אַזוי שנעל ווי ער
האָט געבראַכן איר איינגעשפאַרטע האַלטונג, איז שוין ניט שווער
געווען צו קריגן די צושטימונג פון אַליווא'ס פאָטער, אַן אָפגע-
קומענער געשעפטסמאַן, הויפטזאַכלאָך דערפאַר, ווייל קאסאנאָ-
וואַ — וועמען מען האָט פאר אים פאַרגעשטעלט אַלס אַ ווייטן קרוב
פון דער כלה'ס מוטער — האָט זיך גרויסמוטיק פאַרפליכטעט
צו דעקן אַלע חתונה־הוצאות און צושטייער צו געבן אַ טייל
אויף דער אויסשטאַטונג. באַ אַמאָליאַ'ן האָט איר איידעלער
וואוילטעמער אויסגעזען, ווי אַ שליח פון אַן אַנדערער, העכערער
וועלט. גלייכצייטיק האָט זי אים איר דאַנקבאַרקייט אַרויסגע-
וויזן און איר הארץ אָנגעבאַטן; און ווען זי האָט, אין אָונט
פאר איר חתונה, צום לעצטן מאָל, מיט גליענדיקע באַקן קאסא-
נאָוואַ'ס אַרימס פאַרלאָזן, איז זי ווייט געווען פון דעם געדאַנק,
אז זי איז באַגאַנגען אַן אומרעכט קעגן איר צוקינפטיקן מאַן.

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

וואָס האָט דאָר, נאָכאלעמען, צו פאַרדאַנקען זיין גליק דער
נאָבעלער ליבנסווירדיקייט פון דעם וואונדערבאַרן פריינט.

קאסאנאָווא'ן האָט עס קיינמאָל ניט אינטערעסירט, צי
אַמאָליא האָט זיך מודה געווען פאַר אַליווא'ן, ווי ווייט זי איז
געגאַנגען אין איר דאַנקבאַרקייט צו איר וואוילטעמער. אָדער
פילייכט האָט אַליווא אָנגענומען איר קרבן ווי אַ זעלבסטפאַר-
שטענדלאַכע, פאַרויס-באַשטימטע זאַך און איר ניט נאָכגעטראָגן
קיין אייפערזוכט אויף איר פאַרגאַנגענהייט. אָדער דאָס געשעענע
איז נאָך ביז היינט פאַרבליבן אַ סוד. אפילו היינט האָט ער
זיך וועגן דעם ניט געקימערט.

די היץ איז אומאויפהערלאַך געשטיגן. דער וואָגן, מיט
האַרטע קישנס און שלעכטע פרוזשינעס, האָט געוואָרפן די פאַ-
סאזשירן אָן רחמנות. אַליווא'ס דינשטימיקע, גוטמוטיקע באַ-
ריידעווירדיקייט, האָט ניט אָפגעלאָזט זיין באַגלייטער, דערציילנדיק
כסדר, פון דער פרוכטבאַרקייט פון זיין לאַנד, די גוטע מעלות
פון זיין פרוי, די געראַטנקייט פון זיינע קינדער און פון דעם
פאַרגעניגן פון אומשולדיקע אונטערהאַלטונגען מיט זיינע שכנים,
די דאָרפישע און אַדעליגע לאַנד-באַזיצערס. קאסאנאָווא האָט
זיך אָנגעהויבן צו לאַנגווייליקן. מיט ערגערניש האָט ער זיך
געפּרעגט, וואָס פאַר אַ גרונט ער האָט געהאַט אָנצונעמען אַן
אינלאַדונג, וואָס אויסער אומבאַקוועמלאַכקייטן און צום סוף
אַנטוישונג, קאָן עס אים ניט ברענגען. ער האָט מיט בענקשאַפט
געטראַכט פון דעם קילן צימער אין גאַסט-הויז אין מאנטוא, וואו
ער וואָלט אין דער איצטיקער שעה געקענט זיצן און אומד-
געשטערט אַרבעטן אויף זיין פאַלעמיק קעגן וואָלטער'ן. ער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

האָט שוין געהאַט באַשלאָסן אויסצושטייגן, באַ דעם נעקסטן גאַסטהויס וואָס וועט זיך ווייזן, דינגען דעם ערשטן בעסטן געשפּאַן און צוריקפאַרן אין שטאָט אַרײַן. אַבער דאָ האָט אַליוואָ אויסגע- שריגן: "האַלאָ! הע!" ער האָט אויף זיין שטייגער גענומען פאַ- בען מיט ביידע הענט, אַנגעכאַפט קאָסאַנאוואָ'ן באַם אַרים און אים אַנגעוויזן אויף אַ בריטשקע, וואָס איז זיי אַנטקעגן געקומען. ביידע וועגן זיינען, ווי פון פריער אַפּגערעדט, שטיין געבליבן איינער לעבן אַנדערן. דריי זייער יונגע מיידלאך, איינע הינטער דער אַנדערער, זיינען אזוי רעש'יק אַרונטער געשפרונגען פון וועגעלע אָ דאָס שמאַלע ברעט, וואָס האָט געדינט פאַר אַ געזעס, האָט אַזש אַ שפרונג געטאָן אין דער לופטן און זיך איבערגעקערט.

— מינע טעכטער — האָט אַליוואָ, ניט אָן שטאַלץ, זיך געווענדעט צו קאָסאַנאוואָ'ן.

קאָסאַנאוואָ האָט גלייך געמאַכט אַ באַוועגונג צו פאַרלאָזן זיין פּלאַץ אין וואָגן.

— בלייבט נאָך זיצן, מיין טייערער שעוואַליע — האָט אַליוואָ געזאָגט, — אין אַ פּערטל שעה אַרום וועלן מיר זיין אין דער היים. נו, ביז אַהין, וועלן מיר שוין פאַרן אינאיינעם אין מיין קאַטש. מאַריאַ, נאַנעטאַ, טערעזינאַ, דאָס איז דער שע- וואַליע פון סיינאַלט, אייער פאַטערס אַן אַלטער פריינט. קושט אים די הענט, וואָרים ווען ניט ער, וואָלט איד... — ער האָט זיך אונטעבראַכן און אַ פליסטער געטאָן צו קאָסאַנאוואָ'ן, — כ'האַב זיך שיער נישט אַרויסגעכאַפט מיט אַ נאַרישקייט, —

קאסאנאווא'ס אהיימקער

ער האָט עס געוואָלט פאַריכטן און הויך געזאָגט — אָן אים
וואָלט עפעס אַנדערש געווען.

די מיידלאַך האָבן געהאַט שוואַרצע האָר און טונקעלע אויגן,
ווי זייער פאָטער. אַלע, אפילו טערעזינא, די עלטסטע, וואָס
האַט נאָך אויסגעזען גאָר אַ קינד, האָבן געקוקט אויף דעם
פרעמדן מיט אַן אומגעוואונגענער דאָרפישער נייגעריקייט.
מאַריאַ, די אינגסטע, איז געווען די ערשטע צו פאַלגן איר פאַך
טערם וואונטש און געוואָלט קושן קאסאנאווא'ס האַנט. ער אָבער
האַט עס ניט דערלאָזט, ער האָט אָנגענומען יעדער מיידל באַ-
זונדער און איינע נאָך דער אַנדערער געקושט אויף ביידע באַקן.
אַליווא האָט געזאָגט אַ פאַך ווערטער צום יונג, וואָס האָט
אָנגעטריבן די בריטשקע אין וועלכער די קינדער זיינען געקומען.
דער יונג האָט אַ שמיץ געטאָן דאָס פערד און ווייטער געפאַרן
אויפן וועג צו מאַנטוואַ.

די מיידלאַך האָבן לאַכנדיק און שפאַסנדיק פאַרנומען זייער-
דע פלעצער אַנטקעגן איבער אַליווא'ן און קאסאנאווא'ן. זיי
זיינען געזעסן ענג צוזאַמענגעדריינגט און אַלע האָבן גערעדט
אויף אַמאָל. אַזוי ווי זייער פאָטער האָט אין דערזעלבער צייט
אויך ניט אויפגעהערט צו ריידן, איז קאסאנאווא'ן אין אַנפאַנג
ניט לייכט געווען צו פאַרשטיין, וואָס זיי דערציילן דאָס אַזוי
אַלע אינאיינעם. זיין אויער האָט אויפגעכאַפט אַ נאָמען, דאָס
איז געווען „לייטענאַנט לאָרענצו“. טערעזינא האָט דערציילט,
אַז ערשט ניט לאַנג איז דער לייטענאַנט זיי פאַרבייגעריסן, האָט
ער געזאָגט, אַז ער דענקט צו קומען אויף באַזוך אין אונט, און
אַז ער שיקט די בעסטע גריסן דעם פאָטער. אין אַנפאַנג האָבן

קאסאנאווא'ס אהיימקער

די קינדער דערקלערט, האָט די מוטער געוואָלט צוזאמען מיט זיי אַנטקעגן פֿאַרן דעם פֿאַטער; נאָר צוליב דער גרויסער הייז, האָט זי באַשלאָסן צו בלייבן אין דערהיים מיט מאַרקאָלינאַ'ן. אָבער מאַרקאָלינאַ איז נאָך געלעגן אין בעט, ווען זיי זיינען אַוועק געפֿאַרן און פֿון גאַרטן האָבן זיי דורכן אַפענעם פענצטער, זי באַוואַרפֿן מיט קאַשטאַנעס און מיט בערלאַך, אַז ניט וואָלט זי נאָך איצט געשלאָפֿן.

— דאָס איז נישט מאַרקאָלינאַ'ס טבע — האָט אליוואַ געזאָגט צו זיין גאַסט — מערסטנס זיצט זי שוין זעקס אַ זייגער, אָדער נאָך פֿריער, אין גאַרטן מיט אירע ביכער און שטודירט ביז מיטאָג צייט. אָבער מיר האָבן נעכטן געהאַט געסט און זיינען אויפֿגעווען שפעטער ווי געווענלאַך. מיר האָבן אויך נעמאַכט אַ קערטל — נישט אַזוי ברייט ווי דער הער שעוואַליע איז געוואוינט — מיר זיינען אומשערלאַכע מענטשן און ווילן איינער ביים אַנדערן דאָס געלט נישט צונעמען. אויסער דעם, נעמט געוויינטלאַך אונדזער ווירדיקער אַבאַט אַן אַנטייל אין שפּיל און איר קענט זיך פֿאַרשטעלן, הער שעוואַליע, אַז קיין עבירות ווערן דערביי ניט באַגאַנגען.

אַז עס איז צורייך געקומען וועגן דעם אַבאַט, האָבן די מיידלאַך ווידער געלאַכט. זיי האָבן געהאַט, נאָט ווייס וואָס פֿאַר אַ שפּאַס צו דערציילן און זיי האָבן געלאַכט, נאָך שטאַרקער ווי פֿריער. קאסאנאוואַ האָט נאָר צוגעשאַקלט מיטן קאַפּ. אין זיין פֿאַנטאַזיע האָט ער געזען פֿרייליך מאַרקאָלינאַ, וועלכע ער האָט נאָך גאָר ניט געקענט, ליגנדיק אין איר ווייסן בעט, קעגן איבער דעם פענצטער. דער צודעק אַרונטערגעוואַרפֿן.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

איר קערפער איז געווען האלב אנטבלויזט. מיט פארשלאפענע הענט האָט זי זיך געווערט קעגן די קאשטאנעס און בערלאך, וואָס זיינען אויף איר געפלוין. זיינע חושים האָבן געגליט. אז מאַרקאָלינא איז דעם ליימענאנט לארענצ'ס געליבטע, איז ער געווען אזוי זיכער, ווי ער אליין וואָלט זיי בייך געזען אין צערט-לאַכע אומאַרמונגען. ער איז אזוי גרייט געווען דעם אומבאַ-קאַנטן לאַרענצ'ן צו האַסן, ווי די נאָך קיינמאָל ניט געזעענע מאַרקאָלינא'ן צו באַגערן.

דורך דעם שעמערינדיקן טומאן פון נאָכמיטאָק, האָט זיך אויפגעהויבן אַ קליינער פירעקיקער טורים איבער דעם גראַגרינעם געצווייג. דער וואָגן האָט זיך פאַרנומען פון לאַנדוועג אויף אַ זייטיק שטעגל. לינקס האָבן אויף אירדעלע, בויגעוודיקע שטענג-לאַך, זיך געהויבן די וויינפלעצער. רעכטס איבער דעם ראַנד פון אַ גאַרטן-מויער, האָבן זיך גענייגט די קרוינען פון אור-אַלטע ביימער. דער וואָגן איז שטיין געבליבן באַ אַ טויער דער פון וועטער אָפגעבלאקעוועטער, היצענער טויער, איז געווען ברייט פאַנאָרדערגעפנט. די פאַסאַזשירן זיינען אויסגעשטיגן און אויף אַליווא'ס וואונק איז דער קוטשער אָפגעפאַרן צום שטאַל. אַ ברייטער שטעג צווישן קאשטאן ביימער האָט זיי געפירט צום קליינעם שלאָס, וואָס האָט אויפן ערשטן בליק געהאַט אַ ביסל אַ פוסטן און פאַרנאַכלעסיקטן אויסזען. די ערשטע זאך וואָס האָט קאסאנאווא'ן זיך געוואָרפן אין די אויגן איז געווען אַ צעבראַכן פענצטער אויפן ערשטן שטאַק. ער האָט אויך ניט פאַרפעלט צו באַמערקן, אז די געזימסן אויף דער ברייטער, אָבער נידעריקער טורים געביידע, זיינען ערטערווייז אָפגעברעקלט. דאַגעגו, די

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

הויז טיה, איז געווען מיט איידעלע שניצערייען און גלייך ווי
ער איז אריין אין קאָרידאָר האָט קאסאנאָוואַ דערקענט אז פון
אינעווייניק ווערט דאָס הויז גוט געהאַלטן, יעדנפאַל איז
אַ פיל בעסערן צושטאַנד ווי מען האָט געקענט דערוואַרטן פון
דעם אויסערלאַכן אָנבליק.

— אַמאַליא, — האָט אַליווא אַזוי הויך אויסגערופֿן, אז
אַ ווידערקול פון געוועלכטן באַלקן האָט אָפּגעקלונגען, — קום
אַרונטער, געשווינט ווי דו קענסט! איך האָב דיר אַהיים געבראַכט
אַ גאַסט, און נאָך וואָס פאַר אַ גאַסט.

אַמאַליאַ איז שוין געווען אויף די שטיגן, כאַטש פאַר די
וואָס זיינען ערשט אַרויסגעקומען פון דער ליכטיקער זון, איז
זי געווען אומזיכטבאַר אין דעם טונקעלן קאָרידאָר. קאסאנאָוואַ,
וואָס האָט געהאַט אזא שאַרפע ראַיה, אז ער האָט געקענט דורכ־
דרינגען די פינצטערניש פון דער נאַכט, האָט זי דערזען פריער
ווי איר מאַן. ער האָט געשמייכלט און געפילט אז דער שמיכל
מאַכט אים אויסזען אינגער. אַמאַליאַ איז גאַרניט פעט געוואָרן,
ווי ער האָט זיך פריער געשראַקן. זי האָט אויסגעזען שלאַנק
און יוגנטלאַך. זי האָט אים גלייך דערקענט.

— וואָס פאַר אַן איבעראַשונג, וואָס פאַר אַ גליק! —
האַט זי אויסגערופֿן אַן דער מינדסטער פאַרלעגנהייט. איז אַראָפֿ־
געלאָפֿן פון די שטיגן און דערלאַנגט קאסאנאָוואַ'ן איר באַק צו באַ־
גריסן. ער האָט זי אָן אָפּנייגונג אַרומגענומען, ווי אַ ליבע
פריינדלן.

— ווי זאָל איך עס גלויבן — האָט ער געזאָגט, — מאַריאַ,

קאסאנאווא'ס אהיימקער

נאנעטא און טערעזינא זיינען טאקע דיינע אייגענע מעכטער,
אמאליא? נאך נאך דער לענג פון דער צייט שטימט עס...

— און אלע איבריגע אומשטענדן, — האָט אַליווא דער-
גענצט, — איר קענט איך דערויף פארלאזן, שעוואַליע.

— איז דיין טרעפן זיך מיטן שעוואַליע — האָט אמאליא
געזאָגט, מיט אַ בליק פול מיט דערינערונגס פרייד אויף איר
נאָסט, — די אורזאך פון דיין פארשפעטיקונג, אַליווא?

— יא, אזוי איז דאָס, אמאליא, אָבער לאָמיר האַפן, אַז
עס איז נאָך דאָ עפעס צו עסן?

— מאַרקאָלינא און איך זיינען שוין געווען שטאַרק הונד
געריק, אָבער מיר האָבן נאַטירלאַך אַליין זיך ניט געוואָלט
זעצן צום טיש.

— קענט איר געדולדיק זיין נאָך אַ פאַר מינוט? — האָט
קאסאנאווא געפרעגט — ביז איך וועל מיינע קליידער און זיך
אליין אַביסל אָפּרייניקן פון דעם ריזע שטויב.

— איך וועל איך באַלד ווייזן אייער צימער — האָט
געזאָגט אַליוואַ — און איך האָב שעוואַליע, אַז עס וועט איך
געפעלן, אזוי געפעלן ווי — ער האָט אַ וואונק געמאָן און
ציגעבן נידריקער — ווי דאָס צימער אין דעם גאַסטהויז אין
מאַנטווא, ווען אפילו מאַנכע קלייניקייטן פעלן.

ער איז געגאַנגען פאַרויס אויף די שטיגן, אַרויף צו דער
גאַלעריע, וואָס האָט אַרומגענומען דעם פיר עקיקן קאַרידאָר.
אין איינעם פון די ווינקלען האָט אַ שמאַלער, הילצערנער טרעפּ
זיי געפירט ווייטער אַרויף. אויווען האָט אַליוואַ געעפנט די
טיר פון טורים-צימער און בלייבנדיק שטיין אויף דער שוועל,

קאסאנאָווא'ס אהיימ קער

האָט ער זייער העפלאַך אָנגעוויזן קאסאנאָווא'ן דעם באשיידע־
נעם נאָסט־צימער. אַ דינסטמיידל האָט נאָכגעבראַכט דעם
וואַליו. אַליווא האָט זיך דערווייטערט און קאסאנאָווא איז
געבליבן אַליין אין מיטלמעסיקן, אָבער גאנץ גערוימען חדר,
אויסגעשטאַט מיט אַלע נויטיקייטן. די פיר הויכע שמאַלע
בויגן פענצטער, האָבן פון אַלע זייטן געוויזן אין ווייטן רוים
די זוניקע פלוניצען מיט גרינע וויינגעלענדערס, בונטע לאַנקעס,
גאַלדענע פעלדער, ווייסע וועגן, העלקאַלירטע הייזער און טונ־
קעלע גערטנער. קאסאנאָווא האָט זיך מער ניט אַרומגעקוקט
אויפן לאַנדשאַפט און זיך געאייילט שנעל פאַרטיק צו ווערן, ניט
אַזוי אויס הונגער, ווי אויס קוועלנדער נייגעריקייט צו זען
מאַרקאַלינאַ'ן פנים אל פנים, אַזוי שנעל ווי מעגלאַך. ער האָט
ניט געביטן די קליידער, ווייל ער האָט געוואָלט ערשט אין אונט
זיך ווייזן אין זיין בעסטער אויסשטאַמונג.

II

ווען קאסאנאווא איז אריינגעקומען אין דעם פאנעל-געטאוולטן
עס-צימער אויפן גרונט שטאק, זיינען ארום דעם נומערעקטן טיש
געזעסן דער באַלעבאַס, די באַלעבאַסטע, זייערע דריי טעכטער און
אויסער זיי, א יונגע שיינע מיידל. זי האָט געטראָגן אַן איינפאַך
לויזפאַלדיק קלייד פון שעמערירענדיק גראַ. זי האָט אים באַ-
גענגט מיט אַזאַ פרייען און גלייכגילטיקן בליק, ווי ער וואָלט
געווען איינער פון די הויזיקע, אָדער וואָלט שוין דאָ געווען
אַ גאַסט צום הונדערטסטן מאַל. איר בליק האָט ניט אויפ-
געלויבטן, ווי מען פלעגט אים פריער באַגריסן, אפילו ווען אַלס
ניט באַקאַנטער, אין זיין פאַרכאַפּנדן יונגט-גלאַנץ, אָדער שפּע-
טער מיט זיין זעלטענער שיינקייט אין די מענער-יאָרן. דאָס
איז פאַר קאַסאַנאַוואַ, שוין לאַנג ניט געווען קיין נייע דער-
פאַרוג באַ אַן ערשטער באַקאַנטשאַפט, פונדעסטוועגן, אפילו
אין דער לעצטער צייט איז נאָך גענוג געווען צו דערמאָנען זיין
נאָמען כדי אויף אַ פרויען פנים אַרויסצורופן אַ פאַרשפּעטיקטע
באַוואונדערונג, אָדער, מינדסטנס, אַ לייכטן צוק פון באַדויערן,
וואָס איז געווען אַ באַשמעטיקונג, ווי גערן מען וואָלט אים
באַגענגט מיט אַ פאַר יאָר פריער. און דאָך, ווען אַליווא האָט
אים איצט פאַרגעשטעלט פאַר זיין פלימעניצע, אַלס הער קאַ-
סאַנאַוואַ, שעוואַליע פון סיינגאַלט, האָט זי געשמייכלט ניט
אַנדערש, ווי מען וואָלט איר אָנגערופן אירגענד וועלכן גלייכגיל-

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

טיקן נאָמען, וואָס האָט ניט געהאַט דעם ציטערדיקן אָפֿ-
קלאַנג פֿון אַוואַנטורעס און געהיימיניסן. אויך ווען ער האָט
פאַרנומען אַ פּלאַץ לעבן איר, געקושט איר האַנט און מיט
די אויגן זי באַוואַרפֿן מיט אַ פּונקט־רעגן פֿון אַנטציקונג און
באַנער, האָט איר האַלטונג ניט אַרויסגעוויזן יענע שעמעוויקע
באַפּרידיקונג, וואָס וואָלט געווען צו דערוואַרטן אַלס אַ באַשיידע-
נער ענטפּער אויף אַזאַ גליענדער פאַרערונג.

נאָך אַ פּאַר העפּלאַכע איינלייטונג־ווערטער האָט קאסאנאָווא
באַמערקט צו זיינע שכנים, אַז ער האָט געהערט פֿון אירע אינ-
טעלעקטועלע דערגרייכונגען און געפרעגט אין וועלכער וויסנ-
שאַפט זי איז ספּעציעל פאַראינטערעכירט. זי האָט געענטפּערט
אַז זי גיט זיך אָפּ הויפטזאַכלאָך מיט אַ שטודיום אין העכערע
מאַטעמאַטיק, צו וואָס זי איז פאַרגעברייט געוואָרן דורך
דעם פּראָפּעסאָר מאַרגאַני, דער באַרימטער אינסטרוקטאָר פֿון
דער אוניווערזיטעט פֿון באַלאָנאַ. קאסאנאָווא האָט אויסגעדריקט
זיין פאַרוואונדערונג, וואָס אַזאַ רייצנדע יונגע דאַמע זאָל געפיר-
נען אַן אומגעוויינלאַכן אינטערעס אין אַזאַ שווערן און טרור-
קענעם קעגנשאַנד. מאַרקאָלינאַ האָט געענטפּערט, אַז לויט אירע
אַנזיכטן איז העכערע מאַטעמאַטיק די פּאַנטאַסטישסטע פֿון אַלע
וויסנשאַפטן, מען קען זאָגן, די נענטסטע אין איר וועזן צו געט-
לאַכער וואַרהאַפּטיקייט. ווען קאסאנאָווא האָט געבעטן מער
באַלייכטונג אין דער, פאַר אים גאַנץ נייער אויפפאַסונג, האָט
מאַרקאָלינאַ באַשיידן אויסגעוויילט ניט פאַרזוועצן דעם שמועס
וועגן דעם קעגנשאַנד, דערקלערנדיק אַז אַלע אַנווענדע און
מער פֿון אַלע, איר ליבער פעטער, וואָלטן בעסער געוואָלט הערן

קאסאנאווא'ס אהיימקער

פון די איבערלעבונגען פון א פיל-בארייזטן פריינט, וועלכן זיי האבן אזוי לאנג נישט געזען, ווי אויסצוהערן א וויסנשאפטלאכן דיספוט.

אמאליא האט זיך שנעל אָנגעשלאָסן אַן איר פאַרשלאַג און קאסאנאווא, אלע מאל בערייט נאכצוגעבן אזא פארלאנג, האט באמערקט אין א לייכטן טאָן, אז אין די לעצטע צען יאָר האט ער זיך מערסטנס געפונען אויף געהיימע דיפלאמאטישע שליחות'ן. רעכענענדיק בלויז די גרעסערע שטעט, האט ער זיך כסדר ארוםגעטריבן צווישן מאדריד, פאריז, לאַנדאָן, אמסטער-דאם און פעטערבורג. ער האט געגעבן א סך הכל פון באנער-גענישן און פארהאנדלונגען, ערנסטע און טייל שפאסיקע, מיט מענער און פרויען פון פארשיידענע שטאנדן. ער האט אויך ניט פארגעסן צו דערציילן פון דער פריינטלאכער אויפ-נאמע וואס איז אים צוגעטיילט געוואָרן אין הויף פון קאטערינא פון רוסלאַנד. ער האט שפאסיק איבערגעגעבן ווי פרידריך דער גרויסער האט אים שיער נישט באשטימט פאר אן אינסטרוקטאר אין א קאדעטנשול פאר פאמעריאנישע יונקערס — א געפאר. פון וועלכער ער האט זיך ארויסגעגליטשט דורך א געוואלטן אנט-לויפן. פון די און אנדערע זאכן האט ער גערעדט ווי פון ניט-לאנגאניקע געשעענישן, כאַטש אין דער אמת'ן איז דאס פאָר-געקומען מיט יאָרן און יאָר-צענדליקער צוריק. פריילאָזנדיק די פאנ-טאזיע, אליין רעכט ניט וויסנדיק ווען ער לינגערט אין א קלער גערער אָדער גרעסער מאַס, האט ער זיך געפרייט מיט זיינע אייגענע איינבילדונגען און מיט דעם פארגעניגן, וואס ער האט פארשאפט זיינע צוהערער.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

בעת ער האָט אזוי דערציילט און פאנטאזירט, האָט ער שיער זיך אַליין ניט איינגערעדט, אַז ער איז נאָך היינט דער דרייטער, דער גליק־פארצערטלער, אומפארשעמטער שטראַלנדי־קער קאסאנאווא, דער, וואָס איז מיט שיינע פרויען איבער דער וועלט געפאָרן, פון וועלטלאַכע און גייסמלאַכע פירשטן אַ גערטער, דער, וואָס האָט טויזנטער פארשווענדעט, פארשפילט און אוועק־געשענקט — ניט דער פארוועלקטער הונגעריקער, וואָס איז פון אַמאָליקע פריינט, פון ענגלאַנד און שפּאַניע, געשטיצט געוואָרן מיט נעבאָדיקע סומען — וואָס פלעגן אָפט אויסנבלייבן, אזוי אַז ער איז געווען אָנגעוויזן אויף די פאָר אַרימע מטבעות וואָס ער האָט געוואונען פון באַראָן פּעראַטי, אָדער זיינע געסט. ער האָט אפילו פאַרגעסן אַז זיין העכסטער ציל איצט, איז געווען זיין געבורט־שטאָט, וואָס האָט אים צוערשט איינגע־שפּאַרט, און זינט זיין אַנטלויפן, פאַרראַכט און פאַרבאָטן פון דער היים, אומצוקערן זיך אַלס שרייבער, אַלס בעטלער, אַלס גאָר־נישט — נאָך אזאָ גראַנדיעזן לעבן אזוי צו ענדיקן.

מאַרקאָלינא האָט זיך צוגעהערט אויפּמערקזאָם, ווי די אַנדערע, אָבער מיט דעם זעלבן אויסדרוק ווי מען וואָלט פאַר איר פאַרגעלייענט אַן אַמוזירנדע געשיכטע פון אַ בוך. אַז דער דערציילער איז קאסאנאווא אַליין, דער מענטש, דער מאַן, וואָס האָט דאָס אַלץ איבערגעלעבט און נאָך פיל מער, וואָס ער דערציילט ניט, אַז אַנטקעגן איבער איר זיצט דער געליבטער פון טויזנט פרויען — אַז זי ווייסט דאָס, האָט איר מינע אויף דאָס מינדסטע ניט פאַרראַטן. אַנדערש האָבן אַמאָליאָס אויגן געלויבטן. פאַר איר איז קאסאנאווא געבליבן דער זעל־

קאסאנאווא'ס אהיימקער

בער ווי געווען. פאר איר האָט זיין שטים געקלונגען ניט ווייניקער פארפירעריש, ווי מיט זעכצן יאָר צוריק. ער האָט געפילט אז, ווען ער זאָל עס נאָר פארלאַנגען, וואָלט ער מיט איין וואָרט אָדער צייכן געקאָנט אויפסניי ווידערהוילן די דאָמאָלסטדיקע אוואַנ-טורע. אָבער וואָס איז אים געווען אַמאָליא אין דער איצטיקער שעה, ווען ער האָט באַגערט מאַרקאָלינאַ, ווי ער האָט נאָך קיין פרוי פאר איר ניט באַגערט? אים האָט זיך געדאַכט, אז דורך די לויזע שעמערינדע פאַלדן פון איר קלייד, זעט ער איר נאַקעט לייב. אירע קנאַספיקע ברוסטן האָבן אים אַנטקעגן געבליט, און ווען זי האָט זיך איינמאַל איינגעבויגן צום די'ל אויפצוהייבן איר טאַשן־טיכל, האָט קאסאנאווא'ס צעפלאַמטע פאַנטאַזיע צוגעגעבן אַזאַ גלוסטיקן זין צו איר באַוועגונג, אז ער האָט זיך שיער ניט דערפילט אין אַנמאַכט. מאַרקאָלינאַ האָט דערהערט די אומויליקע פאַזע אין דעם פלוס פון זיין דערציילן; זי האָט באַמערקט ווי זיין בליק האָט אָנגע-הויבן צו פלאַטערן, און ער האָט דערזען אין איר אַ פלוצ'־לונגע פיינטלאַכקייט, אַ וואַרנונג, יא, אפילו אַ שפור פון עקל.

קאסאנאווא האָט זיך שנעל קאַנטראָלירט און מיט נייעם פויער פאַרגעזעצט זיין דערציילונג; אינדעם איז אַ פעסט־געבויטער גייסטלאַכער אַריינגעקומען. דער באַלעבאַס האָט אים באַגריסט אַלס אַבאַט ראָסי, און קאסאנאווא האָט אין אים גלייך דערקענט דעם מאַן, מיט וועמען ער האָט זיך באַגעגנט מיט זיבנאוואַנציק יאָר צוריק אויף אַ מאַרק־שוק, פאַרנדיק פון ווענעדיג קיין טשיאַניאַ.

— איר זענט דאָמאָלסט געגאַנגען פאַרבונדן אַן אויג, —

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

האָט געזאָגט קאסאנאווא, וואָס האָט זעלטן פאַרבייגעלאָזט אַ געלעגנהייט צו באַווייזן זיין זעלטענעם זכרון — און אַ פּויערטע מיט אַ געלער פּאַטשיילע האָט אייך נאַרייעט אַ שטאַרקן הייל־זאַלב, וואָס אַ יונגער, זייער הייזעריקער אפטייקער האָט צופעליק מיט זיך געפירט.

דער אַכאַט האָט זיך גענייגט און צופרידן געשמייכלט. דאַן אָבער איז ער מיט אַ כיטרען אויסדרוק צוגעטראָטן גאַנץ נאַענט צו קאסאנאווא'ן, ווי ער וואָלט אים וועלן איבערגעבן אַ סוד, אָבער געזאָגט האָט ער מיט אַ הויכער לויטערער שטים :

— און איר, הער קאסאנאווא, האָט זיך דאַמאָלסט געפונען אין אַ חתונה געזעלשאַפט, איך ווייס נישט צי אַלס צופעליקער גאַסט, אָדער נאָר אַלס אונטערפירער, יעדנפאַלס געדענק איר, אַז די כלה האָט געקוקט אויף אייך מיט פיל צערטלאַכערע אויגן ווי אויפן חתן... אַ ווינט האָט זיך אויפגעהויבן, עס איז געווען נאָנט צו אַ שטורם און איר האָט זיך גענומען פאַרלעזן אַ זייער געוואונט ליד.

— דער שעוואַליע האָט דאָס אוראיי געטאָן כדי איינצו־שטילן דעם שטורים — האָט מאַרקאלינאַ געזאָגט.

— אויף אזאַ צויבערקראַפט, — האָט געענטפערט קאַסאַ־נאווא, — האָב איך קיינמאָל ניט פּרעטענדירט, אָבער איך וועל ניט לייקענען, אַז ווי נאָר איך האָב אָנגעהויבן צו לעזן, האָט קיינער מער זיך ניט געקומערט וועגן שטורים.

די דריי מיידלאַך האָבן זיך אַרומגעקליבן אַרום דעם אַכאַט. זיי האָבן וואויל געוואוסט פאַרוואָס. פון זיינע אומגעהויערע קע־

קאסאנאווא'ס אהיימקער

שענעם, האָט ער אַרויסגענומען אַן אַ שיעור טייערע צוקערלאַך, און מיט די דיקע פינגער געשטאַפּט די קינדער צווישן די ליפּן. דערווייל האָט אַליוואָ זייער אויספירלאַך דערציילט דעם אַבאַט, ווי אזוי ער האָט קאסאנאווא'ן געפונען. ווי אין חלום האָט אַמאַליא געהאַלטן צוגעהאַפּטן איר לויטערן בליק אויף איר טייערן נאַכטס הערלאַך ברוינעם שטערן.

די קינדער זיינען געלאָפּן אין גאַרטן אַרײַן; מאַרקאַלינאַ האָט זיך אויפּגעהויבן און זיי נאַכגעקוקט דורכן אָפּענעם פענצטער. דער אַבאַט האָט אָפּגעגעבן אַ גרום פון מאַרקיו צעלי, ער וועט, אויב זיין געזונט וועט עס אים דערלויבן, קומען מיט זיין פרוי היינט אונט אויף באַזוך צו זיין טייערן פריינט אַליווא.

— גוט געטראָפּן, — האָט אַליוואָ געזאָגט, — מיר וועלן דאָ האָבן אַ גוטע קאַרטן־געזעלשאַפּט, צו ערן דעם שעוואַליע. איד דערוואַרט נאָך די ברידער ריקאַרדי, און לאָרענצוי וועט אויך קומען — די קינדער האָבן אים אויף זיין שפּאַציר־רייט באַ־געגנט.

— איז ער נאָך אַלץ דאָ? — האָט געפרעגט דער אַבאַט, — שוין אַ וואָך זינט איד האָב געהערט אַז ער איז אַוועקגעגאַנגען צו זיין רעגײמענט.

— איד דענק, אַז די מאַרקיוע האָט פאַר אים אויסגע־ווירקט אַן אורלויב ביי זיין הויפּט, — האָט אַליוואָ געשמייכלט. — עס וואונדערט מיך, — האָט קאסאנאווא זיך אַרײַנגע־מישט, — אַז אַ מאַנטועזער אָפיציר זאָל איצט קריגן אורלויב, — ער האָט צוגעגעבן: — צוויי באַקאַנטע מיינע, איינער פון מאַנטוא, דער אַנדערער פון גרעמאַנאַ, האָבן געכטן באַנאַכט

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

אָוועקגעמארשירט מיט זייער רענימענט אין דער ריכטונג קיין
מילאָן.

— האָט אַ מלחמה אויסגעבראַכן? — האָט מאַרקאָלינאַ
לעבן פענצטער געפרעגט; זי האָט זיך אומגעקערט, איר געזיכט
איז שאַטן, האָט זיך אומבאַדייטנד פאַרענדערט, אָבער עס איז
געווען אַ לייכטער צאַפּל אין איר שטים, וואָס קיינער אויסער
קאסאָנאָווא'ן האָט ניט באַמערקט.

— עס וועט אפשר ניט קומען דערצו — האָט ער לייכט
געזאָגט — אָבער די שפּאַניער ווייזן אַ קריגערישע האַלטונג,
הייסט עס אז מען דאַרף זיין גרייט.

— ווייסט מען דען איבערהויפּט — האָט אָליוואַ וויכטיק
געפרעגט און געקנייטשט דעם שטערן — אויף וועלכער זייט
מיר וועלן זיך שלאָגן, אויף דער שפּאַנישער אָדער אויף דער
פראַנצויזישער?

— פאַר דעם לייטענאַנט לאָרענצי דאַרף דאָס זיין אַלץ-
איינס — האָט דער אַבאַט געדענקט, — ווען ער זאָל נאָר
ענדלאַך האָבן די געלעגנהייט זיין העלדישקייט צו באַווייזן.
— דאָס האָט ער שוין געמאָן — האָט געזאָגט אַמאַליא —
ער איז געווען אין דער שלאַכט באַ פּאַוויאַ מיט דריי יאָר צוריק.
מאַרקאָלינאַ האָט געשוויגן.

קאסאָנאָוואַ האָט גענוג געוואוסט. ער איז צוגעגאַנגען צום
פענצטער לעבן מאַרקאָלינאַ'ן און מיט אַן אָפּענעם בליק אַרויס-
געקוקט אין גאַרטן. ער האָט גאַרניט געזען אויסער די קינדער,
וואָס האָבן זיך געשפּילט אויף דער גרינער לאַנקע, און די

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

פון איין ריי הויכע געדיכטע ביימער, וואָס האָבן זיך אָפֿ-
געשלאָסן קעגן דער געמויערטער וואַנט.

— וואָס פאַר אַ פּרעכטיק לאַנד — האָט ער זיך געווענדט
צו אַליוואַ'ן — איך וואָלט גערן זיך געוואָלט אַרומקוקן דערויף
אַ ביסל נענטער.

— און איך, שעוואַליע, — האָט אַליוואַ געענטפּערט, —
ווינטש מיר ניט קיין גרעסערן פּאַרגעניגן, ווי אייך צו ווייזן
מיינע וויינבערג און צו פירן אייך דורך מיינע פעלדער.
יא, איך מוז אייך זאָגן דעם אמת, און אַמאָליאָ וועט עס אייך
באַשטעטיקן, אז פאַר די יאָרן, זינט איך האָב דעם קליינעם
גוט, האָב איך ניט געהאַט קיין גרעסערן וואונטש ווי אייך צו האָבן
פאַר אַ גאַסט אויף מיין אייגענער ערד און אונטער מיין
אייגענעם דאַך. צען מאָל, ווייניקסטנס האָב איך אייך געוואָלט
שרייבן, אייך איינלאָדן. אָבער האָט מען דען געקאָנט גלויבן,
אז אַ בריוו וועט אייך אַנקומען? האָט עמיץ וואו דערציילט,
אז מען האָט אייך ניט לאַנג צוריק געזען אין ליסאַבאָן —
האָט מען געמעגט זיכער זיין אז פאַר דער צייט, זענט איך
שוין געווען אוועקגעפאַרן קיין וואַרשע אָדער ווין. און איצט,
ווען איך האָב אייך, ווי דורך אַ נס, געפונען, פונקט אין דער
שעה ווען איר האָט געוואָלט פאַרלאָזן מאַנטוואַ, און ווען
עס איז מיר געלונגען — עס איז ניט געווען קיין לייכטע
זאך, אַמאָליאָ, איך קאָן דיר פאַרויכערן — ווען עס איז מיר
געלונגען צו פאַרלאָקן אייך אַהער... און דאָ זענט איר אזא
קאַרנער אויף אייער צייט, אז — וואָלט איר דאָס געגלויבט,

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

הער אַבאַט, אז מער ווי צוויי טעג האָט ער אונדז ניט געוואָלט באַוויליקן.

— דער שעוואַליע וועט אפשר זיך לאָזן איבערריידן, צו פאַרלענגערן זיין ווויזט — האָט געזאָגט דער אַבאַט, וואָס האָט מיט גרויס פאַרגעניגן געגעסן אַ פּערסיק און אזא ראַשן קוק געטאָן אויף אַמאַליאָן, פון וואָס קאסאנאָווא האָט זיך אָנגעשטויסן, אז פאַר דעם אַבאַט האָט זי מער מודה געווען, ווי פאַר איר מאַן.

— ליידער וועט עס מיר אוממעגלאַך זיין, — האָט קאַסאנאָווא אַנטשלאָסן געענטפּערט, — איך וויל ניט באַהאַלטן פון מיינע פריינט, וואָס נעמען אזא טיפן אינטערעס אין מיין שיקזאַל, אז מיינע ווענעציאַנישע לאַנדסלייט הייבן אָן צו באַגרייפן דאָס אומרעכט, וואָס זיי זיינען באַגאַנגען קעגן מיר די אַלע יאָרן. אַ ביסל אַ פאַרשפּעטיקטע, אָבער דערפאַר אַ מער ערנהאַפּטע חרטה. איך וואָלט פאַרגעקומען אומדאַנקבאַר אָדער גאָר פאַרביסן, ווען איך זאָל זיך צוריקהאַלטן אָנצונעמען די צורדינגלאַכע און אומאויפהערלאַכע איינלאַדונגען—מיט אַ לייכטער האַנט־באַוועגונג האָט ער אָפּגעשטעלט אַ נייגעריקע אָבער ערפורכטי־קע פּראַגע, וואָס ער האָט דערזען אויף אַליווא'ס ליפּ, און שנעל באַמערקט: — נו, אַליווא, איך בין גרייט. צייגט מיר אייער קליינעם קעניגרייך.

— וואָלט עס ניט בעסער געווען — האָט אַמאַליא זיך אַריינגעמישט, — אָפּצוואַרטן ביז עס וועט ווערן אַ ביסל קילער ? איך מיין, אז דער שעוואַליע וואָלט איצט געוואָלט זיך אַ ביסל אויסרוען, אָדער אזוי זיך דורכשפּאַצירן אין שאַטן —

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אין אירע אויגן איז געווען אן אומזיכערער שימער פון שעמעור
דיקן געבעט צו קאסאנאווא'ן, ווי זי וואָלט געדענקט אז איצט,
אויף אזא שפּאַציר אין גאַרטן, וועט איר שיקזאָל צום צווייטן
מאַל באַשלאָסן ווערן.

קינער האָט גאָר ניט געהאַט קעגן אַמאַליאַ'ס פאַרשלאָג, און
מען איז אַרויסגעגאַנגען אין דרויסן, מאַרקאַלינאַ איז געגאַנגען
פאַרויס און האָט זיך געלאָזט לויפן איבער דער זוניקער
לאַנקע צו די קינדער, וואָס האָבן געשפּילט אין שפּרינגבאַלן,
און זיך אַריינגעוואָרפן אין שפּיל מיט זיי. זי איז קוים
העכער געווען פון דער עלטסטער פון די מיידלאך, און ווען
אירע האָר האָבן זיך צעפלאַטערט אין באַוועגונג און זיינען
זיך צעפלאַן איבער אירע אַקסלען, האָט זי אַליין אויך אויסגעזען ווי
אַ קינד. אַליווא און דער אַבאַט האָבן זיך אַוועקגעזעצט אויף
אַ שטיינבאַנק אונטער די ביימער, ניט ווייט פון הויז. אַמאַליאַ
איז ווייטער נאָכגעגאַנגען קאסאנאווא'ן לעבן זיין זייט.

אַזוי שנעל ווי מען האָט פון קיינעם ניט געקאנט געהערט
ווערן, האָט זי אָנגעהויבן אין אַ טאָן, וואָס האָט פאַר קאסאנאַ-
ווא'ן געקלונגען זייער באַקאַנט :

— אַזוי טרעפן מיר זיך ווידער, קאסאנאווא ! ווי איך
האָב אַרויסגעקוקט אויף דעם טאָן. איך האָב געוואוסט אז ער
וועט קומען.

— אַ בלויזער צופאַל האָט מיך אַהערגעבראַכט, — האָט
ער קאַלט געזאָגט.

אַמאַליאַ האָט געשמייכלט, — רוף עס ווי דו ווילסט. דו

קאסאנאוו'ס אהיימ קער

ביסט דא! איז די זעכצן יאָר האָב איך פון קיין אנדערע זאך
ניט געהלומ'ט, אויסער פון דעם טאָג.

— איך מאַל מיר, — האָט קאסאנאוו זיך קעגנגעשטעלט,
— אז אין פארלויה פון דער צייט, האָסטו אודאי געטרוימט
נאָך פון מאַנכע אנדערע זאַכן, און — נישט נאָר געטרוימט.

אַמאָליאַ האָט געשאַקלט מיטן קאַפּ — דו ווייסט, אז עס
איז נישט אזוי, קאסאנאוו. אויך דו האָסט מיר נישט פאַר-
געסן, ווארים אנדערש וואָלסטו, אין דיין איילעניש קיין ווע-
נעדיג, נישט אָנגענומען אַליוואָ'ס איינלאַדונג.

— וואָס מיינסטו דערמיט, אַמאָליאַ? שטעלסטו דיר
פאַר, אז איך בין אַהערגעקומען צו מאַכן דיין גוטן מאַן צום
נאַר?

— פאַרוואָס רעדסטו אזוי, קאסאנאוו? ווען איך זאָל
דיר נאָכאמאָל געהערן, וואָלט עס ניט געווען קיין באַטרוג, ניט
קיין זינד.

קאַסאנאוו האָט געלאַכט — ניט קיין זינד? פאַרוואָס
ניט קיין זינד? ווייל איך בין אַן אַלטער מאַן?

— דו ביסט נישט אַלט. פאַר מיר קענסטו קיינמאָל נישט
ווערן קיין אַלטער מאַן. אין דיינע אַרימס האָב איך מיין
ערשטע גליקזעליקייט גענאָסן, און אזוי איז זיכער פון מזל
אָנגעצייכנט, אז איך זאָל מיין לעצטע גליקזעליקייט טיילן מיט
דיר.

— דיין לעצטע? — האָט קאסאנאוו ציניש ווידערהוילט,
כאָטש עס איז אים אינגאנצן נישט אָנגענאָגען, — איך

קאסאנאווא'ס אהיימקער

דענק, אז מיין פריינט אַליוואָ וואָלט קעגן דעם געהאַט עפעס אויסצוזעצן.

— דאָס — האָט אמאָליאָ רויטווערנדיק געענטפערט, — דאָס איז פליכט, אפילו פארגעניגן; אָבער גליקזעליקייט איז עס נישט, איז עס קיינמאָל נישט געווען.

זיי זיינען קוים צוגעקומען צום ענד פון דער אַלעע, ווען זיי האָבן דערזען פון דערווייטנס די לאַנקע, וואו מאַרקאָלינא און די קינדער האָבן זיך געשפילט. ווי פון פריער אָפגערערט, האָבן זיי ביידע זיך אומגעקערט און שוויינגנדיק צוריק צוגעד קומען צום הויז. איינע פון די גרונד־שטאַק פענצטער, אויף דער שמעלערער זייט איז געווען אָפן. קאסאנאווא האָט געזען אין דער טונקעלער טיף פון געמאך, אַ האַלב אַראָפגעצויגן פאָר האַנג, פון אונטער וועלכן עס האָט זיך אַרויסגעזען אַ פּוס פון אַ בעט. איבער אַ שטול דערלעבן איז געהאַנגן אַ לייכט גאַז קלייד.

— איז דאָס מאַרקאָלינא'ס צימער ? — האָט געפרעגט קאסאנאווא.

אמאָליאָ האָט געשאַקלט מיטן קאָפּ, — זי געפעלט דיר ? — האָט זי אויפגעהיימערט געפרעגט, אַז אַ שום פאַרדאַכט. — אוראי, זי איז שוין. — שוין, און טונענטהאַפּט.

קאסאנאווא האָט געצוקט מיט די אַקסלען, ווי ער וואָלט זיך אויף דעם ניט נאַכגעפרעגט און געזאָגט : — ענטפער מיר אמאָליאָ : ווען דו האָסט מיך היינט צום ערשטן מאל געזען, בין איך דיר נאָך אַלץ געפעלן ?

קאסאנאָוא'ס אהיימקער

— איך ווייס נישט אויב דו האָסט היינט אנדערש אויס־געזען ווי דאמאָלסט. פאר מיר ביסמו דער זעלבער, ווי איך האָב דיך אַלעמאָל געזען, דער זעלבער ווי איך האָב דיך געזען אין מייער חלומות.

— קוק דיך איין אין מיר, אמאָליאָ! זע די קנייטשן אויף מיין שטערן. . . די פאלדן אויף מיין האַלדן! די טיפע קראַען־פּיס דאָ, פון די אויגן ביז צו די שלייפן! און דאָ — יאָ, דאָ אין דער זייט פעלט מיר אַ צאָן. — האָט ער אויפ־געריסן דאָס מויל, — און די דאָזיקע הענט, אמאָליאָ! קוק זיי אָן! פינגער ווי קלאָען. . . קליינע געלע פלעקן אויף די נעגל. . . און די אָדערן בלאָ און געשוואַלן — די הענט פון אַ גרייז, אמאָליאָ!

זי האָט אָנגענומען זיינע ביידע הענט, ווי ער האָט זיי איר געוווּן אין שאָטן פון דער אַלעע און זיי געקושט איינע נאָך דער אנדערער מיט ליבע.

— היינט ביינאכט וועל איך קושן דייע לייפן, — האָט זי געזאָגט מיט עניוווּתדיקער צערטלאַכקייט, וואָס האָט אים אויפגעבראַכט.

באַלד דערלעבן, באַ דעם ענד פון דער לאַנקע, איז אין גראָז געלעגן מאַרקאָלינאַ, די הענט געשלאָסן אונטערן קאַפּ, קוקנדיק אין הימל אַריין און די בעלער פון די קינדער זיינען געפליגן הין און צוריק. פלוצלינג האָט זי אויסגעשטרעקט איין האַנט, געכאַפט איינעם פון די בעלער אין מיטן פלי און שטאַרק זיך צעלאַכט. די קינדער האָבן זיך אַרויפגעוואָרפן אויף

קאסאנאָוואַס אַהיימקער

איר, אירע לאַקן האָבן געפלאַטערט און זי האָט זיך נישט געקאָנט רירן.

קאסאנאָוואַ האָט געציטערט : — דו וועסט נישט קושן נישט מיינע הענט, און נישט מיינע ליפן — האָט ער גע-זאָגט צו אמאליא'ן — און אומזיסט וועסטו וואַרטן אויף מיר, אומזיסט דינע טרוימען, סיידן, — איך וועל פריער מאַרקאָלי-נא'ן באַזיצן.

— ביסט פון זינען אַראָפּ, קאסאנאָוואַ ? — האָט אמאליא אַויסגערופן מיט פאַרצווייפלונג אין איר שטים.

— מיר האָבן זיך נישט וואָס פאַרצוואוואַרפן איינער דעם אַנדערן, — האָט געזאָגט קאסאנאָוואַ, — דו ביסט וואַנזניק, ווייל אין מיר, דעם אַלטן מאַן, ווילסטו ווידער זען דעם געליבטן פון דיין יונגט, איך, ווייל איך האָב זיך אין קאָפּ אַריינגע-שלאָגן, אַז איך מוז מאַרקאָלינא'ן באַזיצן. נאָר אפּשר איז אונדז ביידע באַשערט צוריק צו קומען צום פאַרשטאַנד. זאָל מאַר-קאָלינא מיר צוריק יונג מאַכן — פונדיגעטוועגן. אַלזא, העלף מיר אַויספירן מײן פאַרלאַנג, אַמאליאַ.

— דו רערסט פון וועג, קאסאנאָוואַ. עס איז אוממעגלאַך. זי וויל פון קיין מענער גאַרנישט הערן.

קאסאנאָוואַ האָט געלאַכט — און דער לייטענאַנט לאָרענצי ?

— וואָס מיינסטו מיט לאָרענצי'ן ?

— ער איז איר געליבטער, אין דעם בין איך זיכער.

— דו מאַכסט אַ גרויסן טעות, קאסאנאָוואַ. ער האָט געבעטן איר האַנט און זי האָט אים צוריקגעוויזן. און ער

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

איז יונג — ער איז שוין. יא, איך גלויב אז ער איז אפילו
שענער ווי דו ביסט ווען ניט איז געווען, קאסאנאָווא.

— ער האָט געבעטן איר האַנט ?

— פרעג אַליווא'ן, אויב דו גלויבסט מיר נישט.

— נה, מיר איז אַלצאיינס, וואָס גייט עס מיך אָן ?
צי זי איז אַ יונגפרוי, אָדער אַ גאסנפרוי, כלה אָדער אלמנה
— איך וויל זי, איך וויל זי באַזיצן.

— איך קאָן זי דיר נישט געבן מיין פריינט! — איז דעם
טאָן פון אירע רייד האָט ער געפילט אַן אויסדרוק פון מיט-
געפיל.

— נה, זעסטו שוין, אַמאָליא, — האָט ער געזאָגט, —
וואָס פאַר אַ נעבאכדיקער נפש איך בין געוואָרן! מיט צען —
מיט פינף יאָרן צוריק, וואָלט איך קיין באַהעלפער און קיין
פאַרמיטלער נישט געראַרפט, ווען אפילו מאַרקאָלינא וואָלט
געווען די געטן פון טוגענט אַליין. און איצט, וויל איך דיר
מאַכן פאַר דער מעקלערן. אָדער, ווען איך וואָלט נאָר רייד
געווען... יא, כאָטש מיט צען טויזנט דוקאַטן. אָבער איך האָב
נישט אפילו קיין צען. אַ בעטלער בין איך, אַמאָליא.

— אפילו פאַר קיין הונדערט טויזנט וואָלסטו מאַרקאָ-
לינא'ן נישט געקאָנט אָפקויפן. וואָס גייט איר אָן רייכטום ?
זי האָט ליב ביכער, דעם הימל, די לאַנגע, שמעטערלינגען, און
שפילן מיט די קינדער. און פון איר קליינער ירושה האָט
זי מער ווי זי באַראַרף.

— אַי, ווען איך וואָלט געווען אַ פירשט! — האָט קאָ-
סאנאָוואַ אויסגערופן אַ ביסל דעקלאַמאַטאָריש, ווי זיין שטייגער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

איז געווען, ווען ער איז געוואָרן גערירט פון אַ שטארקן באַ-
גער, — וואָלט איר געהאַט די מאַכט אַרײַנצואוואַרפן מענטשן
אין געפּענקעניש, הינצורײַכטן... אַבער איר בין גאַרנישט. אַ
בעטלער — און אַ ליגנער דערצו. איר בעטל באַ דעם הויכן
ראַט אין ווענעדיג אַן אַמט, אַ שטיקל ברויט, אַ היים ! וואָס
איז פון מיר געוואָרן ? עקלט דיר נישט פון מיר, אַמאָליאָ ?

— איר האָב דיר ליב, קאסאנאוואַ

— מאָ פאַרשאַף זי מיר, אַמאָליאָ ! עס ווענדט זיך אָן
דיר, איר בין זיכער אין דעם. זאָג איר וואָס דו ווילסט, זאָג
איר, אַז איר האָב דיר געסטראַשעט. זאָג איר, אַז איר בין
קאַפּאַבל דעם דאָך איבער'ן הויז מיטן פייער אוועקלאָזן !
זאָג איר אַז איר בין אַ נאַר, אַ געפּערלאַכער נאַר, אַן אַנטלאַך-
פּענער פון משוגעים-הויז, נאָר די אומאַרמונג פון אַ יונגפרוי
קאָן מיך צוריק געזונט מאַכן. יאָ, זאָג איר דאָס.

— זי גלויבט נישט אין קיין נסים.

— וואָס ? גלויבט נישט אין קיין נסים ? גלויבט זי
אויך נישט אין גאָט. איז בעסער אזוי ! איר האָב אַ שטאַר-
קע שטעלונג באַם ערצבישאַף פון מילאָן ! זאָג איר דאָס !
איר קאָן זי רואינירן. דאָס איז וואָר, אַמאָליאָ. וואָס זיינען
דאָס פאַר אַ ביכער, וואָס זי לייענט ? געוויס האָט זי מאַנכע,
וואָס זיינען פאַרבאַטן פון דער קירכע. לאָז מיך זיי זען,
איר וועל צוזאַמען שטעלן אַ ליסט. איין וואָרט פון מיר . . .
— שווייג, קאסאנאוואַ ! אַט קומט זי. קום צו זיך. זאָלן
דיינע אויגן דיר נישט אַרויסגעבן ! קיינמאָל, קאסאנאוואַ, קיינ-
מאָל, הער וואָס איר זאָג, קיינמאָל האָב איר נאָר קיין ריינער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

וועזן ניט געקאנט. וואָלט זי געאַנט, וואָס איך האָב דאָ געהערט פון דיר, וואָלט זי זיך געפילט באַשמוצט; און דו וואָלט זי, אזוי לאַנג ווי דו וואָלט דאָ געווען אין די אויגן נישט אָנ־געזען. רייד מיט איר, יאָ, רייד מיט איר — דו וועסט זי, דו וועסט מיך בעטן פאַרצייאונג.

מאַרקאַלינאַ איז צוגעקומען מיט די קינדער, וואָס זיינען גלייך געלאָפן אין הויז אַרײַן. אויס העפלאַכקייט צום גאַסט איז זי פאַר אים שטיין געבליבן, בעת אַמאַליאַ האָט זיך ווי אַביכטלאַך צוריקגעצויגן. און ווירקלאַך, איצט האָט עס באַמת קאַסאַנאווא'ן אויסגעזען, אַז פון די דאַזיקע בלייכע, האַלב אַפּענע ליפּן, פון דעם גלאַטן שטערן איינגעראַמט אין טונקל בלאַנדע, איצט אין אַרדנונג געבראַכטע האָר, האָט אים אַנטקעגן געאַטעמט און אַראַמאַט פון ווייטקייט און צניעות; זעלטן האָט ער פריער געהאַט אַזאַ געפיל אין באַצוג צו אַ פרוי. אויך האָט ער עס צו איר ניט געפילט פריער, ווען זיי זיינען געווען צווישן פיר ווענט. אַ געפיל פון זעלבסטלאַזיקייט, פון איבערגעבנקייט און דעם מינדסטן פאַרלאַנג, האָט דורכגענומען זיין זעל. און מיט צו־דיקגעהאַלטנקייט, אין אַ רעספּעקטפולן טאָן, ווי עס איז געווען דער מנהג אין די העכערע שטאַנדן פון יענער צייט, אויף אַן אופן וואָס האָט איר אוראיי געמוזט שמייכלען, האָט ער זי געפרעגט, אויב עס איז איר אַביכט אויך די אַוונט־שטונדן אַפּצוגבן אויף איר שטודיע. זי האָט געענטפערט, אַז איבערהויפּט אויפן לאַנד, אַרבעט זי ניט רעגלמעסיק. דאָך קאַן זי ניט אויסמירן נאָכצוטראַכטן וועגן געוויסע מאַטעמאַטישע פּראָבלעמען, מיט וועלכע זי איז לעצטנס באַשעפּטיקט, אפילו אין די רױ־שטונדן, ווי עס האָט

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

טאַקע נאָרוואַס געטראַפן, ווען זי איז געלעגן אויף דער
לאַנקע, קוקנדיק אין הימל אַריין. אָבער ווען קאסאנאָוואַ,
דערמוטיקט דורך איר פריינטלאַכקייט, האָט איר שפּאַסיק גע-
פרעגט, וואָס דאָס איז אַזוינס פאַר אַ הויך און צודרינגלאַך
פּראַבלעם, האָט זי אים שפּאַטיש געענטפּערט, אַז עס האָט
ניט דעם מינדסטן שייכות מיט יענער באַרימטער קבלה, אין וועל-
כער דער שעוואַליע פון סייגנאַלט האָט, ווי מען שמועסט, אַרויס-
געוויזן וואונדער. דערפאַר וועט ער קוים וויסן ווי אַנצופאַנגען מיט
דעם פּראַבלעם.

קאסאנאָוואַ'ן האָט עס געערגערט, וואָס זי האָט מיט אַזאַ
ניט פאַרבאָרגענער פאַראַכטונג גערעדט פון דער קבלה. און
כאַטש ער אַליין האָט, אין די זעלטענע שעה'ן פון זעלישן
נאָכפאַרשן, גוט געוואוסט, אַז יענע אייגנטימלאַכע מיסטיק פון
ציפּערין, וואָס מען רופט קבלה, האָט ניט קיין זין און
נישט קיין אַבזיכט, אַז אין אַ געוויסער מאָס האָט עס נישט קיין
צוזאַמענהאַנג מיט ממשותדיקער ווירקלאַכקייט, אַז עס איז ניט
מער ווי אַ ווערקצייג פאַר שווינדלער און אַפּשפּעטער, —
אַ ראַץ וואָס ער האָט צייטנווייזן אויף זיך גענומען, אָבער
שטענדיק מיט געניטקייט געשפּילט — צו פירן לייכטגלויביקע און
נאַראַנים ביי דער נאָז. פונדעסטוועגן האָט ער איצט, קעגן
זיין אייגענער קלאָרער איבערצייגונג, זיך אונטערגענומען צו
פאַרטיידיקן די קבלה פאַר מאַרקאָלינאַ'ן, אַלס אַ פּערפּעקטע
און סעריעזע וויסנשאַפט. ער האָט גערעדט פון דער געט-
לאַכער נאַטור פון דער זיבנצאַל, אויף וואָס עס ווערט געגעבן
אַזוי פיל אנדרייטונגען אין דער הייליקער שריפט; פון דער טי-

קאסאנאוו'ס אהיימקער

פער פראפעמישער באדייטונג פון די פיראמידן-צאלן, אויף וועלכע ער אליין האָט אויפגעבויט אַ ניי סיסטעם, און פון זיינע, אָפט מקוים-געוואָרענע פאַראויסזאָגונגען, זיך שטיצענדיק אויף דעם סיסטעם, האָט ער דען ניט, ערשט מיט אַ פאַר יאָר צוריק, אין אַמסטערדאַם, באַוואויגן דעם באַנקיר האַפּע, דורך דעם אויפבויע פון אַזאַ צאַל-פיראַמידע, איבערצונעמען די פאַרזײ-כערונג פון אַ פאַרלירענער האַנדלס-שיף, פון וואָס דער באַנקיר האָט פאַרדינט צוויי הונדערט טויזנט גאַלדגולדן? ער איז איצט געווען אַזוי געשיקט אין פאַרברענגען זיין פאַרקריפּלע, גייסטרייכע טעאָריע, אַז אויך דאָס מאָל, ווי עס האָט אָפט מיט אים געטראָפּן, האָט ער אַנגעהויבן גלויבן אין יעדער אומזין, וואָס ער האָט פאַרגעבראַכט. ענדלאַך האָט ער זאָגאַר געוואַנט צו באַ-הויפטן, אַז ניט נאָר שטעלט די קבלה מיט זיך פאַר אַ צווייג פון מאַטעמאַטיק, נאָר פיל מער, די מעטאָפיזישע פאַרפּולקאַ-מונג פון מאַטעמאַטיק.

מאַרקאַלינאַ, וואָס האָט אים אויסגעהערט אויפּמערקזאַם און מיט אויגנשיינלאַכער ערנסטקייט, האָט אים פּלוצלינג אַנ-געקוקט מיט אַ האַלב באַדויערנדן, האַלב בייזן בליק און גע-זאָגט:

— איר זענט הייסט עס אויסן, מיין גערטער הער קאַסאַ-נאָוואַ, (עס האָט אויסגעזען, ווי זי וואַלט אַבזיכטלאַך אויסגע-מיטן אים צו באַטיטלען "שעוואָליע") מיר צו געבן אַ פּולקאַמע פּראָבע פון אייער וועלט-באַרימטן טאַלענט אַלס אונטערהאַלטער. איך בין אייך דערפאַר דאַנקבאַר זייער אויפּריכטיק. אָבער איר ווייסט דאָך אַוודאי אַזוי גוט ווי איר, אַז ניט נאָר האָט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

קבלה מיט מאטעמאטיק גארנישט צו טאן, נאר איין אין איר באדייטונג, אין איר אייגנטלאכן וועזן, גראָד דער היפוך. די קבלה געהערט זיך אויף אזוי פיל אָן מיט מאטעמאטיק, ווי די צעדרייטע אָדער פאַלסיפּיצירטע פלוידערייען פון די סאָפיסטן, וועגן די קלאַרע און הויכע לערן פון פלאטאָ און אַריסטאָטעל.

— פונדעסטוועגן, שיינע און געלערנטע מאַרקאַלינאַ —

האַט קאסאנאוואַ שנעל געענטפערט, — וועט איר מוזן צוגעבן, אז אפילו די סאָפיסטן זיינען פאַר קיינפאַל ניט געווען אזעלכע פאַרעכטלאַכע און נאַרישע לערנונגען, ווי מען דאַרף עס אָנ-נעמען נאָך אייער צו שטרענגן אורטייל. אזוי וואַלט מען — צו ברענגען נאָר איין ביישפּיל פון דער קעגנוואַרט — דעם הער וואַלטער, פאַר זיין אַרט דענקען און שרייבן, געדאַרפט באַ-צייכנען אַלס מוסטער פון אַ סאָפיסט, אָבער טראָץ דעם וועט עס קיינעם ניט איינפאַלן, ניט צו באַלוינען אים מיט דער גע-העריקער אַנערקענונג פאַר זיין אויסערגעוויינלאַכן טאַלענט.

אפילו ניט מיר, וואָס איך באַטראַכט זיך פאַר זיינס אַן אַנטשי-דענעם קעגנער. יא, איך וויל עס ניט לייקענען, טאַקע דערמיט בין איך איצט באַשעפטיקט, פאַרפאַסנדיק אַ פאַלעמישע שריפט קעגן אים; אפילו מיר פאַלט עס ניט איין, ניט צו געבן די געהעריקע אַנערקענונג זיין אויסערגעוויינלאַכער באַגאַבונג. און איך וועל דאָ אויך באַמערקן, אז איך האָב מיך נישט גע-לאָזט באַאיינפלוסן, דורך דער איבערטריבענער צוגעלאָזנקייט, וואָס דער הער וואַלטער האָט מיר אַרויסגעוויזן, באַ דער געלעגנהייט פון מיין באַזוך באַ אים אין פערניי, מיט צען יאָר צוריק.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

מארקאלינא האָט געלאַכט: „דאָס איז ווירקלאַך זייער שיין פון אייד, שעוואַליע, אז איר זאָלט קענען זיין אזוי מילך אין אייער אָפּשאַצונג פון דעם גרעסטן גייסט פון דעם יאָרהונדערט.“ — אַ גרויסער גייסט — דער גרעסטער גייסט! — האָט קאסאנאווא אויסגערופן — אים אזוי אָנצורופן שיינט מיר אומדערלויבלאָך, ווייל ער, מיט זיין גאַנצן זשעניע, איז אַ גאָט־לאַזער מענטש, יאָ, אַפילו אַ גאָטפאַרלייקענער. און קיין אַטע־איסט קען קיינמאָל קיין גרויסער גייסט ניט זיין.

— נאָך מיין אנזיכט, הער שעוואַליע, איז אין דעם ניטאָ קיין שום ווידערשפרוך. אָבער איר וועט פריער מוזן באַווייזן, אז מען דאַרף וואָלטער'ן אָנגעמען פאַר אַן אַטעאיסט.

איצט איז קאסאנאווא געווען אין זיין עלעמענט. איז ערשטן קאפיטל פון זיין שטרייטשריפט, האָט ער געהאַט צוזאַמענגע־טראָגן אַ גאַנצע מענגע מיט ציטאַטן פון וואָלטער'ס ווערק, הויפט־זאַכלאָך פון דעם באַרימט־געוואָרענעם *Pucelle*, וואָס האָבן אים באַזונדערס אויסגעזען, ווי גוטע באַווייזן פון אַפיקורסות. אַ דאַנק זיין זעלטענעם זכרון, האָט ער געקענט ווערטערלאָך ווידערהוילן די שטעלן צוזאַמען מיט זיינע קעגנאַרגומענטן. אָבער אין מאַרקאלינא'ן האָט ער געפונען אַ קעגנער, וואָס איז אים אין גאַרניט הינטערשמעליק געווען, אין קענטנישן ווי אין גייסטיקן שאַרפזין, און וועלכע האָט אים נאָך מער איבער־טראָפן, אויב ניט אין פליסיקייט פון שפראַך, אָבער זיכער אין קינסטלערישן פאַרברענגען און קלאַרקייט פון אויסדרוק. די שטעלן, וואָס קאסאנאווא האָט אויסגעוויילט צו באַווייזן סאַרקאָזם, סקעפטיציזם און גאַטלאַזיקייט, זיינען פון מאַר־

קאסאנאווא'ס אהיימקער

קאלינא'ן געשיקט און שלאגנד אינטערפרעטירט געווארן, אלס באווייזן פון דעם פראנצויז'ס וויסנשאפטלאכן און שריפט שטעלערישן זשעניע, און פון זיין אומדערמידלאך הייסן שטרעבן צום אמת. און זי האָט מוטיק זיך אויסגעשפראַכן, אז צווייפלי, שפּאַט, יאָ, דאָס אומגלויבן אַלײן, אויב עס איז פאַרבונדן מיט אַזאַ רייכקייט פון וויסן, מיט אַזאַ אַבסאָלוטע ערלאַבן מיט און מיט אַזאַ הויכן מוט, מוז עס אוודאי ליבער זיין פאַר גאָט, ווי די עניוּת פון די פרומע לייט, אונטער וואָס עס איז מערסטנס פאַרבאָרן די שוואַכע פעאיקייט לאַגיש צו דענקען און — אויף וואָס עס פעלן ניט קיין ביישפּילן — אַפּטמאַל פּחדנות און היפּאָקריססטווע.

קאסאנאווא האָט זיך צוגעהערט מיט וואַסנדיקער שטוינונג. ער האָט זיך געפילט אומפעאיק מאַרקאלינא'ן צו באַקערן צו זיין אופן פון דענקען, און נאָר מער, ווען ער האָט אַלץ קלאַרער איינ-געזען, אז אירע קעגנאַטאַקעס סטראַשן צו פאַרניכטן די זיך-וואַקס לענדריקע גייסטיקע געביידע, וואָס ער האָט זיך פאַר די לעצטע יאָרן איינגערעדט אלס גלויבן. ער האָט זיך געראַטעוועט דורך דער אַלגעמיינער באַהויפטונג, אז אַזעלכע אַנויכטן ווי מאַרקא-לינא'ס דראַען, ניט נאָר דעם גייסט פון קירכלאַכע אָרדנונג אין דער געזעלשאַפט, נאָר די סאַמע פונדאַמענטן פון סאַציאַלן לעבן. פון דאַנען איז ער געשיקט איבערגעגאַנגען אויפן געביט פון פּאַליטיק, וואו ער האָט געגלויבט אז זיין דערפאַרונג און באַקאַנטשאַפט מיט דער וועלט, וועט אים אַוועקשטעלן אין אַ מער באַקוועמער לאַגע אין זיין קעגנערשאַפט צו מאַרקאלינא'ן. אָבער כאַטש זי האָט ניט געהאַט קיין באַקאַנטשאַפט מיט די

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

באַרימטע פּערזענלעכקייטן פון יענער צייט; כאָטש זי האָט
ניט געהאַט קיין אינפּאַרמאַציע וועגן די הויפּט־דיפּלאָמאַטישע
אינטריגעס, און דערפאַר האָט זי זיך געמוזט אָפּזאָגן צו ווידער־
שפּרעכן קאסאנאָווא'ן, אפילו דאָרט וואו זי האָט געפילט, אז
עס איז ניטאָ קיין אורזאַך צו געטרויען די ריכטיקייט פון
זיינע באַהויפטונגען — פונדעסטוועגן איז אים קלאַר געוואָרן
פון אירע באַמערקונגען, אז זי האָט ניט קיין באַזונדערע אַכ־
טונג פאַר די פירשטן פון דער ערד, אָדער פאַר די שטאַאַט־
אינסטיטוציעס אַלס אַזעלכע, און זי האָט ניט באַהאַלטן
איר איבערצייגונג, אַז די וועלט, אין קליינע ווי אין
גרויסע זאַכן, ווערט ניט נאָר רעגירט פון אייגננוץ און הערש־
זיכטיקייט, נאָר ווערט געבראַכט אין אַ לאַגע פון האַפּנונגסלאַ־
זער פאַרווירונג. קאסאנאָווא האָט זעלטן באַגעגענט אַזאַ פּריי־
קייט אין דענקען באַ פּרויען, און קיינמאַל האָט ער דאָס
נאָך ניט געטראָפּן באַ אַ יונג מיידל, וואָס האָט נאָך אוראי־
קיין צוואַנציק יאָר ניט געציילט; ניט אָן ווייטיק האָט ער
זיך דערמאַנט, אַז אין די פּריערע און שענערע טעג, איז ער,
אין זיין אייגן דענקען, באַוואוסטזיניק און מיט זעלבסטצופּרידע־
נער מוטיקייט גענאַנגען אין דערזעלבער ריכטונג, וואָס ער
האָט איצט באַקעמפּט באַ מאַרקאָלינאַ'ן, כאָטש אין איר פאַל
האָט זיך ניט געפילט דער באַוואוסטזיין פון באַזונדערער מו־
טיקייט. אינגאַנצן הינגעריסן פון איר אייגנאַרטיקן דענקען און
אויסדרוק־שטייגער, האָט ער כמעט פאַרגעסן אַז ער וואַנדלט
דאָס באַ דער זייט פון אַ יונגער, שיינער און העכסט באַנערנס־
ווערטער פּרוי, און נאָך וואונדערלאַכער איז געווען דאָס, וואָס

קאסאנאווא'ס אהיימקער

ער איז צופעליק געווען מיט איר אליין אין דער שאַטנדיקער
אלעע און גאנץ ווייט פון הויז.

פלוצלינג אָבער, זיך איבערשלאָגנדיק אין מיטן פון אַז אַנ-
געפאַנגענעם זאָץ, האָט מאַרקאָלינאַ לעבּהאַפּט, ווי דערפּרייט,
אויסגערופן: — אַט קומט מיין פעטער !

קאָסאַנאַוואַ, ווי ער וואָלט פאַרזוימט עפעס צו פאַרענדיקן,
האַט שטיל געפּליסטערט צו איר : — ווי גערן וואָלט איר
מיט אייך געשמעסט נאָך פאַר שטונדן, מאַרקאָלינאַ. — ער האָט
דערפּילט ווי זיינע אויגן האָבן ווידער אויפגעלויכטן מיט באַגער,
בעת ער האָט דאָס געזאָגט.

אין דעם האָט מאַרקאָלינאַ, וואָס איז פון איר שפּאַטיש-
קייט אין דעם פּריערדיקן לעבּהאַפּטן געשפּרעך, געוואָרן צוטרוי-
לאַכער, ווידער אָנגענומען אַ קאַלטע האַלטונג און איר בליק
האַט אויסגדריקט דיזעלבע וואָרנונג, דעם זעלבן ווידערוילן,
וואָס האָט היינט שוין איינמאָל קאָסאַנאַוואַ'ן אַזוי טיף פאַר-
וואונדעט.

— בין איר אין דער אמתן אַזוי אָפּשטויסנדיק ? — האָט ער
זיך אליין, מיט אַנגסט געפּרעגט — ניין, ניט דאָס איז עס.
מאַרקאָלינאַ — איז ניט קיין פּרוי. אַ געלערנטע, אַ פּילאָזאָפּין,
פונמיינעטוועגן אפילו אַ וועלטוואונדער, אָבער ניט קיין פּרוי.
אין דערזעלבער צייט האָט ער געוואוסט, אַז דאָס וויל ער
זיך נאָר איינריידן, זיך טרייסטן, אַז ער פּראוויט דאָס זיך
ראַטעווען און אַז די אלע פאַרזוכן זיינען אַרויסגעוואָרפּן.
— נו, — האָט אַליוואַ, וואָס איז איצט שוין געשטאַ-
נען לעבן זיי, זיך געווענדט צו מאַרקאָלינאַ'ן — האָב איר ניט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

גוט געטאָן וואָס איך האָב דיר ענדלאַך אַהער געבראַכט עמיצן,
מיט וועמען דו קאָנסט פירן אַזעלכע געלערנטע שמועסן, ווי דו
ביסט געוואוינט געווען מיט די פראַפעסאָרן אין באַלאָנא ?

— אודאי, טייערער פעטער, — האָט מאַרקאָלינאַ געענטפערט.
— און קינמאַל האָט קיין איינער פון זיי זיך ניט דערוועגט
אַרויסצופאַדערן אויף אַ קאַמף וואַלטערן אַליין.

— וואָס, וואַלטער ? דער שעוואַליע האָט אים אַרויסגע-
פאַדערט ? — האָט אַליוואַ אויסגערופן, ניט פאַרשטייענדיק
דעם שפאַס.

— אייער וויציקע פלימעניצע, אַליוואַ, רעדט דאָס פון
דער פאַלעמישער שריפט מיט וואָס איך באַשעפטיק זיך
די לעצטע צייט. אַ צייט-פאַרטרייב, פאַר פרייע שטונדן. אַמאַל
האָב איך געהאַט וויכטיקערס צו טאָן . . .

מאַרקאָלינאַ ניט אַכטנדיק די באַמערקונג האָט געזאָגט : —
איר וועט האָבן אַן אנגענעמענעם שפאַציר, די לופט איז איצט
קיל. צום ווידערזען. — זי האָט זיך לייכט פאַרנייגט און אַוועק-
געאיילט איבער דער לאַנקע צום הויז צו.

קאַסאַנאוואַ האָט זיך צוריקגעהאַלטן איר נאָכצופאַלגן מיט
אַ בליק און געפרעגט :

— וועט פרוי אַמאַליאַ מיטקומען מיט אונדו ?
— ניין, מײן געערטער שעוואַליע, — האָט געענטפערט
אַליוואַ — זי האָט אַלערליי זאַכן צו פאַרוואַרן און איינצור-
אַרדנען אין הויז — און איצט איז גראַד די שטונדע, ווען זי
גיט די מיידלאַך זייער לעקציע.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

— וואָס פאַר אַ טיכטיקע און לויבווערטע הויזפרוי
און מוטער ! מען מעג אייך מקנא זיין, אַליוואָ !
— יאָ, איך זאָג עס מיר אַליין יעדן טאָג — האָט אַליוואָ
געזאָגט און די אויגן זיינען אים פייכט געוואָרן.

זיי זיינען געגאַנגען פאַרביי דער שמאַלער זייט פון הויז.
מאַרקאַלינאַ'ס פענצטער איז נאָך געשטאַנען אָפּן ; פון דער
אינערווייניקסטער טונקלקייט, האָט אַרויסגעשימערט דאָס העלע
טיולענע קלייד. דורך דער ברייטער קאַשטאַן אַלעע זיינען זיי
אַנגעקומען אויף דעם וועג, וואָס איז שוין איצט אינגאַנצן
געלעגן אין שאַטן. לאַנגזאַם זיינען זיי געגאַנגען אַרויפצו צו
דער גאַרטנמויע, וואו באַם אָפקער פון ווינקל האָבן די ווייב
געלענדערס זיך אויפגעהויבן. אַרויף, צווישן די הויכע שטעקנס,
פון וועלכע טונקל-בלויע טרויבנבינטלאך זיינען אַראָפּגעהאַנגען,
האָט אַליוואָ געפירט זיין גאַסט ; און, מיט דער צופרידנקייט
פון אייגנטימער, האָט ער מיט אַ האַנדבאַוועגונג אַנגעוויזן אַרונד
טער אויף זיין הויז, וואָס איז איצט געלעגן גאַנץ נידריק אונטער
זיי. קאַסאַנאוואָ'ן האָט זיך אויסגעדאַכט אַז אין דעם פענצטער
פון דער טרוימגעביידע, זעט ער אַ פרויענגעשטאַלט שפאַנענדיק
אַרויף און אַראָפּ.

די זון האָט זיך געזעצט נידריקער ; אָבער עס איז נאָך
געווען גענוג הייס, איבער אַליוואָ'ס באַקן האָבן זיך געקיקלט
שווייס-טראַפנס, נאָך קאַסאַנאוואָ איז געבליבן אינגאַנצן טרוקן.
פאַמעלאַך, שפאַנענדיק אַראָפּצואוועג, דורך די ווייטערדיקע
שטעקנס זיינען זיי געקומען צו דער רייכער איילבערט געגנט.
פון איין בוים צום אַנדערן האָבן זיך געשמרעקט די דורכזיכטיקע

קאסאנאווא'ס אהיימקער

וויינצווייגן, און פון צווישן דער רייע איילבערט-ביימער, האָט זיך געזען דער הויכער, זיך וויגנדיקער גאַלדענער קאַרן.

— טוויזנט געשטאַלטיק — האָט קאסאנאווא, ווי מיט אַנער-

קענונג געזאַגט, — איז די שפּע פון דער זון.

אַליוואָ האָט ווידער דערציילט און מיט מער אויספיר-לאַכקייטן ווי פריער, ווי אזוי ער האָט זיך דערוואַרבן דעם דאָזיקן שיינעם גוט, און ווי אַ פּאָר גליקלאַכע יאָרן פון שניט און אַ פּאָר יאָר פון איינזאַמלונג, האָבן אים געמאַכט פאַר אַ וואוילהאַבנדיקן, יאָ, טאַקע פאַר אַ רייכן מאַן.

קאסאנאווא אָבער האָט נאָכגעפּאָלגט זיינע אייגענע געדאַנ-קען און האָט נאָר זעלטן אויפגעכאַפט אַליוואָ'ס אַ וואָרט, אויס העפּלאַכקייט האָט ער פון צייט צו צייט אַריינגעוואַרפן אַ צווישן-פּראַגע כדי צו באַווייזן זיין אויפּמערקזאַמקייט. ערשט ווען אַליוואָ, האַבנדיק אַרומגערעדט אַלע מעגלאַך פאַרשידענע זאַכן, איז אַרויפגעקומען אויף זיין פּאַמיליע, און ענרלאַך וועגן מאַרקאַלי-נאָן, האָט קאסאנאווא'ס אינטערעס אָנגעהויבן צו וואַקסן. אָבער ער האָט ניט אויסגעפונען פיל מער ווי דאָס, וואָס ער האָט שוין געוואוסט פון פריער. נאָך אַלס קינד, האָט זי פאַר-לירן איר מוטער. איר פּאָטער, אַליוואָ'ס שטיפּברודער, איז געווען אַ דאָקטאר מעדיצין אין באַלאָנאַ. מאַרקאַלינאַ, נאָך נאָר אַ קינד, האָט מיט אירע פעאיקייטן און אינטעליגענץ אַלע-מען געמאַכט צו שטוינען. אָבער מען האָט זיך דערמיט אָנגעזען געזעטיקט און זיך צוגעוואוינט צו איר. אַ פּאָר יאָר שפּעטער, איז איר פּאָטער געשטאַרבן; און זינט דאָן האָט זי זיך אויפ-געהאַלטן באַ דער פּאַמיליע פון אַ באַרימטן פּראַפּעסאָר פון

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אוניווערזיטעט פון באָלאַנא, טאקע יענער מארגאני, וואָס האָט אויף זיך גענומען אויסצובילדן זיין שילערן פאר אַ גרויסע געלערנטע. אין די זומער־מאָנאַטן האָט זי שטענדיק פאַר־ברענגט אַלס גאַסט באַ איר פעטער. זי האָט געהאַט עטלאַכע הייראַט־פאַרשלאָגן; איינעם פון אַ באָלאַנעזער סוחר, איינעם פון אַ נוטבאַזיצער אויס דער נאַכבאַרשאַפט, און צו אַלעם לעצט, פון לייטענאַנט לאַרענצי. זי האָט זיי אַלעמען אַנטזאָגט, און עס זעט ווירקלאַך אויס, אַז עס איז איר אַבזיכט צו ווידמען איר גאַנץ לעבן אין דינסט פון דער וויסנשאַפט. בעת אַליוואַ האָט דאָס דערציילט, האָט קאסאנאווא געפילט דאָס אומאויפ־הערלאַכע וואַקסן פון זיינע באַגערן, און דער באַוואוסטזיין אַז די אַלע באַגערן זיינען האַפנונגלאַז און נאַריש, האָט אים געבראַכט גאַנט צו פאַרצווייפלונג.

III

ווי קאסאנאווא און אַליוואַ זיינען אַרויסגעקומען פון די לענדערייען אויפן שאַסע, האָט זיך זיי אַנטקעגן געטראָגן א שטויבוואַלקן; ווען דאָס איז געקומען נענטער, האָבן זיי דער הערט אויסרופן און גריסן פון אַ וואָגן אַרויס: אין דעם וואָגן זיינען געזעסן אַ צירלאַך געקליידטער עלטערער הער, און באַ זיין זייט אַז עטוואָס יונגערע, אויפפאַלנד און געשמיקטע דאַמע. — דער מאַרקיו, — האָט אַליוואַ געפליסטערט צו זיין באַגלייטער, — ער פאַרט דאָס צו מיר.

דער וואָגן איז שטיין געבליבן.

— גוטן־אָונט, מיין גוטער אַליוואַ — האָט דער מאַרר קיז אויסגערופן — וועט איר אַזוי גוט זיין און מיר באַקענען מיטן שעוואַליע פון סיינגאַלט? וואָרים איד צווייפל ניט, אַז דאָס איז דער שעוואַליע, וועמען איד האָב דאָ איצט דאָס פאַרגעניגן צו זען.

קאסאנאווא האָט זיך לייכט פאַרנייגט: — דאָס בין איד — האָט ער געזאָגט.

— און איד, דער מאַרקיו צעלסי — דערלויבט, די מאַרר קיזע, מיין פרוי. די דאַמע האָט קאסאנאווא'ן דערלאנגט אירע פינגערשפיצן; ער האָט זיי באַדירט מיט די ליפן.

— נו, מיין בעסטער אַליוואַ, — האָט געזאָגט דער מאַרר קיז; ער איז געווען העכער פון קאסאנאווא'ן און אומגעווענלאַך

קאסאנאווא'ס אהיימקער

מאָגער. זיין שמאַל און וואַקסגעל געזיכט פון וואַנען עס האָבן אַרויסגעקוקט גרינלאַכע, שטעכיקע אויגן פון אונטער אַ פּאַר רויטלאַכע, געדיכט צוזאַענגעוואַקסענע ברעמען, האָט אים גע- געבן אַ נישט גאַר פריינטלאַכן אויסזען — מיין בעסטער אַליוואַ, מיר האָבן זיך פאַרנומען אויפן זעלבן וועג, נעמלאַך צו אייד. און ווייל עס איז קוים אַ פערטל שעה גאַנג צו אייער הויז, וויל איך אויסשטייגן און מיט אייך גיין צופוס. דו האָסט דאָך ניט דאַגעגן די קליינע שטרעקע אַליין צו פאַרן, — האָט ער זיך געווענדט צו דער מאַרקזע, וואָס האָט די גאַנצע צייט גע- קוקט אויף קאסאנאווא'ן מיט ליידנשאַפטלאַכע און פאַרשנדיקע אויגן. ניט אַפּוואַרטנדיק דעם ענטפער פון זיין פרוי, האָט ער אַ וואונק געמאַן צום קוטשער, דער לעצטער האָט גלייך אַ שרעקלאַכן שמיץ געמאַן די פּערד, ווי ער וואַלט געהאַט עפעס אַן אורזאָד אַוועקצוטראַגן פון דאַנען זיין באַלעבאַסטע מיט דער מעגלאַכסטער געשווינדקייט; און גלייך איז דער וואַגן פאַר- שוואונדן אונטער אַ שטויבוואַלקן.

— מען ווייסט נעמלאַך שוין אין אונדזער גאַנצער געגענט — האָט געזאָגט דער מאַרקזי — אַז דער שעוואַליע פון סיינגאַלט איז אַהער אַנגעקומען, און האָט זיך דאָ אַפּגעשטעלט באַ זיין פריינט אַליוואַ. עס מוז זיין אַ הערלאַך געפיל צו טראַגן אַזאַ באַרימטן נאָמען.

— איר זענט זייער גיטיק, הער מאַרקזי — האָט געענטפערט קאסאנאווא — איך האָב נאָך אַלץ די האַפנונג ניט אויפגעגעבן אַזאַ נאָמען זיך צו דערווערבן, דערווייל אַבער בין איך נאָך גאַנץ ווייט דערפון. — אַן אַרבעט מיט וואָס איך בין דאָס טאַקע

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

איצט באַשעפטיקט, וועט מיר, האָפּנטלאַך, אַכויסל נענטער ברענ-
גען צו מיין ציל.

— דאָ קאָנען מיר אָפּקירצן דעם וועג, — האָט געזאָגט
אָליוואָ, — און האָט זיך אַרויפגעקערט אויף אַ פעלד־שטעג,
וואָס האָט געפירט גלייך צו דער גאַרטן מויער.
— אַרבעט? — האָט דער מאַרקיו ווידערהאַלט מיט אַן
אומבאַשטימטן אויסדרוק, — מעג איך אײך פרעגן פון וואָס
פאַר אַן אַרט אַרבעט איר רעדט, שוואַליע?

— אויב איר פרעגט זיך ערשט נאָך, הער מאַרקיו, אזוי
פיל איך מיר, פון מיין זייט גענייגט אייך צו פרעגן, פון וואָס
פאַר אַן אַרט רום איר האָט פריער גערעדט, — דערביי האָט
ער שטאַלץ געקוקט דעם מאַרקיו אין די שטעכיקע אויגן אַרײַן.
וואָרים ער האָט גאַנץ גוט געוואוסט, אַז ניט זיין פּאַנטאַסטישער
ראַמאַן Icosameron און אויך ניט זיין דריי בענדיקע אָפּווענ-
דונג פון אַמעלאָט'ס „געשיכטע פון דער ווענעציאַנישער רעגירונג“
האַבן אים אויף וויפיל ניט איז באַרימט געמאַכט. און
דאָך איז עס אים געגאַנגען דאַרין, צו מאַכן דעם איינדרוק,
אַז פאַר אים איז קיין אַנדערע רעפּוטאַציע ניט גילטיק. דערפאַר
האַט ער אַבזיכטלאַך מיספּאַרשטאַנען דעם מאַרקיו'ס אַלע פאַר-
זיכטיקע אַנדיטונגען, באַמערקונגען און רמזים, וואָס האָבן
אָוועקגעשטעלט קאסאנאָווא'ן, אַלס אַ באַרימטן פּרויען־פאַרפּי-
רער, קאָרטנשפּילער, געשעפּטמאַכער, פּאָליטישער געהיים אַגענט,
אַלץ און אַלץ מיט אַנאַנדער, נאָר פאַר קיין פּאַל איז אים ניט
מעגלאַך געווען זיך אים פאַרצושטעלן אַלס שריפטשטעלער; וואָ-
רים צעלסי האָט קיינמאַל ניט געהערט ניט פון זיין קריטיק

קאסאנאוו'ס אהיימקער

איבער אַמעלאַט'ס ווערק, און ניט פון Icosameron. ענדלאך האָט ער באַמערקט מיט אַ העפּלאַכער פּאַרלעגנהייט : — נאַכאַלעמען איז דאָ נאָר איין קאסאנאוו.

— אויך דאָס איז אַ טעות, הער מאַרקיו, — האָט אים קאסאנאוו קאַלט אָפּגעשפּאַרט — איך האָב קרובים, און אזא פיינשמעקער ווי איך, מוז אוראיי ניט פרעמד זיין דער נאָמען פון איינעם פון מיינע ברודער, דער מאַלער פּראַנצעסקאָ קאַ-סאנאוו.

עס האָט אויסגעזען, אז אויך אויף דעם געביט באַלאַנגט ניט דער מאַרקיו צו די פיינשמעקער, און דערפאַר האָט ער איבערגעטראָגן דעם געשפרעך אויף באַקאנטע, וואָס האָבן געוואוינט אין געאַפּאָל, רוים, מילאַן און מאנטוא, וועגן וועמען ער האָט געקענט גלויבן אז קאסאנאוו האָט זיך מיט זיי באַ אַ געלעגנהייט צוזאַמענגעטראָפּן. אין צוזאַמענהאַנג מיט זיי, האָט ער אויך דערמאָנט דעם נאָמען פון באַראָן פּעראַטי, אָבער אין אַ ביסל אַ פאַרזיכטליכע טאָן.

קאסאנאוו האָט געמוזט צוגעבן, אז אָפּטמאָל פלעגט ער אַנטיייל נעמען אין אַ קאַרטנשפּיל אין דעם באַראָנס הויז : — פון צעשטרייאונג וועגן, — האָט ער דערקלערט, — אַ האַלבע שעה פאַר שלאָפּן גיין. ווייטער, האָב איך דעם דאָ-זיקן אַרט צייטפאַרטרייב אויפגעגעבן.

— דאָס טוט מיר ליידי, — האָט געזאָגט דער מאַרקיו — וואָריים, איך וויל עס פאַר אייך נישט באַהאַלטן, הער קאסא-נאוו, אז דאָס איז געווען דער טרוים פון מיין לעבן, מיט אייך זיך צו פאַרמעסטן — ניט בלויז ביים קאַרטנטיש, נאָר — אין די יונגע-

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

רע יארן — אויך אויף אנדערע געביטן. וואָלט איר דאָס געגלויבט, אז איך — ווי לאַנג איז שוין אין דעם ? — אז איך בין איינמאָל אָנגעקומען אין ספּאָ דעמזעלבן טאָג, יאָ, טאָקע איז דערזעלבער שעה, ווען איר זענט פון דאָרט אוועק געפאָרן. אונדזערע קארעטן זיינען אוראי איינע די אנדערע פארבייגעפאָרן. און אין רעגנסבורג ווידער, האָט מיך געטראָפן אז ענלאַד, שלימזל. דאָרט האָב איך אפילו פארנומען דאָס ציי-מער, וואָס איר האָט מיט איין שעה פריער פארלאָזן.

— דאָס איז אַן אמתער אומגליק — האָט קאסאנאווא גע-זאָגט, נאָך אַלץ אַ ביסל געשמייכלט, — וואָס מענטשן באַגעגענען זיך אין לעבן אָפט צו שפעט.

— עס איז נאָך ניט צו שפעט — האָט דער מאַרקזי לעב-האפט אויסגערופן — אין געוויסע הינויכטן קען איך מיך גאנץ גוטמוטיק באַטראַכטן פאַר דעם באַזיגטן נאָך איידער דאָס געפעכט הייבט זיך אָן — נאָר דאָס אינטערעסירט מיך ווייניק, — אָבער וואָס אַנבאַלאַנגט קאָרטנשפּיל, מיינ ליבער שעוואַליע, זיי-נען מיר גראַד ביידע פּילייכט אין די ריכטיקע יאָרן —

קאסאנאווא האָט אים אונטערבראַכן — אין די יאָרן — קאָן זיין. אָבער ליידער קאָן איך גראַד ניט האָפּן אויף דעם פאַרשפרעכנדיקן פאַרגעניגן, זיך צו פאַרמעסטן אויפן געביט פון שפּיל מיט אַ פאַרטנער פון אייער ראַנג. ווייל איך — און דאָס האָט ער געזאָגט אין אַ טאָן פון אַן אַנטטרוינטן פירשט — ווייל איך, מיט מיינ גאנצן רוים, מיינ געערטער מאַרקזי, האָב זיך בין אין דעם איצטיקן מאָמענט געבראַכט גאנץ נאָנט צו דער לאַגע פון אַ בעמלער.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

דער מארקיו האָט אומוויליק אַראָפּגענידערט זיינע אויגן פאַר קאסאנאווא'ס שטאָלצן בליק; ער האָט נאָר אומגלויבליאך צוגעשאַקלט מיטן קאָפּ, ווי צו אַ זאָנדערבאַרן שפּאַס. אַליוואָ אָבער, וואָס האָט נאָכגעפּאַלגט דעם גאַנצן געשפרעך מיט גרויס שפּאַנונג און האָט באַגלייט די פּלינקע, איבערלייגט אָפּ־ווענדונגען פּון זיין אויסעראַרדענטליאַכן פּריינט מיט אַ גינסטיקן צושאַקלען מיטן קאָפּ, האָט געמאַכט אזאָ דערשראָקענע באַ־וועגונג, וואָס איז אים קוים מעגליאך געווען צו אונטערדריקן. זיי זיינען איצט געשטאַנען פאַר אַ שמאַלער האַלצטיר פּון דער גאַרטנמויער, און בעת אַליוואָ האָט געעפּנט דעם סקריפענדיקן שלאַס און געלאָזט דעם מאַרקיו פּאַרויס אַריין גיין אין גאַרטן, האָט ער אָנגענומען קאסאנאווא'ן ביים אַרים און צו אים גע־פּליסטערט:

— איר מוזט צוריקציען אייערע לעצטע ווערטער, שע־וואַליע, איידער איר שטעלט ווידער אַ פּוס אין מיין הויז. דאַס געלט וואָס איך בין אייך שולדיק זינט די לעצטע זעכצן יאָר, ליגט גרייט. איד האָב נאָר נישט געוואָנט... איר מעגט פּרעגן אַמאַליאָן... אָפּגעציילט און גרייט ליגט עס. ביי אייער אָפּשיד וואָלט איך זיך געווען געפרוואַוט דערלויבן.

קאסאנאווא האָט אים זאַנפט אונטערבראַכן — איר זענט מיר גאַרניט שולדיק אַליוואָ, די פּאַר גאַלדשטיקער זיינען געווען אַ חתונה־געשאַנק — איר ווייסט עס גאַנץ גוט — פּון מיר, אַלס פּריינט פּון אַמאַליאָ'ס מוטער. אָבער צו וואָס איבערהויפּט ריידן דערפּון. וואָס זיינען פאַר מיר די פּאַר דוקאַטן? איד שטיי אויף אַ שידוועג פּון מיין שיקזאַל — האָט ער אַבזיכטליאך

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

הויד אויסגערופן, אזוי אז דער מאַרקיו, וואָס איז שטיין געבליבן אַ פּאַר שריט פון דערווייטנס, זאָל הערן זיינע לעצטע ווערטער.

אַליוואָ האָט אויסגעביטן אַ בליק מיט קאסאנאָוואַ'ן, זיך צו פאַרזיכערן מיט זיין צושטימונג, דאַן האָט ער באַמערקט צום מאַרקיו : — דער שעוואַליע ווערט נעמלאַך צוריקגערופן קיין ווענעדיג, און אין עטלאַכע טעג אַרום פאַרט ער אָפּ צו זיין פּאַטערשטאָט.

— נאַכמער, — האָט באַמערקט קאסאנאָוואַ, בעת זיי האָבן זיך דערנענטערט צום הויז — מען רופט מיך שוין זינט אַ לענגער צייט, און אַלץ עפּטער און דרינגענדער. אָבער איך מיינ, אז די הערן סענאַטאָרן האָבן זיך גענוג צייט גענומען צו באַטראַכטן, מעגן זיי זיך לערנען אויך מיינ געדולד צו אַכטן. — אַן צווייפּל, — האָט געזאָגט דער מאַרקיו, — צו אייער שטאַלץ זענט איר פּולשטענדיק באַרעכטיגט, שעוואַליע !

פון דער אַלעע זיינען זיי אַרויסגעקומען אויף דער לאַנקע, וואָס איז איצט שוין אינאָנצן געלעגן אין שאַטן. לעבן הויז האָבן זיי געזען פאַרזאַמלט דעם קליינעם קרייז, וואָס האָט אויף זיי דאָ געוואַרט. אַלע האָבן זיך אויפגעהויבן זיי אַנטקעגן צו גיין. צום ערשטן דער אַבאַט מיט מאַרקאָלינאַ'ן און אַמאַליען ; זיי האָט נאַכגעפּאָלגט די מאַרקיוזע, באַ איר זייט איז געגאַנגען אַ יונגער אָפּיציער, אין רויטער זילבער-געשנירטער אונטער און גלאַנציקע רייט-שטיוולען. קאַנטיק, לויטן אויסזען — לאַרענציו. בעת ער האָט גערעדט צו דער מאַרקיוזע, האָט ער געפירט זיין בליק איבער אירע ווייסע געפודערטע אַקסלען, ווי זיי וואַלטן

קאסאנאווא'ס אהיימקער

געווען א גוטבאקאנטער מוסטער פון פאר אים ניט ווייניקער באקאנטע שיינהייטן. דער אופן ווי די מארקיוע האט צו אים ארויפגעשמיכלט פון אונטער האלב-געשלאסענע וויעס, האט ניט געקאנט איבערלאזן קיין צווייפל, וועגן דעם כאראקטער פון די באציאונגען צווישן זיי ; אפילו אן אומדערפארענער אין אזעלכע זאכן וואלט עס געקאנט איינזען, אויך דאס, אז זיי גיבן זיך ניט די מינדסטע מי עס פון וועמען ניט איז צו באהאלטן. זיי האבן שטיל, אבער לעבהאפט געשמועסט, און האבן אויפגע-הערט ריידן ערשט דאן, ווען זיי זיינען צוגעקומען נאנט צו די איבעריקע.

אליינא האט קאסאנאווא'ן און לארענצי'ן פארגעשטעלט איי-נעם פאר דעם אנדערן. ביידע האבן זיך אפגעמאסטן מיט קורצע קאלטע בליקן. עס האט אויסגעזען, ווי זיי וואלטן זיך געוואלט פארזיכערן אין קעגנזייטיקער פיינטשאפט. דאן האבן זיי ביידע מיט א געצוואונגענעם שמיכל זיך פארנייגט, ניט דערלאנגענדיק זיך די הענט, צוליב וואס ביידע וואלטן זיך געדארפן דערנען-טערן מיט א טראַט. לארענצי איז געווען שיין. פון שמאלן אויסזען און לויט זיין יונגקייט, מיט צו אויפפאלנד שארפע געזיכטציגן. אין הינטערגרונט פון זיינע אויגן, האט געלויערט עפעס אומבאשטימטס, וואס דעם דערפארענעם, האט עס גע-מוזט דערמאנען צו זיין פארזיכטיק. נאר איין סעקונדע האט קאסאנאווא געטראכט אין וועמען לארענצי דערמאנט אים. דאן האט ער עס געוואוסט: דאס איז געווען זיין אייגן געשטאלט, וואס איז מיט דרייסיק יאר פאריונגט, דאָ געשטאנטען אַנט-קעגן אים. "בין איד אין זיין געשטאלט מנלגול געוואָרן?"

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

האָט ער זיך געפרעגט. „וואָלט איד דאָך פריער געדאַרפן זיין געשטאַרבן“. עס האָט אים דורכגעשוידערט: „בין איד דען נישט פון לאַנג טויט? וואָס איז דען נאָך געבליבן פון מיר, פון דעם קאסאנאווא, וואָס איז געווען יונג, שיין און גליקלאַך?“ ווי פון דער ווייטן האָט עך דערהערט אַמאַליאַ'ס קול, כאַטש זי איז געשטאַנען נאָנט לעבן אים; זי האָט אים געפרעגט, ווי עס איז אים געפעלן דער שפּאַציר. הויך אויפן קול, אזוי אַז אַלע זאָלן קענען הערן, האָט ער מיט דער העכסטער אַנער-קעננג גערעדט פון דעם פרוכטבאַרן, זאַרגפּעליק געהאַלטענעם גוט, וואָס ער האָט מיט אַליוואָ'ן דורכגעוואַנדערט.

אין דערזעלבער צייט האָט דאָס דינסטמיידל געדעקט דעם לענגלאַכן טיש אויף דער לאַנקע, אין דעם זיינען איר באַהיל-פיק געווען אַליוואָ'ס צוויי עלטערע טעכטער. מיט גרויס האַר-מידער, האָבן זיי אַרויסגעבראַכט פון הויז געשיר, גלעזער און די אַנדערע נויטיקייטן.

עס האָט לאַנגזאַם געדעמערט. אַ לייכט קיל ווינטל, האָט זיך געטראָגן דורכן גאַרטן. מאַרקאַלינאַ האָט געאיילט צום טיש, צו פאַרענדיקן וואָס די קינדער, אינאיינעם מיט דער דינסט, האָבן אָנגעהויבן, און צו פאַרבעסערן וואָס יענע האָבן פאַר-פעלט. די איבעריקע האָבן געבראַדזשעט איבער דער לאַנקע און אין דער אַלע. די מאַרקיווע האָט קאסאנאווא'ן אַרויסגע-וויזן אַ סך העפלאַכקייט, זי האָט זייער געוואָלט פון אים אַליין הערן די באַרימטע געשיכטע, פון זיין פּלטה פון די בליי-קאַ-מערן פון ווענעדיג, כאַטש עס איז פאַר איר אין קיינפאַל אויך ניט אומבאַקאַנט געווען — ווי זי האָט, מיט אַ פּילבאַדייטיקן

קאסאנאווא'ס אהיימקער

שמיכל צוגעגעבן — אז ער האט געהאט ווייט געפערלאכע-
רע אוואנטורעס וואס ער וועט אפשר זיך צוריקהאלטן פון
דערציילן. קאסאנאווא האט געענטפערט, אז ער האט אפילו
מיטגעמאכט פארשירענערליי ערנסטע און לעבעדיקע דערפארונג-
גען, אבער קיינמאל איז אים ניט אויסגעקומען זיך צו טרעפן
נאענט מיט אזא אמת ערנסטער דערפארונג וואס זאל אין איר
וועזן און איינגעלאכן זיין באטייטן געפערלאך. אפילו מיט א
סך יארן צוריק, ווען ער איז א פאר מאנאטן געווען א סאל-
דאט אין אן אומרואיקער צייט, אויפן אינזל קארפו — איז דען
דא איין באשעפטיונג אויף דער ערד צו וואס דאס מזל האט
אים ניט געטריבן? — האט ער קיינמאל ניט געהאט דאס גליק
מיטצומאכן אן אמת'ן קאמף, ווי דאס שטייט איצט פאר דעם הער
לייטענאנט לארענצי, און איז וואס ער וואלט אים געמעגט
שטארק מקנא זיין.

— דאן ווייסט איר מער פון מיר, הער קאסאנאווא — האט
געזאגט לארענצי, מיט א העלער און פרעכער שטים — און
אפילו מער פון מיין הויפט, ווארים איך האב נארוואס דער-
האלטן פון אים אן אומבאשטימטע צייט פארלענגערונג אויף
מיין אורלייב.

— ווירקלאך?! — האט דער מארקזי, מיט אן אומבא-
הערשטן צארן אויסגערופן און טראציק צוגעגעבן — און שטעלט
אייד נאך פאר, לארענצי, מיר — נאך מער, מיין פרוי
איז אזוי זיכער געווען אין אייער אפפארה, אז זי האט פאן
דעם אָנפאנג נעקסטע וואך איינגעלארן אונדזערס א פריינט
דעם זינגער באַלדי אין אונדזער שלאס אַרײַן.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

— אזוינס טרעפט זיך — האט לארענצי זארגלאז געדענטפערט — בארדי און איד זיינען גוטע פריינט. מיר וועלן זיך גוט צוזאמענלעבן. ניט וואר ? — האט ער זיך געווענדט צו דער מארקיווע, בליצנדיק מיט די ציין.

— אזוי וואלט איד אליין אייך בידן געראטן — האט געענטפערט די מארקיווע מיט א פריילאכן שמייכל.

ריינדיק האט זי די ערשטע פארנומען א פלאץ באם מיט ; לעבן איר האט זיך געזעצט אליין און לארענצי בא איר אנדערער זייט. אנטקעגן איבער איז געזעסן אמאליא, דער מארקיו און קאסאנאווא ; לעבן אים, בא א שמאלן מיט ענד איז געזעסן מארקאלינא, באם אנדערן ענד, דער אבאט. דער מאלצייט איז געווען אן איינפאכער, אבער געשמאד קער אזוי ווי דער מיטאג. די צוויי עלטערע טעכטער פונ'ם געזינד, טערעזינא און נאנעטא, האבן דעראנגט די שיסלען און באדינט די געסט מיט דעם זעלטענעם וויין, וואס איז געוואקסן אויף אליין'ס פלאנצאציעס ; ביידע, דער מארקיו און דער אבאט, האבן געדאנקט די מיידלאך מיט אזא מונטערער און פיל-דייטיקער צערטלאכקייט, אז א שטרענגערער פאטער ווי אליין. וואלט עס ווארשיינלאך אפגעשאפט. אמאליא האט אויסגעזען זען גארנישט צו באמערקן. זי איז געווען בלאס, דערשלאגן און האט אויסגעקוקט ווי א פרוי, וואס איז אנטשלאסן אלט צו ווערן, ווייל דאס יונג זיין האט פאר איר פארלארן יעדן זין.

„איז אָט דאָס מיר געבליבן פון מיין גאנצער מאכט ?“ —

האט קאסאנאווא ביטער געטראכט, באאבאכטנדיק זי פון דער זייט. אבער עס קאן זיין אז עס איז געווען די באלייכטונג,

קאסאנאווא'ס אהיימקער

וואָס האָט אזוי טרויעריק פאַרענדערט אַמאָליעס געזיכט־צוגן. עס איז בלויז געווען אַ ברייטער שטראַל ליכט, וואָס איז געפאלן אויף די געסט פון אינערווייניק אויס דעם הויז. ווייטער האָט מען זיך געלאָזט באַגנינגען מיט דעם דעמער־ליכט פון הימל. די שאַרפע שוואַרצע ליניען פון די ביימער־שפיצן, האָבן אָפֿגעשלאָסן די ווייטע אויסזיכט; קאסאנאווא' האָט עס דעריינערט אין דעם לאַנגאַניקן, געהיימיספולן גאַרטן, וואו ער האָט אין אַ שפעטן אַוונט, מיט פיל יאָרן צוריק, אַפּגעוואַרט אַ געליבטע.

„מוראנא!“ האָט ער געפליסטערט אין זיך און האָט אויפֿגעשוידערט; דאָן האָט ער הויך אויסגעשפּראַכן: — עס איז דאָ אַ גאַרטן אויף אַן אינזל נאָנט פון ווענעדיג, אַ קלויסטער־גאַרטן, וואו איד בין געווען צום לעצטן מאָל מיט אַ פּאַר צענדליק יאָרן צוריק; דאָרט האָט די נאָכט געדופּטעט גראַד ווי היינט דאָ.

— זענט איר אַמאָל אויך געווען אַ מאַנאָד? — האָט דער מאַרקין שפּאַסיק געפרעגט.

— שיער — האָט קאסאנאווא געענטפערט שמיכלענדיק; און, וואָרהאַפטיק האָט ער דערציילט, אַז אַלס אַ פּופּצן יעריקער בחור, האָט דער פּאַטריאַרד פון ווענעדיג אים אָנגעגעבן די עלעמענטאַרע אויפגאַבן. ער אָבער האָט נאָך אַלס אינגל געהאַט באַשלאָסן צו לאָזן געמאַד דאָס גייסטלאַכע מאַנטל.

דער אַבאַט האָט דערמאָנט, אַז נאָענט פון דאַנען געפינט זיך אַ מאַנאַסטיר, און האָט דריינגעדעראַטן קאסאנאווא' דאָס פּלאַץ צו באַזוכן, אויב ער איז דאָרט נאָך ניט געווען.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אליוואָ האָט האַרציק צוגעשטימט; ער האָט גערימט די טונקלע אַלטע געביידע, די איינגענעמע געגנט, די פיל פאַרשידנאַרטיקע שיינקייט אויף דעם וועג וואָס פירט אַהין.

— איבריגנס, — האָט דער אַכאַט פאַרגעזעצט — די פרוי אַבעסע, שוועסטער סעראַפינאַ — אַ העכסט געבילדעטע פרוי, אַ הערצאָגין פון געבורט — האָט אין אַ בריף צו מיר דערקלערט (שריפטלאַך, דערפאַר ווייל יענער קלויסטער איז אונטער אַ נדר אויף אייביק צו שווייגן), אַז זי האָט דערפאַרן פון מאַר-קאַלינאַ'ס ערוודיציע און ווינטשט מיט איר זיך צו באַגעגענען פנים אל פנים.

— איד האָף, מאַרקאַלינאַ — האָט געזאָגט לאַרענצזי, און דאָס איז געווען דאָס ערשטע מאָל, וואָס ער האָט זיך געווענדט צו איר דירעקט מיט אַ וואָרט — אַז איר וועט זיך ניט לאָזן פאַרפירן נאָכצופאַלגן די הערצאָגין אַבעסע אין אַלע הינזיכטן. — צו וואָס זאָל איר עס טאָן? — האָט מאַרקאַלינאַ העל גע-ענטפערט — מיר קענען אַפּהיטן אונדזער פרייהייט אָן נדרים — אָן נדרים נאָך בעסער, וואָרים אַ נדר אַליין איז אַ פאַרם פון צוואַנג.

קאסאנאווא איז לעבן איר געזעסן. ער האָט זיך ניט דערוועגט צו באַרירן איר פּוס, אָדער זיין קני אָן אירער אַ דרוק צו טאָן: ער האָט געפילט, אַז ווען ער וואָלט נאָך צום דריטן מאָל געמוזט זען אין איר בליק, יענעם אויסדרוק פון שוידער. פון עקל, איז ער זיכער געווען, אַז דאָס וואָלט אים אומפאַרמיידלאַך געטריבן צו אַ וואַנזיניקער טאַט. אין פאַר-לויף פון דעם מאַלצייט און באַ אַ געשטיגענער צאָל פון אויס-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

געלידיקטע גלעזער, ווען די אונטערהאלטונג איז געווארן לעבעדיקער און אלגעמיינער, האָט קאסאנאווא ווידער ווי פון דער ווייטן געהערט אמאליא'ס שטים:

— איך האָב גערעדט מיט מאַרקאלינא'ן —

— דו האָסט מיט איר — אַ וואַנזיניקע האָפּנונג האָט אין אים אויפגעפלאַמט.

— שטילער, קאסאנאווא. ניט פון דיר איז געווען די רייד, פון איר און פון אירע פלענער פאַר דער צוקונפט. און איך זאָג דיר נאָכמאָל: קיינמאָל וועט זי צו אירגנד וועלכן מאָן ניט געהערן.

אַליווא, וועמען דער וויין האָט געמאַכט שטאַרק באַריידור־דיק, איז אומדערוואַרט אויפגעשטאַנען און מיטן גלאַז וויין איז דער האַנט, האָט ער אין אַ פאַר אומבאַהאַלפענע פּראָזן, גערעדט וועגן דער גרויסער ערע, וואָס ווערט צוגעטיילט זיין באַשיידן הוי, דורך דעם באַזוך פון זיין טייערן פּריינט, דער שעוואַליע פון סייננאַלט. — וואו איז ער, דער שעוואַליע פון סייננאַלט, מיין לייַ בער אַליווא, דער פון וועמען איר רעדט דאָ — האָט געפרעגט לאַרענצי מיט זיין העלער פּרעכער שטים.

קאסאנאווא'ס ערשטער אימפולס איז געווען, אַ שלידער צו טאָן זיין פול גלאַז דעם אומפאַרשעמטן אין קאַפּ אַרין; אָבער אמאליא האָט לייכט באַרירט זיין אַרים און געזאָגט: — אַ סך מענטשן, הער שעוואַליע, קענען אייך נאָך ביז היינט צו טאָג נאָר אונטער אייער עלטערן, און באַרימטערן נאָר מען קאסאנאווא. — איך האָב ניט געוואוסט — האָט לאַרענצי געזאָגט מיט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

באליידיקטער ערנסטקייט — אז דער קעניג פון פראנקרייך האט דעם הער קאסאנאווא דערהויבן צום אדל.

— איך האב געקאנט דעם קעניג איינשפארן די מי — האט קאסאנאווא רואיק געענטפערט — און איך האף אז איר. לייטענאנט לארענצי, וועט זיך צופרידן שטעלן מיט א דער-קלערונג, קעגן וועלכער דער בירגערמייסטער פון גירנבערג האט גארניט געהאט אויסצוועצן, ווען איך האב בא א גאנץ גע-וויינלאכער געלעגנהייט, געהאט די ערע אים צו ענטפערן — אלע האבן געשפאנט געשוויגן. קאסאנאווא האט פארגעזעצט: — דער אלפאבעט איז ווי באקאנט אונדזער אלעמענס באזיץ, האב איך מיר אויסגעקליבן א צאל בוכשטאבן, וואס זיינען מיר גע-פעלן, און איך האב מיר אליין געמאכט פאר אן אדלמאן, און זיך צו פארפליכטן צו א פירשט, וואס וואלט מעגלאך ניט אימ-שטאנד געווען דורכצופירן מיינע פרעטענזיעס אויף דערהוי-בונג. איך בין קאסאנאווא, שעוואליע פון סיינגאלט. עס טוט מיר לייך פאר איך, לייטענאנט לארענצי, ווען דער דאזיקער נאמען קריגט ניט אייער געפעליקע צושטימונג.

— סיינגאלט! א פארטרעפלאכער נאמען — האט גע-זאגט דער אבאט און א פאר מאל ווידערהאלט, ווי ער וואלט עס באסמאקעוועט מיט די ליפן.

— און עס איז ניטא נאך איינער אויף דער וועלט — האט אַליוואַ אויסגערופן — וואס קאן זיך מיט מער רעכט אַנרופן שעוואליע, ווי מין בארימטער פריינט קאסאנאווא.
— און וואס אנבאלאנגט אייך, לארענצי, — האט דער מארקיו צוגעגעבן — ווען אייער רום וועט דערגרייכן אזוי ווייט

קאסאנאָווא'ס אַהיימ קער

ווי דער פון דעם הער קאסאנאָווא שוואַליע פון סיינגאַלט, וועלן מיר ניט צעגערן, אויב עס וועט אייך נאָר געפעלן, אויך אייך צו באַטיטלען שוואַליע.

קאסאנאָווא איז געווען געערגערט איבער דעם, וואָס פון אַלע זייטן איז ער געשטערט געוואָרן מיט זיין קאַמף אַליין אָנ-צוגיין, און ער איז שוין געווען גרייט די זאך פּערזענלאַך וויי-טער צו פירן, ווען אויס דער דעמערונג פון גאַרטן האָבן צוויי זייער ציכטיק געקליידטע אַלטע הערן זיך דערנענטערט צום טיש. אַליוואָ האָט זיי הויך און האַרציק באַגריסט, זייענדיק צופרידן דערמיט צו ענדיקן דעם קאַנפּליקט, וואָס האָט ענר-לאַך געדראָט צו צעשטערן די לעבעדיקייט פון אָוונט.

די נייגעקומענע זיינען געווען די ברידער ריקאַרדי, ווי קאַ-סאַנאָווא האָט זיך דערוואוסט פון אַליוואָ, אַלטע בחורים, פריער געלעבט אין דער גרויסער וועלט, געמאַכט אַלערליי אונטערנע-מונגען, ווייניק גליק געהאַט, און ענדלאַך זיך צוריקגעקערט אין זייער געבורטלאַנד, אין דעם שכנישן דאַרף, געדונגען אַ קליין הויז און לעבן צוריקגעצויגן. עקסצענטרישע אָבער אַנמשעד-לאַכע מענטשן.

די ברידער ריקאַרדי זיינען געווען אַנטציקט צו באַנייען זייער באַקאַנטשאַפט מיט דעם שוואַליע, מיט וועמען זיי האָבן, לויט זייער דערקלערונג, אַמאַל מיט יאָרן צוריק זיך צוזאַמען געטראָפן אין פאַריז.

קאסאנאָווא האָט זיך וועגן דעם ניט געקאַנט דערמאַנען.

— אָדער אפשר איז עס געווען אין מאַדריד ?

— דאָס קאָן מענלאַך זיין — האָט קאסאנאָווא געזאָגט.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אבער ער האט אויף זיכער געוואוסט, אז ער האט קיין איינעם פון זיי קיינמאל ניט באגעגנט.

דער ווארשיינלאך יונגערער איז געווען דער פארריידנער. דער אנדערער, וואס האט אויסגעזען אין די ניינציקער, האט באגלייט זיין ברודערס ווערטער מיט אומאויפהערלאכע קאפ-ניגן און פארלוירענע גרימאסן.

מען האט פארלאזן דעם טיש. די קינדער זיינען נאך פריער פארשוואונדן. לארענצי און די מארקיוע האבן געשפאצירט אין דעמער איבער דער לאַנקע, מארקאלינא און אמאליא האבן זיך געזען אין זאל, וואו זיי האבן געשיינט צו גרייטן טיש פאר דעם קארטן-שפיל.

„וואס זאל דאס אלץ באטייטן?“ האט קאסאנאווא זיך געפרעגט, שטייענדיק אליין אין גארטן. „האלטן זיי מיר פאר רייד?“ ווילן זיי מיר פלינדערן?“

אלע די פארבערייטונגען, די צוגעלאזנקייט פון דעם מאר-קיז, די פלייסיקע אויפמערקזאמקייט פון דעם אבאט און די דערשיינונג פון די ברידער ריקארדי, איז אים פארגעקומען פארדעכטיק. איז ניט מעגלאך, אז אויך לארענצי זאל זיין פאר-וויקלט אין דער אינטריגע? אדער מארקאלינא? אדער אפילו אמאליא? „איז דאס אלץ — איז אים פארבייגעלאפן א געדאנק — א צוג פון מיינע שונאים, מיר צו ליגן שטיינער אין וועג אין דעם לעצטן מאמענט — אוממעגלאך צו מאכן מיין צוריק-קער קיין ווענעדיג?“ אבער באלד האט ער זיך אליין געכאפט, אז דערדאזיקער איינפאל איז אינגאנצן געווען אבסורד — שוין דערפאר אליין, ווייל ער האט שוין מער נאך קיין שונאים ניט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

געהאט. ער איז געווען אן אומשעדלאכער, אפגעקומענער, אל-
טער שוטה. וועמען קימערט עס איבערהויפט זיין צוריקקער
קיין ווענעדיג? און ווען ער האט דורך דעם אפגענעם פענצטער
פון הויז, געזען די פארוואלטע ארומגעזעצט ארום טיש, וואו
די קארטן זיינען געלעגן גרייט, און וואו די געפילטע וויינגלע-
זער זיינען געשטאנען, איז אים אן שום צווייפל קלאר געווארן,
אז דא ווערט קיין זאך ניט געפלאנט, אויסער א געוויינטלאכער,
אומשולדיקער שפיל, אין וואס א נייער מיטשפילער איז שטענדיק
אז אנגענעמער גאסט.

מארקאלינא איז אים פארבייגעגאנגען און אים געוואונטשן
גליק.

— וועט איר ניט אנטויל נעמען? — האט ער געפרענט —
ווייניקסטנס אלס צוקוקער?
— וואס גייט עס מיך אן? א גוטע נאכט שעוואליע פון
סינגאלט — ביז מארגן!

אין דרויסן האבן אפגעקלונגען שטימען פון אינערווייניק :
„לארענצי, — הער שעוואליע, מיר ווארטן.“

קאסאנאווא, שטייענדיק אין דער טונקלקייט פון הויז, האט
ער געקאנט זען ווי די מארקיוזע האט אוועקגעצויגן לארענצין
פון דער לאַנקע אין דער טיפערער טונקלקייט אונטער די ביי-
מער. דארט האט זי זיך העפטיק אין אים איינגעקלאמערט.
אבער לארענצי האט זיך אומהעפלאד פון איר אפגעריסן און
געאילט צום הויז צו. באם אריינגאנג האט ער זיך צוזאמען-
געטראפן מיט קאסאנאווא'ן און מיט שפאטישער העפלאכקייט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אים געגעבן דעם וועג פאראויס. קאסאנאווא האט עס אן א דאנק
אנגענומען.

דער מארקיו האט געהאלטן די ערשטע באנק. אליווא, די
ברידער ריקארדי און דער אכאט, האבן איינגעשטעלט אזעלכע
לייכטע מינצן, אז פאר קאסאנאווא'ן — אפילו היינט, ווען זיין
גאנץ פארמעגן איז באשטאנען פון בלוין א פאר דוקאטן — האט
דאס גאנצע שפיל געהאט א פנים פון חוזק. עס האט אים אויס-
געזען נאך מער לעכערלאך דערפאר, ווייל דער מארקיו האט
איינגענומען און אויסגעצאלט דאס געלט מיט א גרויסארטיקער
מינע, ווי עס וואלט זיך געהאנדלט אום זייער הויכע סומען.
פלוצלונג האט לאָרענצי, וואָס האָט זיך ביז אַהער ניט באַטיי-
ליקט, איינגעשטעלט א דוקאט, געוואונען און געלאזט די פאר-
טאפלטע סומע שטיין אלס איינשטעל; געוואונען א צווייטן
און א דריטן מאל, און אזוי מיט קליינע אונטערברעכונגען,
איז עס אים ווייטער געגאנגען. די אנדערע שפילער האבן ווי
פריער, ווייטער איינגעשטעלט צו קליינע מטבעות. די ברידער
ריקארדי האבן אויסגעזען באזונדערס שטארק אויפגעבראכט, ווען
דער מארקיו האט זיי געשיינט ניט צו באהאנדלען מיט דער
זעלבער אופמערקזאמקייט, ווי דעם לייטענאנט לאָרענצי. די
ברידער האבן געשפילט באשותפות, אויף דערזעלבער קארט.
בא דעם עלטערן, וואָס האָט גענומען קארטן, האָט זיך געפערלט
דער שווייס פון שמערן. דער אנדערער איז געשטאנען הינטער
אים און אומאויפהערלאך איז אים אריינגערעדט, מיט א מינע
פון אן אומפעלבארן עצהגעבער. ווען ער האט געזען דעם
שווייגנדיקן ברודער געוואונען, האבן די אויגן זיינע אויפגע-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

לויבטן, אבער אין פארקערטן פאל, האט ער זיי פארצווייפלט אויפגעהויבן צום הימל. דער אכאט, געוויינטלאך גאנץ גלייכ-גילטיק, האט פון צייט צו צייט געלאזט הערן ווייזהייטן דורך שפריכווערטער — ווי א שטייגער: „גליק און פרויען קאן מען נישט באצווינגען“, אדער, „די ערד איז קיילאכדיק און דער הימל איז ווייט.“ טיילמאל האט ער געגעבן א בליק מיט פיר פיקער דערמיטקונג צו קאסאנאווא'ן און באלד נאכדעם, אויף אמאליא'ן, וואס איז געזעסן קעגן איבער לעבן איר מאן, ווי עס וואלט אים נאר גענאנגען דערין די צוויי אלטע גע-ליבטע אויפנסיי צונויפצופארן.

קאסאנאווא אבער האט פון קיין זאך ניט געטראכט, אויסער דאס, אז מארקאלינא איז אין איר צימער און טוט זיך איצט לאנגזאם אויס אירע קליידער, און אז, אויב דאס פענצ-טער איז אפן, שימערט ארויס איר ווייסע הויט אין דער נאכט אריין. פארקאפט פון א באגער, וואס האט אים צעמישט דעם מוח, האט ער זיך געוואלט אויפהייבן פון זיין פלאץ לעבן דעם מארקין און פארלאזן דאס צימער. דער מארקין אבער, האט זיין באוועגונג אנגענומען אלס באשלוס אנטוילן צו נעמען אין שפיל און געזאגט:

— נו, ענדלאך! מיר האבן געוואוסט, אז איר וועט ניט בלייבן בלויז א צושויער, שעוואלע.

דער מארקין האט אים דערלאנגט א קארט. קאסאנאווא האט איינגעשטעלט אלץ וואס ער האט בא זיך געהאט — און דאס איז געווען אלץ וואס ער האט פארמאגט — ארום צען דר קאטן. אומגעציילט האט ער אויבגעליידיקט זיין בייטל אויפן

קאסאנאווא'ס אהיימקער

טיש, ווינטשנדיק זיך, עס צו פארשפילן מיט איין גאנג : דאס האט געזאלט זיין א צייכן, א מולדיקער צייכן — ער האט אליין רעכט ניט געוואוסט אויף וואס, צי אויף זיין באַלדיקן אהיימקער קיין ווענעדיג, אדער אין דעם באַגער צו זען מאַרקאלי-נאָץ און אַנטבלויזטע. אָבער אידער ער האָט זיך וועגן דעם געקאַנט אַנטשיידן, האָט דער מאַרקיו שוין געהאַט קעגן אים פאַרלוירן דעם גאַנג. אזוי ווי לאַרענצי, האָט אויך קאַסאַנאוואַ געלאָזן שטיין די פאַרטאַפּלטע סומע. און ווי דעם לייטענאַנט, איז דאָס מול אויך אים געטריי געווען. אויף די איבעריקע האָט דער מאַרקיו זיך מער ניט אומגעקוקט. דער שווייגנדיקער ריקארדי האָט זיך אויפגעהויבן אַ באַלידיקטער ; דער אַנדערער האָט פאַרבראַכן די הענט. דערנאָך זיינען זיי צוזאַמען געשטאַנען אין אַ ווינקל פון זאַל, ווי דערשלאַגענע. דער אַבאַט און אַליוואַ זיינען געווען קאַלטבלוטיק. דער ערשטער האָט געגעסן קאַנפּעקטן און ווידערהאַלט זיינע אַפּאַריזמען און דער אַנדערער האָט מיט נייגעריקייט נאַכגעפּאַלגט. דאָס איז בערקערן פון די קאַרטן.

ענדלאַך האָט דער מאַרקיו געהאַט פאַרלוירן פינף הונדערט דוקאַטן צו קאַסאַנאוואַ און לאַרענצי. די מאַרקיוזע האָט זיך אויפגעהויבן און, באַם פאַרלאָזן דעם זאַל אַ ווינקל געגעבן מיט די אויגן צום לייטענאַנט. אַמאַליאַ האָט זי באַגלייט. די מאַר-קיזע האָט זיך געוויגט אויף די היפטן און דאָס האָט קאַסאַנאַ-וואַ דערווידערט. אַמאַליאַ האָט געשמייכלט באַ איר זייט, ווי אַן אַראַפּגעלאָזענע עלטערלאַכע פרוי. און איצט, אַז דער מאַרקיו האָט פאַרלוירן זיין גאַנץ באַר-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

געלט, האָט קאסאנאוואַ איבערגענומען די באַנק און, צום מאַר-
קיז'ס פאַרדראַס, געפאָדערט, אַז די איבעריקע זאַלן זיך אומ-
קערן צום שפּיל. באַלד האָבן די ברידער ריקארד מיט גרויס
חשק פאַרנומען זייערע פּלעצער. דער אַכאַט האָט געשאַקלט
מיטן קאַפּ, אַז ער האָט שוין גענוג. אַליוואַ האָט בלוזן מיט-
געשפּילט אויס העפּלאַכקייט, ניט וועלנדיק אַפּוואַגן דעם וואונטש
פון זיין איידלען גאַסט.

לאָרענציו'ן האָט ווידער אָפּגעגליקט. ווען ער האָט געהאַט גע-
וואונען די סומע פון גאַנצע פיר הונדערט דוקאַטן, איז ער אויפ-
געשטאַנען און געזאָגט :

— מאַרגן וועל איך אייך גערן וועלן געבן אייער רעוואַנש.
איצט אָבער וועל איך, מיט אייער דערלויבניש, רייטן אַ היים.
— אַ היים — האָט אָפּלאַכנדיק אויסגערופן דער מאַרקיו,
וואָס האָט אַנג געהאַט אָפּגעוואונען אַ פאַר דוקאַטן, — דאַס
איז ניט שלעכט געזאָגט! דער לייטענאַנט וואוינט נעמלאַך באַ
מיר — האָט ער זיך געווענדט צו די אַנדערע — און מייז פרוי
איז נאָך פריער געפאַרן אַהיים. איך האָפּ איר וועט אייך
גוט אונטערהאַלטן, לאָרענציו.

— איר ווייסט גאַנץ גוט — האָט לאָרענציו ניט גערייט
געענטפערט — אַז איך רייט גלייך קיין מאַנטוא און ניט צו
אייער שלאַס, וואו איר זענט נעכטן אַזוי גוט געווען מיר אָנפּצונע-
מען.

— רייט אייך וואוהין איר ווילט, פון מיינטוועגן אַפּילו
צום טייוול!

לאָרענציו האָט זיך העפּלאַך געשיידט מיט די איבעריקע און,

קאסאנאווא'ס אהיימקער

צו קאסאנאווא'ס גרויס פארוואנדערונג, איז אוועק ניט געבנדיק דעם מארקיו קיין געהעריקן ענטפער.

קאסאנאווא האט ווידער געגעבן קארטן און געוואונען, אזוי אז באַלד איז דער מארקיו געשטאנען בא אים א בעל-חוב אויף א פאָר הונדערט דוקאטן. „צו וואס?“ האָט קאסאנאווא אין אַנאָפּאָנג זיך געפרעגט. אָבער ביסלאַכווייס האָט אים דער רייזן פון שפּיל צוריקגעפּאָנגען. „עס גייט ניט שלעכט“, האָט ער געטראַכט. „אָט וועט עס באַלד הייסן אַ טויזנטער... און עס קאָן אַפּילו ווערן צוויי טויזנט. דער מאַרקיו וועט זיין חוב באַ-צאָלן. אַנצוקומען מיט אַ קליינעם פּאַרמעגן קיין ווענעדיג, וואָלט גאַרניט אזוי שלעכט געווען. אָבער נאָך וואָס ווענעדיג? ווער עס ווערט צוריק רייך ווערט ווידער יונג. רייכטום איז אַלץ. איצט וועל איך זי מיר ווייניקסטנס קענען אָפּקויפּן. וועמען? נאָר זי אַליין וויל איד... אַ נאַקעטע שטייט זי באַם מענצטער — כ'בין זיכער, אַז זי איז דאַרט... וואָרט, אַנט, אַז ענדלאַך וועל איך קומען... זי שטייט באַם פענצטער כדי מיר משוגע צו מאַכן! און איד בין דאָ.“

און אזוי האָט ער, מיט אַן אומבאוועגלעאַכן אויסזען, וויי-טער אויסגעטיילט די קאַרטן, ניט בלויז דעם מאַרקיו, נאָר אויך אַליוואָ'ן און די ברידער ריקאַרדי. די לעצטע האָט ער צייטנווייסיג אונטערגערוקט אַ גאַלדשטיק, וואָס איז זיי ניט געקומען און וואָס זיי האָבן פונדעסטוועגן צוגענומען. פון דער נאַכט האָט זיך דערטראָגן אַ גערויש, ווי דאָס טרעטן פון פּער-דישע פּאַטקאוועס אויפן וועג. „לאַרענצי“, האָט קאסאנאווא געטראַכט. די גאַרטנמויער האָט אָפּגעעכאַט דעם קלאַנג פון די

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

פאַטקאָוועס, דאָן איז דער רויש און דער עכאָ פאַמעלאַך פאַר-
גאַנגען.

ענדלאַך האָט זיך דאָס מזל אָפגעקערט פון קאסאנאָווא'ן.
דער מאַרקזי האָט איינגעשטעלט הויכע און אַלץ געוואַנטערע
סומען. אַרום מיטן נאַכט האָט קאסאנאָוואַ זיך דערפילט אַזוי
אַרים ווי געווען, ניין, נאָך אַרימער, וואָרים ער האָט אויך גע-
האַט פאַרלוירן זיינע אייגענע פאַר גאַלדשטיקער. ער האָט אַפ-
געשיבט פון זיך די קאַרטן און שמיכלנדיק איז ער אויפגע-
שטאַנען:

— איך דאַנק אייד, מיינע הערן.

אַליוואָ האָט אויסגעשטרעקט די אַרימס צו קאסאנאָווא'ן !
— מיין פריינט, לאַמיר ווייטער שפּילן... איר האָט דאָך הונדערט
און פופציק דוקאַטן. האָט איר אין זיי פאַרגעסן? ניין נישט
בלויז הונדערט און פופציק! אַלץ וואָס איר האָב, אַלץ וואָס
איך פאַרמאַג — אַלץ—אַלץ — זיין קול איז געווען הייזערדיק, וואָ-
רים דעם גאַנצן אַוונט האָט ער ניט אויפגעהערט צו טרינקען.
קאסאנאָוואַ האָט עס אָפגעזאַגט, מיט אַן איבערטריבענער
פאַרנעמער האַנט-באַוועגונג :

— גליק און פרויען קאָן מען ניט באַצווינגען — האָט ער
געזאַגט מיט אַ פאַרנייגונג צום אַבאַט, וואָס האָט צופּרידן גע-
ניינט מיטן קאַפּ און צוגעפאַטשט מיט די הענט.
— אַלואָ, ביז מאַרגן, מיין געערטער שעוואַליע — האָט
געזאַגט דער מאַרקזי — בייַדע אינאיינעם וועלן מיר אָפגע-
ווינען דאָס געלט פון דעם לייטענאַנט לאַרענצי.
די ריקאַרדים זיינען באַשטאַנען דערויף, אַז מען זאָל

קאסאנאווא'ס אהיימקער

ווייטער שפילן. דער מארקיו, זייענדיק אין אן אויפגעלייגטן טער שטימונג, האָט פאַר זיי געעפנט אַ באַנק. זיי האבן אַרויס-גערוקט די גאָלדשטיקער, וואָס קאסאנאווא האָט זיי געלאָזט געווינען. אין צוויי מינוט אַרום האבן זיי די מטבעות געהאַט פאַרלוירן צום מאַרקיו. דער לעצטער האָט זיך אַנטשירן אָפּגע-זאָגט ווייטער צו שפילן, אויב זיי וועלן פריער ניט באַווייזן קיין באַרגעלט. זיי האבן פאַרכראַכן די הענט. דער עלטערער האָט אָנגעהויבן צו וויינען ווי אַ קינד. דער אַנדערער, כדי צו באַזאָיאַקן זיין ברודער, האָט אים געקושט אויף ביידע באַקן. דער מאַרקיו האָט אָנגעפרעגט צי זיין קאַרעטע איז שוין צוריקגע-קומען. דער אַבאַט האָט געענטפערט יא, ער האָט זי געהערט אַנ-פאַרן, מיט אַ האַלבע שעה צוריק. דאַן האָט דער מאַרקיו איינ-געלאָדן דעם אַבאַט און די ברידער ריקאַרדי אין זיין קאַרעטע, צוזאַגנדיק זיי אָפּצופירן צו זייערע היימען, און אַלע פיר האַבן פאַרלאָזן דאָס הויז.

ווען די אַנדערע זיינען שוין געווען אַוועק, האָט אַליוואַ אָנגענומען קאסאנאווא'ן אונטן אַרים און מיט טרערן אין האַלדן האָט ער אומאויפהערלאָך פאַרזיכערט זיין גאַסט, אז אַלץ איז דעם דאָזיקן הויז געהערט אים, קאסאנאווא'ן, און אז ער מעג זיך דערמיט שאַלטן, ווי אים געפעלט. זיי זיינען פאַרביי-געגאַנגען מאַרקאלינאַ'ס פענצטער; ניט בלוזן איז עס גע-ווען פאַרשלאָסן, נאָר אויך באַפעסטיקט מיט אַן אייזערנע גראַטע און פון אינערווייניק פאַרצויגן מיט אַ פאַרהאַנג. געווען צייטן, האָט קאסאנאווא געטראַכט, ווען די אַלע פאַרזיכט מיטלען זיי-נען געווען נוצלאָז, אַדער האבן קיין זין ניט געהאַט. זיי זיינען

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אריינגעקומען אין הויז. אלינא האט זיך ניט געוואלט אפזאגן פון דער געלעגנהייט, ארויף צו באגלייטן זיין גאסט אויף די טרעשטשנדיקע טרעפּ ביז צו דעם טורעם-צימער. ער האט ארומ-גענומען קאסאנאווא'ן און אים געוואנטשן א גוטע נאכט.

— אלזא, מארגן — האט ער געזאגט — גייען מיר אַנ-ד-קוקן דעם מאנאסטיר. אבער שלאפט אייך רואיק, אזוי לאנג ווי איר ווילט. מיר זיינען דאָ ניט פון די פריע אויפשטייער; יעדנ-פאל וועלן מיר צופאסן אונדזער צייט פון אייער באקוועמלאכ-קייט וועגן. א גוטע נאכט." ער איז ארויס, שטיל פארשלאסן הינטער זיך די טיר, אבער זיינע שווערע טריט האבן אפגעקלונגען איבער די טרעפּ דורכן גאנצן הויז.

IV

קאסאנאווא איז שטיין געבליבן אליין אין זיין צימער, וואס איז געווען מאט באלויכטן פון צוויי ליכט. זיינע אויגן האבן גע- וואנדלט הין און צוריק צווישן די פיר פענצטער, וואס האבן ארויס- געקוקט אין פארשידענע ריכטונגען פון הימל. אין בלויזאכן אפשיין איז געלעגן דאס לאנדשאפט. אין אלע זייטן האט זיך געשטרעקט דאסזעלבע בילד: ווייטע פלוינען מיט לייכטע דערהויבונגען. נאך איז צפון זייט האבן זיך געזען פארשוואמענע בערג-ליניען. דא און דארט, פאראיינזאמטע הייזער, הויפן און גרעסערע גע- ביידן; צווישן זיי א ביסל העכער איז געשטאנען איין געביידע, פון וועלכער עס האט ארויסגעשימערט א ליכט, און קאסאנאווא האט פארשטאנען, אז דאס מוז זיין דעם מארקיו'ס שלאס.

דאס צימער איז געווען פשוט. דאס ברייטע בעט איז געשטאנען גערויס ארויסגערוקט, אויף א לאנגן טיש זיינען געשטאנען די צוויי ברענענדיקע ליכט. עס זיינען געווען א פאך שטולן, א קאמאדע און איבער דעם א גאלדנער-אמטער שפיגל. אלץ איז געווען אין זארגפעליקער אַרדנונג. אויך דער וואליו איז געווען אויפגעפאקט. אויפן טיש איז געלעגן דער פארמאכ- טער, אפגעריבענער, לעדערנער פארטפעל, וואו עס זיינען גע- ווען קאסאנאווא'ס פאפירן; אין דעם איז אויך געווען א פאך ביר- כער, וואס ער האט געדארפן פאר זיין ארבעט און האט זיי מיט

קאסאנאזא'ס אהיימקער

זיך אהער מיטגענומען ; אויך שרייבגעצייג איז געווען פאָרגע-
ברייט.

ווייל ער איז אויף דאָס מינדסטע ניט שלעפּעריק געווען,
האָט ער אַרויסגענומען דעם מאַנסקריפט פון פּאַרטפּעל און באַם
שיין פון די ליכט איבערגעלעזן וואָס ער האָט צום לעצטן גע-
האַט געשריבן. אזוי ווי ער איז שטיין געבליבן אינמיטן פון אַ
זאַץ, איז עס אים איצט לייכט געווען גלייך פּאַרצוועזן. ער
האַט גענומען די פּעדער אין האַנט, האַסטיק אַנגעשריבן אַ פּאַר
זאַצן און איז פּלוצלונג שטיין געבליבן. „צו וואָס“, האָט ער
זיך געפּרעגט, ווי איז אַ גרויזאַמען אויפּבלייז פון אינערלאַכער
באַלייכטונג. „און ווען איד וואָלט אַפּילו געוואוסט, אַז דאָס
וואָס איד שרייב איצט און וואָס איד וועל נאָך שרייבן, וועט באַ-
טראַכט ווערן פּאַר גלענצנדר גאָר אַז פּאַרגלייך — יאָ, ווען אַפּילו
עס זאָל מיר אויף אַן אמת געלינגען וואָלטער'ן צו פּאַרניכטן און
פּאַרטונקלען זיין נאָמען מיט מיין רום — וואָלט איד דען ניט
גרייט געווען מיט פּאַרגעניגן צו פּאַרברענען די אַלע פּאַפּירן, ווען
דערפּאַר וואָלט מיר נאָר דערלויבט געווען אין דעם איצטיקן
מאָמענט מאַרקאָלינא'ן צו אומאַרמען? וואָלט איד דען ניט פּאַר
דעמוזעלבן פּרייז באַרייט געווען צו נעמען אויף זיך אַ נדר, אַז
מיין פּוס זאָל קיינמאָל ניט אַרײַנטרעטן קיין ווענעדיג — אַפּילו
ווען די ווענעציאַנער וואָלטן מיד געוואָלט צוריק בריינגען אַהין
מיט טריאומף ?“

„ווענעדיג!“ ער האָט ווידערהאַלט דאָס וואָרט און דער
נאָמען האָט אַרום אים אַפּגעקלונגען מיט זיין גאַנצער פּרעכ-
טיקייט ; און אָט האָט עס ווידער געוואונען איבער אים די אַל-

קאסאנאָוואַס אַהיימקער

טע מאַכט. די שטאַט פון זיין יוגנט איז פאַר אים אויפגע-
גאַנגען אַרומגעהילט אין דעם גאַנצן צויבער פון זיין געדע-
כעניש. באַ דער דערניערונג איז אַזאַ קווייליקע בענקאַשפּט
זיך צעוואַקסן אין זיין האַרץ, וואָס ער האָט נאָך, דאַכט זיך,
קינמאָל אַזוי פּיינלאַך ניט געפילט. זיך אַפּצוזאָגן פון דעם געד-
דאַנק צוריק אומצוקערן זיך אַהיים, האָט אים אויסגעזען דער
אוממעגלאַכסטער פון אַלע קרבנות, וואָס דאָס מוזל וואָלט פון אים
געקאַנט פאַרלאַנגען. וואָס וואָלט אים נאָך געבליבן צו טאָן
אין דערדאַזיקער קלעגלאַכער, אַפּגעלעבטער וועלט אָן דער האַפּ-
נונג, אָן דער זיכערקייט, אַז ער וועט נאָך אַמאָל ווידער זען די
געליבטע שטאַט נאָך יאָרן און יאָרצענדליק פון וואַנדערונגען און
אוואַנטורעס, נאָך אַלדאָס גליק און אומגליק וואָס ער האָט איי-
בערגעלעבט, נאָך אַלדעם כבוד און שאַנד, נאָך די טריאומפּן און
נאָך די דערנידעריגונגען, וואָס ער האָט מיטגעמאַכט, מוז ער
דאָך ענדלאַך אַ רו פּלאַץ געפינען, מוז ער דאָך אַמאָל האָבן אַ
היים.

איז דען פאַר אים פאַראַן אַן אַנדערע היים חוץ ווענעדיג ?
און אַן אַנדער גליק ווי דער באַוואוסטזיין ווידער צו האָבן אַ
היים? אין דער פרעמד האָט ער לאַנג שוין מער קיין גליק
ניט געהאַט אָן וואָס זיך דויערהאַפּט אַנצוהאַלטן. צייטנווייז איז
ער נאָך בכוח געווען אומצופאַסן גליק, אָבער ניט מער ווי אויף
אַ וויילע ; לאַנג האָט ער עס ניט געקאַנט אָנהאַלטן. זיין
מאַכט איבער די מענטשן, פרויען ווי מענער, האָט זיך פון אים
אַפּגעטאָן. נאָר דאָרט וואו ער האָט דערוועקט דערניערונגען,
האָט זיין וואָרט, זיין בליק, זיין שטים נאָך געקאַנט צויבערן.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

זיין גענווארט אליין האט קיין ווירקונג מער ניט געקאנט האבן,
זיין צייט איז געווען פארביי!

אין דעם מאמענט האט ער זיך אפילו געקענט מודה זיין
דאס, וואס ער האט געוויינלאך מיט באזונדערער פלייסיקייט גע-
זוכט צו באהאלטן, אז אפילו זיינע שריפטשמעלערישע ארבעטן,
אינשליסנדיק די פאלעמישע שריפט קעגן וואלטר'ן, אויף וואס
ער האט געבויט זיין לעצטע האפנונג, וועט קיינמאל קיין ווייט-
גייענדיקן דערפאלג ניט דערגרייכן. אויך אויף דעם איז עס
שוין צו שפעט געווען. ער איז זיכער געווען, אז ווען ער וואלט
אין די יונגערע יארן געהאט דאס געמיט און געדולד, מיט אזעלכע
ארבעטן ערנסט זיך אפצוגעבן, וואלט ער זיך געקאנט פארגלייבן
מיט די וויכטיקסטע אין דערדאזיקער פראפעסיע, מיט די גרעסטע
דיכטער און פילאזאפן. פונקט אזוי זיכער איז ער געווען, אז
ווען ער וואלט נאך באזעסן מער אויסרויער און פארזיכטיקייט,
ווי עס איז געווען אין זיין טבע, וואלט ער געווען דערגרייכט די
העכסטע שטופע אלס פינאנסיר אדער דיפלאמאט.

אבער וואו איז געווען זיין גאנצער געדולד און פארזיכט, וואו
זיינען אלע זיינע לעבנספלענער אהינגעקומען, ווען דער רייז פון
א נייער ליבע-אוואנטורע האט אים געלאקט? פרויען — פרויען
איבעראל. פאר זיי האט ער צו יעדער רגע אלץ אוועקגעווארפן;
פאר די איידעלע פרויען, ווי פאר די פראסטע; פאר די ליידיג-
שאפטלאכע, ווי פאר די קאלטבלוטיקע; פאר יונגפרויען ווי
פאר הורן; יעדער ערע פון דער וועלט און אלע זעליקייטן פון
יענער וועלט האבן אים אויסגעזען צו ביליק פאר איין נאכט אויף
א ניי ליבע-געלעגנער.

קאסאנאָואַ'ס אַהיימקער

דאָ, האָט ער באַדויערט, וואָס ער האָט אין זיין לעבן פאַרשפּעטיקט דורך זיין אומאויפּהערלאַכן זוכן און קיינמאָל אַדער-אַלעמאַל געפונען, דורך דעם ערדיש-איבער-ערדישן פליען כּון באַגער צו פאַרגעניגן און פון פאַרגעניגן צו באַגער ? ניין, ער האָט גאַרנישט באַדויערט. ער האָט געלעבט זיין לעבן אַזוי, ווי נאָך קיינער ניט פאַר אים ; און לעבט ער עס ניט נאָך היינט, אויף זיין אייגענעם שטייגער ? איבער ראַל זיינען נאָך פאַראַן פרויען אויף זיין וועג: ווען אַפילו זיי זאָלן מער ניט אַזוי משוגע זיין פאַר אים ווי אַמאָל.

אַמאָלי ? — ער וואָלט זי געקאַנט האַבן ווען ער וואָלט נאָך געוואָלט, אין אַט דער איצטיקער שעה, אין איר שכור'ן מאַנט בעט. און די גאַסט-ווירטן אין מאַנטואַ — איז זי ניט געווען אין אים פאַרליבט מיט דערזעלבער צערטלאַכקייט און אייפערזוכט, ווי אין אַ שיינעם אינגל ? און פּעראַטי'ס גע-שטופּלטע, אָבער שיין געבויטע געליבטע ? בלוז דער נאַמען קאַסאַנאָואַ האָט זי פאַרשכורט מיט דער ליידנשאַפט פון טויזנט ליבע נעכט. האָט זי דען ניט געבעטלט באַ אים, אַז ער זאָל איר באַטש אַן איינציקע ליבע נאַכט באַוויליקן ? און האָט ער זי דען ניט אַפּגעשטויסן ווי איינער וואָס קאַן נאָך אַלץ ווילן נאָך זיין געשמאַק ?

יא, אָבער מאַרקאָלינאַ — אַזעלכע ווי מאַרקאָלינאַ זיינען צו אים מער ניט גענייגט געווען. אַדער — זיינען אַזעלכע ווי זי קיינמאָל צו אים ניט גענייגט געווען ? יא, עס זיינען אַנ-צווייפל אויך געווען פרויען פון אירס גאַל. ער האָט מעגלאַך באַגעגנט אַזעלכע פרויען אין די פריערדיקע יאָרן. אָבער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אלעמאל איז אויפן שטעל געווען אן אנדערע, א גער-וויליקע, און ער איז קיינמאל ניט געווען דער מענטש, וואס זאל פאר-שוועגן א טאג אויף נוצלאזן זיפצן. און ווען עס איז אפילו לארענצין'ן ניט געלונגען מארקאלינא'ן צו געווינען, ווען זי האט זאגאר אפגעשטויסן די האנט פון דעם דאזיקן מאן, וואס איז פונקט אזוי שיין און פונקט אזוי מוטיק ווי ער, קאסאנאווא, איז געווען אין זיינע יונגע יארן — קאן מארקאלינא אויף אן אמת מיט זיך פארשטעלן יענע וואונדערלאכע באשעפעניש אין דער דאזיקער וועלט פון עקזיסטענץ, אין וואס ער האט ביז אהער געצווייפלט — די טונגטהאפטע פרוי.

דא אבער האט ער זיך אזוי הויך צולאכט, אז עס האט אפגעהיכט איבערן צימער. „דער יאלד, דער קריכער!“ האט ער הויך אויסגערופן, ווי ער האט עס אפט געטאן בא אזעלכע זעלבסטגעשפרעכן „ער האט ניט פארשטאנען אויסצונוצן די געלעגנהייט. אדער די מארקזיע האט אים די גאנצע צייט ניט אפגעלאזן. אדער אפשר האט ער זי אויסגעקליבן ערשט נאכדעם, ווען ער האט ניט געקאנט קריגן מארקאלינא'ן, די געלערנטע — די פילאזאפין?“

פלוצלונג איז אים איינגעפאלן א געדאנק: „מארגן וועל איך פאר איר פארלעזן מיין פאלעמישע שריפט קעגן וואלטערן! זי איז דער איינציקער מענטש אין וועמענס מבינות און צו-טרוען איך נויטיק זיך. איך וועל זי איבערצייגן. . . זי וועט מיך באוואונדערן. אודאי וועט זי. . . פארטרעפלעך, הער קאסאנאווא! איר שרייבט אין א ברייאנטענעם סטיל, אל-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

טער הער ! מיין גאט ! איר האט דאך וואָלטערן פארטיליקט...
איר, געניאלער גרין !

אזוי האט ער גערעדט און געצישעט אַרומלויפנדיק היז
און צוריק איבערן צימער, ווי אין אַ שטייג. אַן אומגעהייערער
גרימצאָרן האָט אים אַרומגענומען קעגן מאַרקאלינאַ', קעגן
וואָלטערן, קעגן זיך אליין, קעגן דער גאַנצער וועלט. ער האָט
זיך אָנגעשטרענגט מיט די לעצטע כחות ניט אַרויסצוברינגן
אויפן קול. ענדלאַך האָט ער זיך אַ וואָרף געטאָן אויפן בעט
אין די קליידער, און אזוי איז ער געלעגן, די אויגן ווייט
פאַנאָנדערגעפנט; קוקנדיק אַרויף צווישן די בעלקעס, האָט
ער ערטערווייס געזען שפינגעוועבן זיכערדיק גאַנצן אין דעם
שיוין פון די ליכט. דאָ, ווי עס פלעגט אים אָפט טרעפן פאַרן
איינשלאָפן נאָך קאַרטנשפיל, האָבן קאַרטנבילדער זיך פאַרביי
געיאָגט פאַר זיינע אויגן מיט אַ פאַנטאַסטישער געשווינדקייט,
און ענדלאַך איז ער פאַרוונקען אין אַ חלומלאָזן שלאָף.

דאָס מאָל האָט זיין שלומער געדויערט בלויז אַ קורצע
ווייל. ער האָט אויפגעוואַכט און זיך איינגעהערט אין דער גע-
היימינספולער שטילקייט וואָס האָט אים אַרומגערינגלט. צו
מזרח און דרום זיינען די פענצטער פון טורעם-צימער געשטאַ-
נען אָפן. פון גאַרטן און פעלד, האָבען אַריינגעדונגען אַלערליי
לינדע, זיסע ריחות. פון דער לאַנדשאַפט האָבן זיך געהערט
אומבאַשטימטע גערוישן פון נאַענט און פון ווייט, וואָס זאָגן גע-
וויינלאַך אָן דאָס אָנקומען פון באַגינען. קאָסאַנאוואַ האָט
מער ניט געקאָנט ליגן רואיק; אַ שטאַרקער דראַנג נאָך באַ-
וועגונג האָט אים אַרומגענומען און אים געלאָקט אַרויס אויף

קאסאנאווא'ס אהיימקער

דער פריי. פויגל געזאנג האט אים גערופן ארויס. מארגן-
קילער ווינט האט זיך געשפילט אויף זיין שטערן. ער האט
לייכט געעפנט די טיר און איז פארזיכטיק אראפגעגענגאנגען
פון די טרעפ. מיט זיין אויסגעפרואווער געשיקטקייט האט
ער עס געמאך אזוי לייכט, אז אונטער זיינע טריט האבן די
שטייגן ניט ארויסגעלאזט דעם מינדסטן סקריפ. דער נידריקער
שטאק האט געהאט שטיינערנע טרעפ. איבער זיי איז ער אראפ-
געקומען אויפן גרונט-שטאק. פון דאנען, דורכן שפייז-צימער,
וואו עס זיינען נאך אויפן טיש געשטאנען די האלבע גלעזער
מיט וויין, איז ער ארויס אין גארטן. ווייל אויפן זאמד האט
זיך געמוזט הערן דער רויש פון זיינע טריט, איז ער גלייך
אריבער אויף דער לאַנקע, וואס האט איצט, אין דעם שוין
פון מאָרגן-דעמער, זיך געשטרעקט צו פאנטאסטישע ווייטן.
דאן האט ער זיך געשלייכט אין דער זייט אלעע, וואו ער זאל
קענען זען מאַרקאלינא'ס פענצטער; עס איז געווען פאַרפעס-
טיקט, פאַרשלאָסן, פאַרהאַנגען, אזוי ווי ער האט עס לעצטע
נאַכט געזען. קוים אַ פּופּציק טריט פון הויז, האט זיך קאַסאַ-
נאַוואַ אוועקגעזעצט אויף אַ שטיין-באַנק. ער האט געהערט
פאַרביי פאַרן אַ וואָגן פון דער אַנדערער זייט גאַרטן-מויער, דאן
איז ווידער שטיל געוואָרן. אַ דינער גרויער נעפל האט גע-
שוועבט פון דער לאַנקע, וואס האט איצט אויסגעזען ווי אַ
דורכזיכטיק טריבער טייך מיט פאַרשוואַמענע ברעגן. ווידער
האט קאַסאַנאַוואַ געטראַכט פון יענער נאַכט אין זיין יוגנט
אין דעם מאַנאַסטיר-גאַרטן פון מוראַנאַ; אָדער ער האט
געטראַכט פון אַן אַנדערן גאַרטן — פון אַן אַנדערע נאַכט;

קאסאנאווא'ס אהיימקער

ער האָט קוים געקענט געדענקען וועלכע — פיליכט איז עס געווען הונדערט נעכט, וואָס האָבן זיך באַ אים אין זכרון צוזאמען געפלאָסן אין איינאיינציקער נאָכט, פונקט ווי טייל־מאָל האָבן הונדערט פרויען, וואָס ער האָט געליבט, זיך גע־שטאַלטיקט אין איינאיינציקער פרוי און ווי אַ רעטעניש־גע־שטאַלט געשוועבט דורך זיינע פּרעגנדיקע געדאַנקען. און אין דען ניט, סוף־כל־סוף איין נאָכט געווען ווי די אַנדערע? און איין פרוי ווי די אַנדערע? באַזונדערס ווען אַלץ איז געווען פאַרביי. דאָס וואָרט „פאַרביי“ האָט אים אָנגעהויבן צו האַ־מערן אין זיינע שלײַפּן, ווי דאָס וואָלט באַשטימט געוואָרן פון איצט אָן צו זיין דער פּוֹלֶס פּאָן זיין פאַרלירענעם לעבן.

עס האָט זיך אים געדאַכט, אַז עפעס האָט אָפּגעקלונגען איבער דער מויער הינטער אים. אָדער איז עס בלויז געווען אַ ווידערקלאַנג? יאָ, דער גערויש האָט זיך אַהער דערטראָגן פון הויז. מאַרקאַלינאַ'ס פענצטער איז פּלוצלונג געשטאַנען פאַנאַנדערנגעפּענט, די גראַטע איז געווען פאַרוקט, דער פאַר־האַנג פאַרנומען איז אַ זייט. אין דער טונקלקייט פון אינערוויי־ניק האָט זיך באַוועגט אַ שאַטנדיק געשטאַלט; עס איז גע־ווען מאַרקאַלינאַ. איינגעהילט אין אַ הויך־געשלאָסענעם ווייסן שלאָף־קלייד, איז זי צוגעקומען צום פענצטער ווי איינצואַטע־מען די פּרישע מאַרנגלופּט. קאסאנאווא האָט זיך שנעל אַרונטער־געגליטשט אונטער דער באַנק. אַריבערקוקנדיק איבער דעם ראַנד, איז דער פאַרצווייגטער אַלעע, האָט ער אַ פאַר־כאַפּטער געקוקט אויף מאַרקאַלינאַ'ן. זי איז געשטאַנען, שיינ־באַר, געדאַנקלאָז, אירע אויגן האָבן צייללאָז געטוקט אין דער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

דעמערונג. ערשט נאך א פאר סעקונדן האט איר, ווי נאך אין שלאף פארוואנדלטער וועזן אויסגעזען ווי אויפגעוואכן, זי איז געקומען צו זיך און האט לאנגזאם געפירט איר בליק אויף רעכטס און לינקס. דאן האט זי זיך אריבערגעבויגט, ווי זוכנדיק עפעס אופן זאמד, און באַלד נאָכדעם געווענדט איר קאפ מיט די צעלאָזענע האַר אַרױפצו, ווי צו אַ פענצטער פון אויבערשטן שטאַק פון הויז. דאן איז זי ווידער געשטאַנען אַ ווײלע באַװעגלעך, די הענט געשטיצט אויף ביידע זייטן וויטרינע, ווי זי וואַלט געווען צוגעשלאָגן צו אַן אומזיכט־ באַרן קרייז. ערשט איצט, ווי זי וואַלט פלוצלונג באַלױכטן געוואָרן פון אינערווייניק, זיינען אירע געזיכט־צונג געוואָרען דײטלעך פאַר קאַסאַנאַװאַ'ן. אַרום איר מױל האָט געשוועבט אַ שמײכל, װאָס איז באַלד פאַרשוואַנדן. זי האָט אַראָפּגע־ לאָזן אירע אַרױם; אירע לײפן האָבן זיך מאַדנע באַװעגט, ווי זי וואַלט געפליסטערט אַ תפלה; איר בליק האָט ווידער לאַנגזאַם געוואַנדערט זוכנדיק איבערן גאַרטן, דאָן האָט זי אַ קורצן נײג געמאַן מיטן קאַפ, און איז דעמוזעלבן אוינגבליק האָט עמײן, װאָס האָט בײז איצט געמוזט לײגן צונויפגעקנוילט באַ מאַרקאַלינאַ'ס פיס, זיך אַ שוואַנג געמאַן פון פענצטער־שוועל אין דרויסן אַרויס. עס איז געווען לאַרענצי. ער איז מער געפלויגן ווי געלאָפן איבערן זאַמד אין דער אַלעע אַרױז, װאָס ער האָט אַרױבער געשפּרײזט, קוים אַ צען טריט פון קאַסאַנאַ־ װאַ'ן, װעלכער איז דאָן געלעגן מיט אַן אײנגעהאַלטענעם אַטײם אונטער דער באַנק. לאַרענצי האָט געאײלט צו דער אַנדערער זײט אַלעע אויף אַ שמאַלן לאַנקע פאַס, װאָס איז געלאָפן באַ דער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

וואנט און איז פארשוואונדן הינטערוויילאכטס פון קאסאנאווא ווא'ס אויגן. קאסאנאווא האט געהערט דאס סקריפען פון א מיר אויף די זאוועצעס — דאס איז אַנצווויפל געווען די מיר דורך וועלכער ער, אַליוואָ און דער מאַרקין האָבן זיך נעכטן צוריקגעקערט אין גאַרטן — דאָן איז אַלץ שטיל גע-וואָרן. מאַרקאַלינאַ איז די גאַנצע צייט געשטאַנען באַוועג-לאָז, אָבער באַלד ווי זי האָט פאַרשטאַנען, אז לאָרענצי איז זי-כער פאַרשוואונדן, האָט זי טיף אָפּגעאַטעמט און גלייך פאַר-מאַכט די גראַסעס און דאָס פענצטער, דער פאַרהאַנג איז ווי פון זיך אַליין אַראָפּגעפאַלן, און אַלץ איז געווען, ווי גע-ווען; נאָר וואָס איצט, ווי ער וואַלט מער ניט געהאַט קיין אורזאַך צו פאַרשפּעטיקן, האָט דער טאַג זיך פאַרשפּרייט אי-בערן הויז און גאַרטן.

קאסאנאווא איז נאך אַלץ, ווי פריער, געלעגן אונטער דער באַנק די הענט אויסגעשטרעקט פאַר זיך. אַ וויילע שפּע-טער איז ער אָפּער געקראָכן אין מיטן פון דער אַלעע, און אזוי האָט ער געפּוויזט אויף אַלע פּיער, ביז ער איז צוגעקומען צו אַ פּלאַץ פון וואַנען ער האָט ניט געקאַנט געזען ווערן, ניט פון מאַרקאַלינאַ'ס און ניט פון די אַנדערע פענצטער. דאָ איז ער אויפגעשטאַנען מיט אַ ווייטיק אין רוקן; ער האָט זיך אויס-געשטרעקט אין דער הייד, אויסגעגלייכט די גלידער און קוים ענדלאַך געקומען צו באַזינונג; ערשט איצט איז ער געקו-מען צו זיך, ווי ער וואַלט פון אַ געשמיקענעם הונט זיך צוריק פאַרוואַנדלעט אין אַ מענטשן, וועלכער איז געווען פאַראורטיילט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

די שמיץ ווייטער צו פילן, ניט ווי א קערפערלאכן ווייטיק, נאך אלס טיפע דערנידריקונג.

„פארוואס“ — האָט ער זיך געפרעגט — „בין איך ניט צו צום פענצטער, ווען עס איז נאָך געשטאַנען אַפּו? פאַר וואָס בין איך ניט אַריינגעשפרונגען צו איר? וואָלט זי זיך געקאָנט אַנטקעגן שטעלן — וואָלט זי דאָס געוואָגט — די היפּאָקריטקע, די ליגנער, די הור?“

און ער האָט זי אַלץ ווייטער געזידלעט, ווי ער וואָלט געהאַט אַ רעכט דאַצו, ווי ער וואָלט געווען איר געליבטער, צו וועמען זי האָט זיך פאַרקנאַסט דורך אַ שבועה און אים פאַראַטן. ער האָט זיך פאַרשוואוירן עס איר פאַרצוואווארפן פנים־אַלפּנים; צו שלידערן איר אין אָנגעזיכט, פאַר אַליוואַל, פאַר אַמאַ־ליאַל, פאַר דעם מאַרקיו, דעם אַבאַט, פאַר דער דינסט און די קנעכט, אַז זי איז ניט מער ווי אַן אויסגעלאָסענע, קליינע הור. און ווי פון איבונג וועגן האָט ער זיך אַליין, מיט אַלע אויספירלאַכקייטן איבערדערציילט, וואָס ער האָט דאָ נאָרוואָס בייגעוואוינט; און ער האָט זיך פאַרשאַפט דאָס פאַרגע־ניגן דאַמיט, וואָס ער האָט נאָך דערפינדן אַלערליי אינציי־דענטן, כּדי זי נאָך טיפּער צו דערנידריקן: אַז זי איז געשטאַנען אַ נאַקעטע ביים פענצטער, אַז אינ'ם שפּיל פון מאַרגן ווינט, האָט זי זיך דערלויבט אומציכטיקע צערטלערייען מיט איר געליבטן.

נאַכדעם ווי ער האָט אַ ביסל געשטימט דעם ערשטן אויס־ברוך פון זיין צאַר, האָט ער גענומען נאַכדענקען צי ער וואָלט אַפּשן ניט געקאָנט אַרויסברענגען בעסערע נוצן פון

קאסאנאווא'ס אהיימקער

דעם וואָס ער ווייסט איצט. האָט ער זי דען ניט איצט אין זיין מאַכט ? קאָן ער ניט איצט דורך סטראַשונקעס אַרויס-צווינגען פון איר די גינציקייט, וואָס זי האָט מיט גוטן אים ניט געוואָלט באַוויליקן? אָבער דער דאָזיקער שענדלאַכער פּלאַן איז זיך באַלד צעפּאַלן ; ניט אזוי דאַפּאר ווייל קאסאנאווא האָט איינגעזען די שענדלאַכקייט דערפון, נאָר ווייל גראַד אין דעם פּאַל, האָט ער גלייך געמוזט איינזען די צוועקאָן זיך-לאַזיקייט פון אַזאַ איינפּאַל. פאַרוואָס זאָל מאַרקאָלינאַ, וואָס רעכנט זיך ניט מיט קיינעם, זיך קימערן פון זיינע דראַאונגען? און אין ערגסטן פּאַל, ווען עס זאָל נאָר קומען דאַצו, איז זי געווען מוטיק גענוג צו פאַרטרייבן אים פון דער שוועל, אַלס פאַרלומדער און אויספּרעסער. און ווען זי זאָל אַפּילו, אויס אירגנדרוועלכן גרונט, באַרייט זיין אויסצוקויפן מיט זיך די געהיימנים פון אירע ליבע באַציאונגען מיט לאַרענציו (ער האָט גאַנץ גוט געוואוסט, אַז ער שפּעקולירט אויף עפעס וואָס ליגט אויסער אַלע גרענעצן פון מעגלאַכקייט) וואָלט פאַר אים אַזאַ אַרויסגעצוואונגענער גענוס, זיך געמוזט פאַרוואַנדלען אין אַן אומענדלאַכער פייניקונג. קאסאנאווא'ן, וועמענס אַנטציקונג איז ליבע איז געווען טויונטפאַר שטאַרקער דאָס באַגערטע גליק צו געבן ווי גליק אויפצונעמען, וואָלט עס געטריבן צו וואַנזיין און פאַרצווייפּלונג.

ער האָט זיך פּלוצלונג געפונען באַ דער גארטנטיר, זי איז געווען פאַרשלאָסן. לאַרענציו האָט אַלזאַ אַ נאַכשליסל. אָבער ווער — איז אים איצט איינגעפּאַלן — איז באַנאַכט געווען אויפן רייט-פּערד, וואָס איז פון דאַנען אַוועקגעריטן, נאַכדעם

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

ווי לאָרענצי האָט פארלאָזן דעם קאַרטן־טיש ? וואַרשיינלאַך
אַ דינער וואָס איז באַשטעלט געווען פאַר דעם צוועק.

ניט ווילנדיק האָט קאסאנאווא אַ שמייכל געטאן פון אַנער-
קענונג. זיי זיינען זיך ווערט געווען איינס דאָס אַנדערע.
מאַרקאָלינאַ און לאָרענצי, די פּילאָזאָפּין און דער אַפיציער.
און פאַר זיי ביידע לויפט נאָך אַ לאַנגער הערלאַכער וועג.

ווער וועט זיין מאַרקאָלינאַ'ס נעקסטער געליבטער ? האָט
ער זיך געפרעגט. דער פּראָפּעסאָר פון באַלאַנאַ, איז וועמענס
הויז זי וואוינט? אַ, איד נאר. ער איז עס שוין פון לאַנג
געווען... ווער נאָך ? אַליוואָ? דער אַכאַט ? פאַרוואָס ניט!
אָדער דער יונגער דינער, וואָס איז נעכטן געשטאַנען ביים
טויער און געגלאַצט מיט די אויגן ווען מיר זיינען געקומען צו
פאַרן ? אַלע ! דאָס ווייס איד. אָבער לאָרענצי ווייסט עס
ניט. אין דעם בין איד אים פאַרלאָפּן דעם וועג.

אין דער אמת'ן אָבער, איז ער טיף אין זיך געווען איבער-
צייגט, אַז ניט נאָר איז לאָרענצי מאַרקאָלינאַ'ס ערשטער גע-
ליבטער, נאָר ער האָט אַפילו געגלויבט, אַז היינט איז מעגלאַך
די ערשטע נאַכט וואָס זי האָט אים געשענקט. פונדעסמוועגן
האָט עס אים ניט אָפּגעהאַלטן ווייטער צו טרייבן דעם להכעיס-
תּאוה'דיקן געדאַנקען שפּיל, בעת ער האָט אַרום געקרייזט די
לענג פון דער גאַרטנמויער.

ענדלאַך איז ער צוריק אָנגעקומען צו דער זאַל־טיר, וואָס
ער האָט געלאָזן אָפּן. ער האָט איינגעזען אַז עס איז אים פאַר-
לויפיק גאַרניט געבליבן וואָס צו טאָן, נאָר זיך צוריק אומצור-
קערן אומגעזען און אומגעהערט אין טורים־צימער. מיט דער

קאסאנאזא'ס אהיימקער

מעגלאכסטער פארויכט האט ער זיך ארויפגעשלייכט. ווען ער איז אריינגעקומען איז ער אראפגעזונקען אויף דעם לענשטול, וואס ער איז פריער געזעסן. אויפן טיש האבן די פליבלעמער פון דעם מאנוסקריפט אויסגעזען ווי צו ווארטן אויף זיין צוריקקומען. ניט ווילנדיק איז זיין אויג געפאלן אויף דעם זאץ וואס ער האט פריער אפגעבראכן אין דער מיטן; ער האט געלעזן: „וואלטער וועט אנצווייפל זיין אומשטערבלאך; אבער די דאזיקע אומשטערבלאכקייט וועט ער זיך האבן פאר דינט מיט זיין אומשטערבלאכן טייל. דער שארפזין האט פאר צערט זיין הארץ, פונקט ווי דער צווייפל האט פארצערט זיין נשמה, און דעריבער —“

אין דעם אויגנבליק האט זיך דורכגעבראכן די מארגן זון און האט אריינגעפלייצט א רויט ליכט, אזוי אז דאס בלאט. וואס ער האט געהאלטן אין האנט, האט אנגעפאנגען צו גליען. און ווי באזיגט האט ער עס אוועקגעלייגט אויפן טיש לעבן די אנדערע פאפירן. ער האט פלוצלונג דערפילט ווי זיינע ליפן זיינען טרוקן און האט זיך אנגעגאסן א גלאז וואסער פון דער קארפינקע, וואס איז געשטאנען אויפן טיש. דאס וואסער האט געהאט א לעבלאך-זיסלאכן טעם. געאיבלט האט ער אפגע-ווענד זיין קאפ פון גלאז אין דער אנדערער זייט. פון דעם שפיגל איבער דער קאמאדע האט אויף אים ארויסגעקוקט א בלייד, אלט געזיכט, מיט פארפלאנטערטע האר, צעווארפן איבערן שטערן. אין א באגער פון זעלבסט-פייניגונג האט ער אראפגעלאזט די מויל-ווינקלען נאך שלאפער, ווי ער וואלט גע-שפילט אויף א בינע די ראל פון א פארוואלאזטן. ער האט

קאסאנאזא'ס אהיימקער

איבערגעוואָרפן די האָר אויף נאָך מער פאַרפלאַנטערטע בינטלאַך.
אַרויסגעשטעקט די צונג זיין אייגן אָנגעזיכט אין שפיגל ; אַרויס-
געקערעכצט, מיט אַן אַבזיכטלאַך הייזעריקער שטים אַ רייע זידל-
ווערטער קעגן זיך אַליין ; און ענדלאַך, ווי אַ צולאַזן קינד,
אַראַפגעבלאַזן פון טיש די בלעטער פון זיין מאַנוסקריפט.

דאַן האָט ער אויפסניי אָנגעהויבן צו זידלען מאַרקאָלינאַ!
און נאָכדעם ווי ער האָט זי אָנגערופן מיט די שמוציקסטע
נעמען, האָט ער געשיפעט פון צווישן די ציין : „מיינסט דו,
אַז די פרייד געדויערט לאַנג? דו וועסט ווערן פעט און גע-
רינצלט און אַלט, ווי די אַנדערע ווייבער, וואָס זיינען פונקט
ווי דו געווען יונג. דו וועסט זיין אַן אַלטע פרוי, מיט איינ-
געפאַלענע בריסטן, מיט טרוקענע גרויע האָר ; וועסט זיין
צייערלאַז און מיט אַן איבלדיקן גערוד... און צום סוף
וועסטו שטאַרבן ! דו קאַנסט אַפילו שטאַרבן יונגערהייט! אין
וועסט פאַרפוילט ווערן ! און וועסט זיין שפייז פאַר די ווע-
רים“.

כדי צו נעמען אין איר אַ לעצטע נקמה, האָט ער זי גע-
פראוויט זיך פאַרצושטעלן אַלס טויטע. ער האָט זי געזען ליגן-
דיק אין אַן אָפּגענער טרונע, געקליידט אין ווייסע תכריכים.
אַבער ער איז ניט מסוגל געווען צו זען אויף איר אירגנט
וועלכן צייכן פון צעשטערונג, און איר אמתע איבערערדישע
שיינקייט, האָט אים געפירט צו נייער משוגעת. פאַר זיינע
געשלאַסענע אויגן האָט די טרונע זיך פאַרוואַנדלט אין אַ בלה-
בעט. מאַרקאָלינאַ איז געלעגן און געשמייכלט מיט לייכטנדע
אויגן. מיט אירע קליינע בלייכע הענט האָט זי, ווי אויף אַפּ-

קאסאנאן א'ס אהיימ קער

צושפעטן, אראפגעריסן דאס ווייסע קלייד איבער אירע צארטע
בריסטן. אבער ווי נאר ער האט אויסגעשטרעקט זיינע ארימס
צו איר, זי צו דערגרייכן, זי ארומצונעמען, איז זיך די דער-
שיינונג צעפלאסן און פארשוואונדן.

V

עמעץ האָט אָנגעקלאַפּט אין דער טיר. קאסאַנאוואַ האָט זיך אויפגעכאַפּט פון אַ טיפּן שלאָף. לעבן אים איז געשטאַנען אַליוואַ.

— וואָס, שוין באַם שרייבטיש?

קאסאַנאוואַ האָט זיך גלייך געפונען און געענטפערט: „עם איז מיין געוואוינהייט אָפּצוגעבן די ערשטע מאָרגנשטונדן אויף אַרבעט. ווי שפעט קען איצט זיין?”

— אַכט אַזייגער — האָט געענטפערט אַליוואַ — פרישטיק איז געגרייט אין גאַרטן. גלייך ווי איר וועט עם פאַרלאַנגען, שעוואַליע, וועלן מיר אָנפאַנגען אונדזער ריזע צום מאַנאַס-טיר. אַ, וואָס זע איר, דער ווינט האָט איר צובלאָזן די פאַ-פירן!

ער האָט זיך איינגעכויגן אויפצוקלייבן די צעפלוויגענע בלעטער פון דיל. קאסאַנאוואַ האָט זיך ניט אומגעקוקט. ער איז צוגעגאַנגען צום פענצטער און אַרויסגעקוקט. באַם געדעקטן פרישטיקטיש, וואָס מען האָט אַוועקגעשטעלט אויף דער לאַנקע אין שאַטן פון הויז, האָט ער געזען אַמאַליאַ'ן, מאַרקאַלינאַ'ן און די דריי קליינע מיידלאך, אַלע אין ווייסן געקליידט. זיי האָבן צו אים אַרויפגערופן אַ גוטמאַרגן. ער האָט זיך ניט אומגע-קוקט אויף קיינעם אויסער מאַרקאַלינאַ'ן, וועלכע האָט פריינט-לאך און מיט העלע אויגן צו אים אַרויפגעשמייכלט. אויפן

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

שוים האָט זי געהאַלטן אַ טעלער מיט יונגע וויינטרויבן און געגעסן איינציקווייס, טרויב נאָך טרויב.

די גאַנצע פאַראַכטונג, דער גאַנצער צאַרן און האָס איז צע-שמאַלצן און פאַרשוואַנדן פון קאַסאַנאָווא'ס האַרץ; ער האָט געוואוסט נאָר איינס, אַז ער האָט זי ליב. ווי שכור פון איר בלוין אַנבליק, האָט ער זיך אומגעקערט צוריק אין צימער אַרײַן, וואו אַליווא, נאָך אַלץ ליגנדיק אויף אַלע פיער, האָט זיך באַמיט צונויפצוקלייבן די צעפאַלענע בלעטער פון אונטערן טיש און קאַמאַדע. ער האָט געבעטן זיין גאַסט־ווירט, זיך מער ניט צו באַמיען און פאַרלאַנגט, אַז ער זאַל אים איבער-לאָזן אַלײן, כדי זיך צוצוגרייטן צו דער שפּאַציר־רייזע

— עס וועט ניט אַנטלויפן — האָט אַליוואַ געזאָגט, אַפֿ-טרייסלענדיק דעם שטויב פון די קני — מיר וועלן גאָר לייכט קענען זיין צוריק צו מיטאַג. מיר וועלן אין יעדנפאַל זיין צוריק פרי, ווייל דער מאַרקזי האָט געלאָזן בעטן, אַז מיר זאַלן היינט אַנפאַנגען שפּילן גלייך נאָך מיטאַג וואַרשיינלאַך וויל ער אַהיים פאַרן פאַר זון אונטערנאַנג.

— מיר איז אַלצאיינס ווען איר וועט אַנפאַנגען שפּילן — האָט געזאָגט קאַסאַנאָווא, בעת ער האָט צונויפגעלייגט די פאַפירן אין פאַרטפּעל — איד וועל מיר אויף קיין אופן ניט באַ-טייליקן אין שפּיל.

— איר וועט זיך יאָ באַטייליקן — האָט אַליוואַ דערקלערט מיט אַן אַנטשידנקייט, וואָס איז געווענלאַך ניט געווען זיין שטייגער, און ער האָט אוועקגעלייגט אַ קופּקע גאַלדשטקיער

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

אויפן טיש — דאס איז מיין חוב, שעוואַליע, א שפעטער אפֿ-
צאָל, אָבער עם קומט מיט א פול דאנקבאר האַרץ.

קאסאנאווא האט זיך אנטקעגן געשטעלט.

— איר מוזט עם נעמען — איז אַליוואַ צוגעשטאַנען —

אויב איר ווילט מיך ניט באַליידיקן ביו גאָר. חוץ דעם, אַמאָיאַ
האַט היינט באַנאַכט געהאַט א חלום, וואָס וועט איך אויפֿ-
קלערן — אָבער זאָל. זי עם איך אַליין דערציילן.

ער האַט שנעל פאַרלאָזן דאָס צימער.

קאסאנאווא האט איבערגעציילט דאס געלט. עם זיינען

געווען פולע הונדערט און פופציק גאלדשטיקער, פונקט די
סומע, וואָס ער האַט פאַר פופצן יאָרן געשאַנקען דער כלה,
אָדער דעם התן, אָדער דער כלה'ס מוטער — ער האַט שוין
אַליין ניט קלאָר געדענקט וועמען.

„דאָס פאַרנינפטיקסטע וואָלט געווען“, האַט ער צו זיך
געזאָגט, „ווען איר זאָל אַרײַנלייגן דאָס געלט, זיך אָפגעזענגען.
און גלייך פאַרלאָזן דאָס הויז, אויב נאָר מעגלאַך, ניט צו יען
מאַרקאַלינאַ'ן נאָכאַמאָל. נאָר ווען האָב איר געמאָן אַ פאַר-
נונפטיקע זיך? — איר בין נייגעריק צו וויסן, צי עם איז ניט
אָנגעקומען עפעס נײַעם פון ווענעדיג? אָבער מיין גוטע באַלע-
באַסטע האַט מיר צוגעזאָגט איבערצושיקן גלייך ווי עפעס וועט
זיך דערהאַלטן.“

אין דעם האַט די דינסט אַרויפגעבראַכט אַ גרויסן ערדע-
נעם קרוג מיט וואַסער פריש פון קוואַל. קאסאנאווא האט זיך
איינגעריבן דאָס גאַנצע לײב, און דאָס האַט אים שטאַרק
דערפרישט; דאָן האַט ער אָנגעמאָן זיין בעסטן אָנצוג, פון

קאסאנאוא'ס אהיימקער

א מיליטערישן שניט, וואס ער האט נאך געזאלט אנטאן נעכטן אָוונט, ווען ער וואַלט נאָר געהאַט אַ געלעגנהייט צו בייטן די קליידער. אָבער איצט איז ער געווען גאַנץ צופרידן וואָס ער איז היינט געווען אין אַ לייטישערער קליידונג ווי נעכטן. וואָס ער האָט געקאַנט דערשיינען פאַר מאַרקאָלינאַ'ן איז אַ מער ווייניקער נייער אויסשטאַטונג.

ער איז אַרויסגעקומען אין אַ ראַק פון גרויען אַטלעס, גער שטיקט און באַפּוצט מיט שפּאַנישע זילבער שפיצן, און אַ געלער וועסט און קאַרשן־רויטע זיידענע קניפֿלודערן, מיט אַ ווירד־קער, אָבער ניט שטאַלצער האַלטונג; אויף די ליפּן האָט ער גער האָט אַן איבערלייגטן ליבווירדיקן שמייכל, און זיינע אויגן האָבן געשטראַלט ווי אין פייער פון אומפאַרלעשבאַרער יוגנט. אַזוי איז ער אַרויסגעקומען אין גאַרטן. צו זיין אַנטוישונג, איז שוין קיינער ניט געווען אויסער אַליוואַ, וואָס האָט אים איינגעלאָרן צו זיצן לעבן אים באַם טיש און זיך באַגניגען מיט דעם באַשיידענעם פּרישטיק. קאסאנאואַ האָט געגעסן פון ווייס ברויט, פּוטער, מילך, אייער און דאַן האָט ער גענומען פּערסיקעס און ווינטרויבן, וואָס האָבן זיך אים אויס־געראַכט צו זיין פון די קאַסטבאַרסטע וואָס ער האָט ווען ניט איז געגעסן. די דריי מיידלאַך זיינען אָנגעקומען צו לויפּן פון דער לאַנקע, קאַסאנאואַ האָט זיי אַלע געקושט און דער דרייצן־יעריקער טערעזינאַ'ן, האָט ער אַרויסגעוויזן אַזעלכע צערטלאַכ־קייטן, ווי דער אַבאַט האָט זיך דערלויבט נעכטן, אָבער די פּונקען וואָס האָבן אויפגעלויכטן אין אירע אויגן, ווי קאַסאַ־נאוואַ האָט באַלד דערקענט, זיינען געווען פון אַ פאַרגעניגן, וואָס

קאסאנאווא'ס אהיימקער

איז אנדערש, ווי דער וואס קומט פון א קינדיש אומשולדיקן שפיל.

אליווא'ן האט געפרייט צו זען ווי גוט דער שעוואליע האט געוואוסט אומצוגיין מיט די קינדער.

— און איר ווילט אונדז טאקע שוין מאַרגן פאַרלאָזן ?

— האָט ער מיט פאַרכמואַמער צערטלאַכקייט געפרעגט.

— היינט אַוונט — האָט קאָסאָנאוואַ געענטפערט און מיט אַ שפּאַסיקן וואונק צוגעגעבן — איר ווייסט דאָך, מיין טייערער אַליוואַ, איר מוז זיך רעכענען מיט דעם פערלאנג פון די ווע-געציאנישע סענאטאָרן.

— זיי האָבן עס באַ אייך ניט פאַרדינט — האָט אים

אליוואַ מוטיק אונטערבראַכן — זאַלן זיי וואַרטן. בלייבט דאָ באַ אונדז ביז איבערמאַרגן, אָדער ניין, אויף אַ וואַך צייט.

קאָסאָנאוואַ האָט געשאַקלט מיטן קאַפּ; אין דעם האָט

ער די קליינע טערעזינאַ אַנגעכאַפט באַ די הענט און ווי אַ גע-פאַנגענע זי געהאַלטן צווישן זיינע קני. זי האָט זיך לייבט אַפּגעווענט, מיט אַ שמייכל וואָס איז דאָס מאַל געווען גאַרניט קינדיש. אַמאָלי און מאַרקאָלינאַ זיינען צוריק אַרויסגעקומען פון הויז, די ערשטע מיט אַ שוואַרצן און די אַנדערע מיט אַ ווייסן שאַל איבער די העלע קליידער. אליוואַ האָט זיי ביידע אויפגעפאַדערט זיך צו פאַראייניקן מיט אַים אין זיין איינלאַך-דונג.

— עס איז אוממעגלאַך — האָט קאָסאָנאוואַ געענטפערט

מיט אַן איבערמייבענער שטרענגקייט אין דער שטים און אויס-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

דרוק, נאכדעם ווי אמאליע און מארקאלינא, האבן קיין ווארט
ניט געפונען צו אונטערשטיצן אַליווא'ס פאַרשלאג.

בעת זיי זיינען גענאנגען צום טויער דורך דער קאשטאן-
אַלע, האָט מאַרקאלינא זיך געווענדט צו קאסאנאווא'ן מיט אַ
פראגע, צי ער האָט היינטיקע נאכט געמאַכט באַדייטנדן פאַר-
שריט אין זיין אַרבעט. וואָרים אַליוואַ האָט איר דערציילט,
אַז ער האָט נאָך געפונען זיין גאַסט באַם שרייבטיש, ווען עס
איז שוין געווען העלער מאַרגן.

קאסאנאווא האָט שוין געקלערט איר צו געבן אַ צוויי-
דײַטיק-בייוויליקן ענטפער, וואָס וואָלט זי אינגאנצן צוטומלט
און פונדעסטוועגן זיך אַלײן ניט פאַרראַטן. ער האָט זיך אָבער
איבערלייגט, אַז יעדער איבערגעאײלטיקייט קאַן בלױז ברענגען
שאַדן, אײנצױמענדיק זײן שאַרפּזײן האָט ער העפּלאַך געענט-
פערט, אַז ער האָט נאָר אַרײנגעבראַכט אײניקע ענדערונגען, צו
וואָס ער איז אָנגערעגט געוואָרן אַ דאַנק זײן נעכטיקן געשפּרעך
מיט איר.

זיי זיינען אריינגעשטיגן אין דעם פאַרמלאַזן, שלעכט גע-
פאַלסטערטן, אָבער אזוי זייער באַקוועמען וואָגן. קאסאנאווא
איז געזעסן קעגן מאַרקאלינא'ן, אַליוואַ קעגן איבער זיין פרוי;
אָבער די פור איז געווען אזוי גערוים, אַז טראַץ דאַס וואַקלען
זיך אַהײן-און-אַהער האָט עס ניט געקענט פאַראורזאַכן קיין
אומוויליקע באַרירונג פון אײנעם צום אַנדערן. קאסאנאווא
האָט געבעטן אמאליע'ן צו דערציילן אים איר חלום. זי האָט
צו אים געשמייכלט פריינטלאַך, כמעט וואוילטעטיק; פון

קאסאנאווא'ס אהיימקער

איר געזיכט איז פארשוואונדן יעדער סימן פון דערשלאגנקייט
אדער צארן. זי האט דערציילט :

„איר האב אייך געזען, קאסאנאווא, איז א הערלאכער
קארעטע — געשפאנט מיט זעקס ברוינע פערד, פארבייפארן א
העלער געביידע. אדער ריכטיקער: די קארעטע איז שטיין גע-
בליבן און איר האב נאך ניט געוואוסט, ווער עס איז אינער-
ווייניק געזעסן — אינדעם זענט איר ארויסגעשטיגן; אָנגע-
טאָן אין פרעכטיקע, ווייסע גאלדגעשטיקטע מיליטערישע קליידער,
זענט איר געווען שיער ניט נאך פרעכטיקער אין אויסזען ווי
איר זענט היינט“ — (אין איר מינע איז געווען א פריינטלאכער
חזוק) — „און איר האט געטראגן, איר געדענק עס זייער גוט,
איר האט געטראגן די דינע גאלדענע קייט, אט די, וואס איר
טראָגט היינט, כאַטש אין דער אמתן האב איר עס אויף אייך
נאך קיינמאל נישט געזען!“ (די דאָזיקע קייט מיט דעם גאלד-
דענעם זייגער און גאלדענע שקאטולקע באַזעצט מיט האַלד-
איידלשטיינער, וואס קאסאנאווא האט איצט, ווי שפילנדיק
געהאַלטן אין דער האַנט, זיינען געווען די לעצטע שטיקלאד צירונג
פון אַ מעסיקו ווערט, וואס ער האט נאך באַוווּזן באַ זיך איינ-
צוהאַלטן). „אן אַלטער מאַן, וואס האט אויסגעזען ווי אַ בעט-
לער, האט געעפנט די טיר פון דער קארעטע ; עס איז געווען
לאָרענצוי! אַכער איר, קאסאנאווא, זענט געווען יונג, זייער יונג,
נאך יונגער ווי איר זענט געווען דעמאָלס.“ (זי האט געזאָגט
„דעמאָלס“ ניט קימערנדיק זיך וואס אין דעם דאָזיקו וואָרט,
האַבן ווי אויף רושיקע פליגלען אָנגעפלאַטערט אַלע אירע
דערינערונגען). „איר האט זיך פאַרנייגט אין אַלע זייטן, כאַטש

קאסאנאון'ס אהיימקער

אין דער גאנצער געגנט האט מען נישט געקאנט זעען קיין מוטער-מענטש. און דאן זענט איר אריין אין הויז ; הינטער אייך האט זיך דער טויער האסטיק פארקלאפט, איר האב ניט געוואוסט, צי דער שטורים האט אים א שליידער געטאן אדער לארענצי; — אזוי האסטיק איז געווען דער קלאפ, אז די פערד האבן זיך דערשראקן און האבן אוועקגאלאפירט מיט דער קא-רעטע. דאן האב איר דערהערט א געשריי פון די דאבייאיקע גאסן, ווי פון מענטשן וואס זוכן זיך צו ראטעווען פון איבער-געפארן צו ווערן; עס איז גלייך שטיל געווארן. איר אבער האט זיך באוויזן אין פענצטער פון דעם הויז, איצט האב איר געוואוסט אז דאס איז געווען א שפיל-הויז. און ווידער האט איר זיך פארנייגט אין אלע זייטן, כאטש עס איז דארט קיינער נישט געווען. דאן האט איר זיך געווענדט הינטערוויילאכטס, איבער אייערע אקסלען, ווי עמעץ וואלט געשטאנען הינטער אייך אין צימער ; אבער איר האב געוואוסט, אז אויך דארט איז קיינער נישט געווען. דא האב איר אייך פלוצלונג דערזען אין אן אנדערן פענצטער, אויף א העכערן שטאק, וואו עס האט זיך ווידערהוילט פונקט דאס זעלבע ; דאן נאך העכער, און נאך העכער ; עס האט אויסגעזען ווי די געביידע וואלט אומ-ענדלאך געוואקסן ; און פון איבעראל האט איר זיך פארנייגט ארונטער, זיך אומגעקערט און געשפראכן מיט מענטשן, וואס זיינען געשטאנען הינטער אייך, אבער אין דער אמת'ן ציי דארט גאר קיינער נישט געווען. לארענצי אבער איז אייך אלץ נאכגעלאפן אויף די טרעפ ארויף, נאך האט אייך נישט גע-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

קענט כאפן. איר האָט אים נעמלאָך פאַרנעסן צו נעבן א נרבה..."

— נו, און ווייטער? — האָט קאסאנאווא געפרעגט, ווען אמאליא איז שטיל געוואָרן.

— עס זיינען פאַרנעקומען נאָך א סך פאַרשידענע זאַכן, אָבער איר האָב פאַרנעסן — האָט געזאָגט אמאליא.

קאסאנאווא איז געווען אנטוישט. אין אזעלכע פאלן, ווען עס האָט זיך שוין געהאַנדלט וועגן חלומות, אָדער אפילו איבער געבנדיק א רעאַלע געשעעניש, איז געווען זיין טבע צו געבן דער דערציילונג אן אָפגערונדלטע פאַרענדיקונג, פרואוונדיק אַנ־צודייטן אויף א זין. דאָפאַר האָט ער איצט באַמערקט אַ ביסל אומצופרידן:

— ווי פאַרקערט אַלץ איז אין חלום — מאַלט איד, איד — אַלס רייכער מאַן און לאַרענצי אַלס בעטלער און אַלטער מאַן.

— לאַרענצי'ס רייכקייט — האָט געזאָגט אַליוואַ — איז ניט זייער הויך פון דאַנען. זיין פאַטער איז טאַקע גאַנץ פאַרמעג־לאַך, אָבער מיט דעם זון האַלט עס ניט אזוי גוט.

קאסאנאווא האָט זיך מער ניט געדאַרפן באַמיען מיט פראַגן. ער איז גלייך אינפאַרמירט געוואָרן, אַז די באַקאַנטשאַפט מיט דעם לייטענאַנט האָבן זיי צו פאַרדאַנקען דעם מאַרקין. מיט עטלעכע וואָכן צוריק האָט דער מאַרקין מיטגעבראַכט לאַרענצי'ן אין אַליוואַ'ס הויז אַרײַן. וועגען די באַצײאונגען צווישן דעם יונגן אָפציער און דער מאַרקײַזע, דאַרף מען אַזאַ מענטשן קענער ווי דעם שוועוואַליע, ניט לייגן קיין פינגער אין מויל

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אריין. און איברינגס, אויב דער אייגענער מאן האט קעגן דעם גארנישט וואס אויסצוועצן, קענען מיר אודאי זיך גאנץ רואיק האלטן פונדערווייטנס.

— עס איז נאך בא מיר א גרויסע פראגע — האט קאסאנאווא געזאגט — צי דער מארקויז איז טאקע אזוי איינפאר שטאנדן, ווי איר מיינט, אליווא. האט איר ניט באמערקט מיט וואס פאר א געמיש פון פארזאכטונג און גרימצארן ער האט זיך באצויגן צו דעם יונגענמאן? איר וואלט ניט געוואלט שווערן אז די זאך וועט זיך אויסלאזן צום גוטן.

אפילו איצט האט זיך גארנישט געביטן אין מארקאליי נא'ס אגבליק און האלטונג. זי האט ניט אויסגעזען צו געבן די מינדסטע אופמערקזאמקייט דעם שמועס וועגן לארענצ'ן. נאך איז שטיל געזעסן און מיט הנאה געקוקט אויפן לאנדרא שאפט. דער וועג האט געפירט ארויף מיט לייכטע דערהויבונגען און פילפאכע זיגזאגן, דורך א וואלד פון אליוון און שטיינאייכן. דא זיינען זיי געקומען צו א פלאץ, וואו די פערד האט בען געמוזט גיין נאך לאנגזאמער ווי פריער און קאסאנאווא האט פארגעצויגען ארויסצושטייגן און מיטגיין לעבן דעם געשפאן. מארקאליינא האט גערעדט פון דער שיינער אומגעבונג פון באלאנא און פון די אונטיקע שפאציר-גענג, וואס זי פלעגט נעמען מיט דער טאכטער פון דעם פראפעסאר מארגאני. זי האט אויך דערמאנט, אז אויף נעקסטן יאר פלאנט זי צו מאכן א רייזע קיין פראנקרייך, כדי זיך צו באקענען פערזענליך מיט סואר רענען, דעם בארימטן מאטעמאטיקער פון דער פאריזער אוניווערזיטעט, מיט וועמען זי האט געפירט א קארעספאנדענץ.

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

„אינאיינוועגס וועל איד זיך אפשר דערלויבן דאָס פאַרגעניגן.“
האַט זי געזאָגט מיט אַ שמייכל, „אַפצוטערען אין פערניי, כדי
צו הערן פון וואַלטערס אייגענע ליפּן, וואָס פאַר אַן איינדרוק
עס האָט אויף אים געמאַכט די פאַלעמישע שריפט פון זיין
געפערלאַכסטן אַנטאָנאַניס, דעם שעוואַליע פון סיינאַלט.“

קאסאנאָוואַ איז געגאַנגען מיט אַ האַנט אָנגעלענט אויף
דער זייט פון וואָגן, לעבן מאַרקאַלינאַ'ס אַרים, איר לויזער שאַל
האַט אָנגערירט זיינע פינגער; ער האָט קייל געענטפערט:
— עס ווענדט זיך ניט אַזוי אין דעם הער וואַלטער'ס
מיינונג, נאָר אין דעם וואָס די קומענדיקע דורות וועלן דענקען
וועגן מיינ שריפט; וואַרים נאָר זיי וועלן ערשט האַבן אַ רעכט
אַרויסצוגעבן די ענדגילטיקע אַנטשיידונג וועגן דער פראַגע.

— גלויבט איר — האָט מאַרקאַלינאַ ערנסט געפרעגט —
אַז אין פראַגן וועגן וועלכע עס איז דאָ די רייד קענען איבער-
הויפט מעגלאַך זיין ענדגילטיקע אַנטשיידונגען?

— די דאָזיקע פראַגע וואונדערט מיך צו הערן פון איר,
מאַרקאַלינאַ. כאַטש אייערע פילאָזאָפישע און, אויב דער אויס-
דרוק איז געהעריק, רעליגיעזע אַנזיכטן, זעען מיר אויף קיין
אופן נישט אויס אומבאַשטרייטבאַר, אַבער דאָך שיינען זיי צו
זיין געדרונטפּעסטיקט אין אייער נשמה — אויב איר גלויבט,
אַז אַ נשמה איז פאַראַן.

מאַרקאַלינאַ, ניט אַכטנדיק די שפּיצקייט אין קאסאנאַ-
וואַ'ס רייד, האָט רואיק אַרויפגעקוקט צום הימל וואָס האָט
זיך געשפּרייט טונקל-בלוי איבער די שפּיצן פון די ביימער, און
געענטפערט:

קאסאנאווא'ס אהיימקער

— טיילמאל, באזונדערס אין טעג ווי היינט, — אירע ווערטער האבן נאָר פאר קאסאנאווא'ן, פאר אים, וואָס האָט געוואוסט, מיטגעבראַכט אַן אַפּקלאַנג פון ציטערדיקער פאַר-ערונג אין איר אויפגעוואַכט פרויעדהאַרץ. — פיל איד ווי דאָס אַלץ וואָס ווערט אַנגערופֿן פּילאָזאָפּיע און רעליגיע וואַלט נאָר געווען אַ שפּיל מיט ווערטער. אַ נאַבעלערער שפּיל, אַן צווייפל, אָבער אויך זינלאָזער ווי עס זיינען אַלע אַנדערע שפּילן. צו באַנעמען די אומענדלאַכקייט און די אייביקייט, וועט אונדז שטענדיק זיין פאַרבאַטן. אונדזער וועג פירט פון געבורט צום טויט. וואָס נאָך בלייבט אונדז, חוץ לעבן לויט דעם געזעץ וואָס יעדער פון אונדז טראַגט אין זיין האַרץ — אַדער אַ לעבן אין ווידערשפעניקונג קעגן דעם געזעץ? וואָרים ווידערשפעני-קייט ווי אונטערטעניקייט קומען ביידע גלייך פון גאָט.

אַליוואָ האָט געקוקט אויף זיין פּלעמעניצע מיט פאַרכמי-זאַמער באַוואַנדערונג. דאָן האָט ער אין אַננסטן זיך אומגע-קוקט אויף קאסאנאווא'ן. דער לעצטער האָט געטראַכט אויף אַן ענטפער וואָס זאָל קלאַר מאַכן פאַר מאַרקאַלינאַ'ן, אַז זי האָט, אַזוי צו זאָגן, בשטעטיקט און פאַרלייקנט גאָט אין איין אַטימ-צוג; אָדער באַווייזן, אַז גאָט און דער טייוול זיינען פאַר איר אַלצאיינס. אָבער ער האָט געשפּירט, אַז חוץ פּוסטע ווער-טער האָט ער קעגן איר געפּיל גאַרניט וואָס אַנצוואווענדן, און ווערטער זיינען אים היינט גאַרנישט לייכט אַנגעקומען. אָבער דער מאַדנער זיך פאַרצערנדער אויסדרוק פון זיין פנים האָט, ווייזט אים, אַמאַליאַען דערמאָנט אין זיינע משוגענע סטראַ-שונקעס פון נעכטן, און זי האָט זיך געאַיילט צו באַמערקן:

קאסאנאווא'ס אהיימקער

— און דאך איז מארקאלינא א פרומע, איר מעגט עס מיר גלויבן, שעוואליע.

מארקאלינא האט פארלוירן געשמייכלט.

— מיר זיינען אלע רעליגיעז, יעדערער אויף זיין שטייגער — האט קאסאנאווא העפלאך געזאגט און געקוקט פאראויס.
דער וועג האט זיך פלוצלונג אפגעקערט און עס האט זיך באוויזן דער מאנאסטיר. איבער דער הויכער ארומנעמערער מויער האבן זיך געשטרעקט די שפיצן פון די שלאנקע ציפרעסן. אויף דעם גערויש פון דעם אַנקומענדן וואגן האט זיך דאס טויער אויפגעעפנט. א פארטער מיט א לאנגער ווייסער בארד האט זיי געגריסט מיט ווירדע און אריינגעלאזט די געסט אימערדווייניק. דורך אן אָפּענעם בויגן־שטעג, צווישן די זיילן, וואו מען האט גע־זען אין ביידע זייטן א זייער פארוואקסענעם טונקל־גרינעם נארטן. האבן זיי גענענט צו דער קלויסטער געביידע. פון דער גרויער, אינגאנצן אומבאפוצטער טורמע־מעסיקער מויער, האט אויף זיי געווייעט אן אומהיימלאכע קילע לופט. אַליוואַ האט א צי גע־טאן דעם גלאקו־שטריק, עס האט שטארק אָפּגעהילכט און גלייך שטיל געוואָרן. א טיף פארשלייערטע נאָנע האט שוויינגדיק גע־עפנט און האט באַגלייט די געסט אין דעם גראָען ליידיקן אויפ־נעם־זאַל. דאָ זיינען בלויז געשטאַנען א פּאַר הילצערנע שטולן. די הינטערשטע זייט איז געווען אָפּגעשלאָסן מיט דיקע אייערנע גראַטעס. פון יענער זייט איז אַלץ געווען פאַרשוואומען איז אן אומבאשטימטער טונקלקייט.

מיט ביטערניש אין האַרצן האט קאסאנאווא זיך דערמאַנט אין יענעם אַווענט־טייער, וואָס האט אים אַפילו נאָך היינט אויס־

קאסאנאוא'ס אהיימקער

געזען צו זיין איינע פון זיינע וואונדערבארסטע איבערלעבונג
גען, און וואס האט זיך אָנגעפאַנגען אין אַן אומגעבונג זייער
ענלאך צו דערדאָזיקער. אין זיין דמיון זיינען אויפגעשטיגן די
געשטאַלטן פון די צוויי נאַנען פון מוראָנאַ, וואָס זיינען גע-
ווען פריינדיגס אין זייער ליבע צו אים, און האָבן אים אינאוי-
נעם פאַרשאַפט אומפאַרגלייכלאַכע שטונדן פון פאַרגעניגן. און
ווען אַליוואָ האָט אין אַ פליסטער-טאַן אָנגעהויבן צו רעדן פון
דער שטרענגער דיסציפלין אין וועלכער די שוועסטער ווערן דאָ
געהאַלטן — זיינען זיי נאָר איינמאַל איבערגעקליידט געוואָרן.
טאָרן זיי מער ניט צייגן דאָס אָנגעזיכט פאַר אַ מאַנסביל אומ-
פאַרהילט, און חוץ דעם זיינען זיי געווען פאַראורטיילט צו איי-
ביקן שווייגן — האָט אַ שמיכל אויפגעצוקט אַרום קאסאנא-
וואָ'ס ליפן וואָס זיינען באַלד ווידער פאַרגליווערט געוואָרן.

מיטאַמאַל איז די אַבעסע געשטאַנען צווישן זיי, ווי זי
זוואַלט אַרויסגעטויכט פון דער טונקלקייט. זי האָט שווייגנדיק
באַגריסט די נעסט. מיט אַ שטאַרק איבערגעטריבענער טיפער
פאַרנייגונג פון איר פאַרהילטן קאַפּ האָט זי אָנגענומען קאַסאַ-
נאָוואַס דאַנק פאַר דערלויבן אים, אַ פרעמדן, אַריינצוקומען.
אַבער מאַרקאַלינאַ, וועלכע האָט געוואַלט קושן איר האַנט, האָט
די אַבעסע איינגעשלאָסן אין אירע אַרימס. דאָן האָט זי מיט
אַ האַנטבאַוועגונג אַלעמען איינגעלאָרן איר נאַכצופאַלגן און האָט
זיי געפירט דורך אַ קליינעם נעכנצימער, איבער אַ שטעג, וואָס
איז געלאָפן אין אַ בליענדן פירעקיקן גאַרטן. אין קעגנזאַץ צו
יענעם דרויסנדיקן, פאַרווילדעוועטן גאַרטן, האָט דער אויסגע-
זען באַזונדער זאָרגזאַם אויפגעזען. די פיל רייכע זונבאַלויכ-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

טענע בלומען בייטן האבן געפונקלט אין וואונדערלאכע זיד-
בייטנדיקע פארבן. אבער די ווארעמע, כמעט פאר'שכור'נדע
ריחות, האבן זיך אויפגעלייזט מיט דעם דופט פון קעליש-בלי-
אונג און האבן געגעבן א געמיש אויף וואס קאסאנאווא האט
אין זיין זכרון ניט געקענט געפינען קיין פארגלייך. אבער
ווי נאך ער האט געוואלט זאגן א ווארט וועגן דעם צו מארקא-
לינא'ן, האט ער באמערקט, האט ער דערפילט ווי דערדאזיקער
אומפארשטענדלאכער הארץ-און-זין פאר'שכור'נדער דופט אטימט
ארויס פון איר אליין. דעם שאל וואס זי האט ביו אהער גע-
טראגן אויף די אקסלען, האט זי געהאט אראפגענומען און גע-
האלטן אויפן ארים, און פון דעם אויסשניט פון איר לויז גע-
ווארענעם קלייד האט ארויסגעדופטעט דער אראד פון איר לייב,
וואס איז געווען ווי נאטורפארוואנט מיט די טויזנטער בלומען
פון גארטן, און איז נאך געווען מערקווירדיקער אין זיין ארט.

די אבעסע, נאך אלץ שווייגנדיק, האט ארומגעפירט די באז-
כער צווישן די בלומען-בעטן אויף א שמאלן פילפאך געדרייטן
שטעג, ווי דורך א זעלטענעם לאבירינט. אין דער פלינקקייט און
לייכטער ראשיקייט פון איר גאנג, האט זיך געמערקט דער פאר-
געניגן וואס זי אליין האט געהאט צו צייגן אנדערע די בונטע
פראכט פון איר גארטן. און ווי זי וואלט ביי זיך אפגעמאכט צו
מאכן שווינדלען די קעפ פון אירע געסט, האט זי אלץ פליני-
קער זיך געטראגן פאראויס, ווי די פירערין פון א לעבעדיקן
קארטאהאד. אבער פלוצלונג, אזוי אז קאסאנאווא האט געפילט
ווי ער וואלט זיך אויפגעכאפט פון א פארפלאנטערטן חלום, האבן
זיי זיך אלע צוריק געפונען אין ווארטזאל. פון דער אנדערער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

זייט גראטעס האבן געשוועבט טונקלע געשטאלטן. קיינער האט
ניט געקאנט אונטערשיידן אויב עס זיינען געווען דריי אדער
פינף אדער צוואנציק פארשלייערטע פרויען, וואס האבן גע-
שוועבט הינטער די דיקע שטאבעס אהין און צוריק ווי אויפ-
געשוידערטע גייסטער. בלויז קאסאנאווא'ס נאכטשניידנדיק אויג
איז אימשטענד געווען גאר אינגאנצן צו דערקענען מענטש-
לאכע סילועטן אין דער טיפער טונקלקייט.

די אבעסע האט באגלייט אירע געסט צו דער טיר, שטומער-
הייט זיי געגעבן א געזעגנונג צייכן און איז שפורלאז פארשוואונדן.
אידער יענע האבן נאך צייט געהאט אויסצודרוקן א געהע-
ריקן דאנק פאר איר העפלאכקייט.

פלוצלונג, ווען זיי האבן שוין געהאלט באס פארלאזן דעם
זאל, האט פון יענער זייט גראטעס זיך דערהערט א פרויען-
שטים — „קאסאנאווא“ — בלויז דער נאמען און גארנישט
מער, אבער אין א טאן וואס קאסאנאווא האט נאך, דאכט זיך.
קיינמאל ניט געהערט. איז עס געווען זיינס אן אמאליקע גע-
ליבטע, אדער האט ער קיינמאל ניט געזען די פרוי וואס האט
געבראכן א הייליקן נדר כדי צום לעצטן, אדער צום ערשטן מאל
צו הערן זיין נאמען אפקלינגען אין דער לופט? איז געווען
אין דעם די זעליקייט פון אן אומדערווארטן ווידערזען, די
פיין פון דעם אומצוריקקערבארן, פארלוירענעם; אדער האט
עס אויפגעציטערט א יאמער, וואס א הייסער באגער פון די
פארנאנגענע טעג, איז אזוי שפעט און אזוי נוצלאז דערפולט גע-
ווארן? קאסאנאווא האט עס ניט געקאנט באשיידן, ער האט
בלויז געוואוסט, אז זיין נאמען, וואס האט אזוי אפט ארויס-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

גערופן געפליסטער פון צערטלאכקייט, געשטאמל פון ליידיג-שאפט, אויסרופן פון גליק, האָט היינט צום ערשטן מאל מיט דעם פולן אַפקלאַנג פון ליבע אַריינגעדונגען אין זיין האַרץ. און טאַקע דערפאַר אַליין האָט עס אים אויסגעזען זינלאָז און אומזויבאַר אַרויסצואווייזן וועלכע ניט איז נייגעריקייט; די טיר האָט זיך פאַרמאַכט הינטער זיי, איינשליסנדיק אַ סוד, וואָס ער האָט קיינמאַל ניט געזאָלט אויפלייזן. וואָלטן די אַנדערע זיך ניט אומ-געקוקט און ניט איבערגעוואָרפן זיך מיט בליקן, אַז אויך זיי האָבן פאַרנומען דעם אויסרוף, וואָלט יעדערער פאַר זיך געקאַנט גלויבן, אַז דאָס איז געווען אַ שפּיל פון זיין אַדער איר פאַנטאַזיע. ווען זיי זיינען געגאַנגען צום טויער, דורך דעם שמעג צווישן די זיילן, האָט קיינער ניט אַרויסגערעדט קיין וואָרט. קאסאנאווא האָט זיי נאַכגעפאַלגט דער לעצטער מיט אַ גע-בויגענעם קאַפּ, ווי פון אַ זייער ערנסטן אַפּשיר.

דער פאַרטער האָט געוואָרט באַם טויער, האָט צוגענומען דאָס געשענק-געלט, די געסט זיינען אַריינגעשטיגן אין וואָגן און האָבן זיך גלייך געלאָזט פאַרן אַהיים. אַליוואָ האָט אויס-געזען פאַרלוירן; אַמאַליאַ איז געווען פאַרכאַפט. מאַרקאַלינאַ אָבער האָט אויסגעזען גאַרניט גערירט; און שוין צו אַבזיכט-לאַך, ווי קאסאנאווא'ן האָט זיך אויסגעדוכט, האָט זי פאַר-פירט אַ שמועס מיט אַמאַליאַ'ן וועגן הויזווירטשאַפטלאַכע אַנגעלעגנהייטן, אין וואָס אַליוואָ האָט גלייך געמוזט קומען זיין ווייב צו הילף. קאסאנאווא האָט זיך גלייך גענומען באַטייליקן אין דעם געשפּרעך וועגן קיך און קעלער. האָכנדיק אַן אויס-געצייכנטע פאַרשטענדניש אין אַזעלכע פּראָגן, האָט ער ניט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

איינגעזען קיין אורזאך פארוואס ער זאל ניט ארויסצייגן זיינע קענטנישן אויך אויף דעם דאזיקן געביט. און ער האט זיך גלייך גענומען באווייזן זיין פילזויטיקייט. אויך אמאליא האט אויפגעוואכט פון איר פארטראגנקייט. נאך דער כמעט זונדער-בארער און פארפאלגנדער אוואנטורע, פון וועלכער זיי האבן איצט ווי אויפגעוואכט, איז פאר אלעמען און באזונדערס פאר קאסאנאווא'ן, געווען אן אנגענעמער פארגעניגן זיך צו גע-פינען אין דער ערדישער אטמאספערע פון אלטעגלאכן לעבן. ווען דער וואגן איז שטיין געבליבן פאר אַליווא'ס הויז, פון וואנען עס האט זיי אנטקעגן געשמעקט דער איינלאדנדיקער ריח פון בראטן און אלערליי געווירצן, האט קאסאנאווא פונקט געהאלטן אין מיטן אן אפעטימירייצנדער שילדערונג פון א זייער געשמאקן פוילישן פאסטערן מאכל, צו וואס אויך מארקאלינא האט זיך צוגעהערט מיט א געפיל פון לויב פאר קאסאנאווא'ן און מיט דער ליבוירדיקייט פון א באלעבאסטע.

VI

אין א זעלטן בארואיקטער כמעט פרידיקער שטימונג, וואס האט אים אליין פארוואונדערט, האט קאסאנאווא זיך געזעצט צום טיש מיט די אנדערע. אויף א שפאסיקן אופן האט ער מארקאלינא'ן ארויסגעוויזן אזא העפלאכקייט, ווי עס וואלט געפאסט פאר א פארנעמען עלטערן מאן צו אן אידל-דערצויגענער יונגער פרייליך פון מיטלשטאנד. זי האט גערן אנגענומען די העפלאכקייט און אים אפגעענטפערט אין דעם זעלבן צירלאבן מאניער. עס איז אים איינפאך שווער געווען זיך פארצושטעלן, אז זיין זיטלאכע שכנה איז עס געווען די זעלבע מארקאלינא, פון וועמענס פענצטער ער האט היינטיקע נאכט געזען ארויסשפרינגען א יונגן אפיציער, וואס האט זי זי-כער, מיט א פאר סעקונדן פריער געהאלטן אין זיינע ארימס; עס איז אים אויך שווער געווען צו באנעמען, אז דאס דאזיקע צאר-טע מיידל, וואס האט ליב געהאט ארומצושטיפן אויפן גראן מיט קוים דערוואקסענע קינדער, האט געקאנט פירן א געלערנטע קארעספאנדענץ מיט דעם בארימטן סאוגרען פון פאריז. אין דערזעלבער צייט האט ער פון זיך אפגעשפעט פאר דער נא-רישער פארשלאפנקייט פון זיין פאנטאזיע. האט ער דען ניט בא אומצויליקע געלעגנהייטן זיך איבערצייגט, אז אין יעדער באמת לעבעדיקער מענטשלאכער נשמה לעבן צוזאמען, ניט נאר פאר-שידענע, נאר אפילו פיינטלאכע עלעמענטן אויף דעם פריד-

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

לאכסטן אופן? ער אליין, וואָס איז ערשט ניט לאַנג געווען אַן אויפגערודערטער ביז אין דער טיפעניש, אַ פאַרצווייפלטער, אַ מענטש וואָס איז באַרייט געווען אויף אַ בייזוויליקע טאַט, איז איצט געווען איידל, גינציק און אופגעלייגט צו אַזעלכע גוט־מוטיקע שפּאַסן, אַז אַליוואַ'ס קליינע טעכטער האָבן זיך גע־קייקלט פון געלעכטער. נאָר נאָך זיין אומגעוויינלאַכן, כמעט חיה'שן אַפעטיט, וואָס פלעגט אים שטענדיק באַפאַלן נאָך שטאַרקע אויפּרעגונגען, האָט ער אַליין דערקענט, אַז קיין פּולע אַרדנונג אין זיין נשמה איז נאָר דערווייל ניט געווען.

מיט איר לעצטן גאַנג האָט די דינסט מיטגעבראַכט אַ בריוו, וואָס אַ שליה פון מאַנטואַ האָט נאָרוואָס געבראַכט פאַר דעם שעוואַליע. אַליוואַ האָט באַמערקט ווי קאסאנאוואַ איז בלייב געוואָרן; ער האָט געהייסן געבן דעם שליה עסן און טרינקען, דאַן האָט ער זיך געווענדט צו זיין גאַסט :

— פילט אייד ניט געשמערט, שעוואַליע, איר קענט אייד רואיק לעזן אייער בריוו.

— איר בעט מיר אַנטשולדיקן — האָט געענטפערט קאסאנאוואַ; מיט אַ לייכטער פאַרנייגונג האָט ער זיך אויפֿ־געהויבן פון טיש, איז צוגעגאַנגען צום פענצטער און געעפנט דעם צושריפט מיט אַ געמאַכטער גלייכגילטיקייט. עס איז געווען פון דעם הער בראַגאַדינאַ, אַן אַלטער פריינט פון זיין פאַמיליע, אַז אַלטער בחור וואָס איז שוין איצט געווען איבער אַכציק און זינט די לעצטע צען יאָר, אַ מיטגליד פון אויבערשטן ראַט; ער האָט אויסגעזען זיך צו באַשעפטיקן מיט קאסאנאוואַ'ס אַנגעלעגנהייט מיט מער טיכטיקייט ווי די אַנדערע. דער בריוו

קאסאנאָוא'ס אַהיימקער

איז געווען געשריבן אין אַ זעלטן צירלאַכער אַבער אַ ביסל צי-
טערדיקער האַנטשריפט און האַט זיך געלייענט ווי פּאַלנט :
„מיין ליבער קאַסאַנאָואַ :

ענדלאַך געפין איך זיך היינט אין דער אנגענעמער לאַגע צו
שיקן אייך די נאַכריכט, וואָס דאַרף, ווי איך האָף, רעכטפאַר-
טיקן דעם עצם פון אייערע וואונטשן. דער אויבערשטער ראַט
האַט אויף דער זיצונג, וואָס איז נעכטן פאַרגעקומען, זיך ניט
נאָר דערקלערט באַרייט צו באַוויליקן אייער צוריקקער קיין ווע-
נעדיג, נאָר ווינטשט זאַגאַר, אַז אייער קומען זאָל ווי ווייט מעג-
לאַך צוגעאַיילט ווערן. דערמיט ווערט באַאָבזיכטיקט גלייך
אויפצופאַרערן פון אייך די טעטיקע דאַנקבאַרקייט, וואָס איר האַט
אַנגעקינדקט אין אייערע צאָלרייכע בריוו.

אייך איז עס פילייכט ניט באַקאַנט (ווייל מיר האָבן דאָך
אַזוי לאַנג געמוזט אויסקומען אָן אייער נויטיקער קעגנוואַרט).
אַז די אינערלאַכע אַנגעלעגנהייטן פון אונדזער טייערער געבורט-
שטאָרט, האָבן אין פאַרלוף פון דער לעצטער צייט אומגינסטיק
זיך געענדערט, אין פּאַליטישע פונקט ווי אין מאַראַלישע הינט-
זיכטן. עס זיינען דאָ אַנטשטאַנען געוויסע געהיימע געזעל-
שאַפטן, וואָס זיינען אין קעגנערשאַפט צו אונדזער שטאַט און
קאַנסטיטוציע, און זעען אַפילו אַויס צו פּלאַנעווען אַ געוואַלטיזאַמע
איבערקערעניש. די מיטגלידער פון די דאָזיקע פאַרבאַנדן,
וועלכע מען מעג אויך באַצייכנען מיט דעם נאָמען וואַרט, פאַר-
שווערונגען, קומען הויפּטזאַכלאָך, ווי עס איז צו דערוואַרטן, פון
געוויסע פּריוויניקע, אומרעליגיעזע, דיסציפּלינלאָזע עלעמענטן.
שוין אָפּגערערט פון דעם וואָס עס גייט אָן אין דער שטיל,

קאסאנאווא'ס אהיימקער

ווערן געפירט די סקאנדאלעזטע, יא, ווי אונדז איז באקאנט, און צווייפל שטאאט-פאררעטערישע געשפרעכן אויף עפנטלאכע פלע-צער און אין די קאפע-הייזער. אבער נאך אין זעלטענע פאלן געלינגט עס די שולדיקע צו דערטאפן בעת זייער טעטיקייט אדער צו קריגן קעגן זיי וועלכע ניט איז זיכערע באווייזן. גראד האבן אייניקע, דורך פייניקונג ארויסגעצוואונגענע קאנפעסיעס זיך ארויסגעוויזן פאר זייער ניט גלויבנסווערט, אזוי אז א טייל מיטגלידער פון אויבערשטן ראט האבן זיך אויסגעשפראכן דאפאר, אז אין דער צוקונפט זאל מען זיך ליבערשט צוריק האלטן פון אזעלכע גרויזאמע און דערצו אפט צו טעות פירן דיקע אונטערזוכונגס מעטאדן. אין דער אמת'ן איז נישטא קיין מאנגל אין אזעלכע לייט, וואס וואלטן זיך גערן געשטעלט אין דינסט פון דער רעגירונג, פאר דעם וואוילשטאנד פון דער עפנטלאכע אָרדנונג און נוצן פון שטאאט; אבער פון דיראָ-זיקע לייט זיינען די מערסטע צו גוט באקאנט אלס טיכטיקע אנ-הענגער פון דער עקזיסטירנדיקער קאנסטיטוציע, אזוי אז אין זייער קעגנווארט, היט מען זיך אויס ניט ארויסצוכאפן זיך מיט קיין שטאאט-פאררעטערישע אויסדרוקן.

בא דער נעכטיקער זיצונג האָט איינער פון די סענאטאָרן, וועמענס נאָמען איז וועל פארלויפיק ניט אָנרופן, אויסגע-שפראַכן די מיינונג, אז איינער וואָס איז באַטראַכט געווען אַלס אַ מענטש אָן מאַראַלישע גרונטפרינציפן און נאָך מער באַקאנט אַלס פריידענקער — קורץ, אַ מענטש ווי איר, קאסאנאווא, — ווען ער וואָלט זיך צוריקגעוויזן אין ווענעדיג, וואָלט ער אַנצווייפל געקראָגן אַ סימפּאָטישע אויפנאַם, גראַד אין אזעלכע קרייזן

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

פון וועלכע עס איז דאָ די רייד ; און — מיט אַ ביסל גע-
שיקטייט פון זיין זייט — וואָלט ער געמוזט אַרויסרופן פול-
שטענדיקן פאַרטרויען.

נאָך מיין מיינונג נאָך, וועלן אומפאַרמיידלאַך, ווי צו-
געצויגן דורך דעם געזעץ פון דער נאַטור, זיך אַרומזאַמלען
אַרום אייך אַלע יענע עלעמענטן, וואָס דער אויבערשטער ראַט,
אין זיין אומדערמיטלאַכער באַזאַרגטקייט פאַר דעם וואַלשטאַנד
פון דעם שטאַט, זוכט צו מאַכן אומשעדלאַך און באַשטראַפן
אויף אַן עקזעמפלאַרן אופן. און אַזוי מיין ליבער קאַסאַ-
נאָוואַ, וועלן מיר עס באַטראַכטן ניט נאָך אַלס באַווייזן פון
אייער פאַטריאַטישער איבערגעבנקייט, נאָר אויך אַלס אומצווייפל-
האַפטן צייכן פון אייער פּוֹלקומענער אַפּקערונג פון אַלע יענע
טענדענצן, פאַר וועלכע איר האָט אין יענער צייט געמוזט
אַפּקומען אין די בליקאַמערן, אַ שטראַף, כאַטש זייער אַ
האַרבע, אָבער ווי איר זעט עס איצט אַליין איין (אויב מיר דאַרפן
גלויבן אייערע בריוואַכע פאַרזיכערונגען) איז ניט געווען גאַנץ
אומפאַרדינט. דאָס מיין איד, ווען איר זאָלט זיין באַרייט גלייך
באַ אייער אַהיימקער צו האַנדלען אין דעם פריער אָנגעדרייטן
זין, צו זוכן באַקאַנטשאַפט מיט די אויוון אויספירלאַך גע-
שידערטע עלעמענטן, צו מאַכן מיט זיי פאַרבינדונגען אויף
אַ חבר'שן אופן, ווי איינער וואָס איז אַן אָנהענגער פון דיזעלכע
טענדענצן און איבערגעבן אַן אויספירלאַכן באַריכט צום סע-
נאַט, וועגן אַלץ וואָס וועט אייך אויסזען פאַרדעכטיק אַדער
וואָס איז ווערט צו וויסן.

פאַר דערדאַזיקער דינסט איז מען גענייגט אייך אָנצובאַ-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

טען פאר דער אָנפאַנג צייט אַ מאַנאַטלאַכן געהאַלט פון צוויי הונדערט און פופציק לירעס. חוץ די עקסטרא גראַטיפיקאַציעס אין איינצלאַנע באַזונדערע וויכטיקע פּאַלן. עס וועלן, נאָך טירלאַך אויך, געדעקט ווערן, אַז נאָכרעכנונג און קאַרגשאַפט, די אַלע קאַסטן וואָס וועלן זיך אויך פּאַרען זייענדיק אין דינסט, (ווי אַ שטייגער, דאָס טראַקטירן פון דער אָרער יע־נער פּערזאָן, קליינע מתנות פאַר פּרויען און אזוי ווייטער).

איך וויל עס אויף קיין פּאַל פון זיך ניט פאַרהוילן, אַז איר וועט האָבן צו באַקעמפן געוויסע צווייפּלען איידער איר וועט זיך אַנטשליסן אויסצופירן אונדזערע וואונטשן אין דעם אַנגעגעבענעם זין. אָבער דערלויבט מיר, אַלס אייערס אַז אַלס אויפריכטיקן פּריינט (וועלכער איז אַליין אויך אַמאָל יונג געווען) אויך אויפצוקלערן, אַז עס קאָן קיינמאָל ניט גילטן אַלס אומערנהאַפט פאַר אַ מענטש צו געבן וועלכע ניט איז דינסט, נויטווענדיק פאַר דעם זיכערשטאַנד פון זיין באַליבטן פּאַטערלאַנד, אַפילו ווען דאָס איז אַ דינסט וואָס קען פאַר דעם אויבערפלאַכן און ניט פּאַטריאָטיש־דענקענדן בירגער, אויס־זען פון אַן אומווירדיקן כאַראַקטער. איך וואַלט אויך וועלן צוגעבן, אַז איר, קאסאנאווא, זענט מענטשן־קענער גענוג צו קאָנען אונטערשיידן דעם לייכטזיניקן פון דעם פּאַרברעכער, אָדער דעם אַפּשפּעטער פון דעם אַפיקורס ; און אזוי וועט איר אַליין האָבן די מאַכט, אין באַדענקונגווערטע פּאַלן, צו פּאַרבייטן נאָר פאַר גערעכטיקייט און אַלעמאָל איבערגעבן צום באַשטראַפֿן נאָר דעם יעניקן, וואָס האָט עס, נאָך אַיער איבערצייגונג, פּאַרדינט. פאַר אַלעם אָבער, וואַלט איך וועלן איר זאָלט אין זינען

קאסאנאווא'ס אהיימקער

האבן, אז ווען איר זאלט צוריקווייזן דעם גענעדיקן פארשלאג פון דעם אויבערשטן ראט, איז מעגלאך אז די דערפילונג פון אייער הייסטן וואונטש — צוריק צו קערן אין אייער געבורט־שטאט — זאל פארשיבט ווערן אויף א לענגערע, און ווי איד האב מורא, אויף אז אומבאשטימטע צייט; און אז איד אליין, אלס אז איינאונאכציק יעריקער זון, וועל, לויט יעדער מענטשלאכער מעגלאכקייט, זיך מוזן אפזאגן פון דער פרייד אייד ווידער אמאל צו זען אין מיין לעבן.

ווייל צוליב פארשטענדלאכע אורזאכן, וועט אייער בא־שטימונג זיין פון א פארטרוילאכן און ניט עפנטלאכן כאראקטער, בעט איד אייד צו אדרעסין צו מיר פערזענלאך אייער ענטפער, פאר וועלכן איד פיל זיך געבונדן און פארלאנג מיט־צוטיילן דעם אויבערשטן ראט צו דער נעקסטער זיצונג, וואס וועט פארקומען פון היינט איבעראכטאג; און זעט ווי ווייט מעגלאך זיך צוצואיילן, ווארים, ווי איד האב אייד שוין פריער אנגעוויזן, קומען אונדז טעגלאך אז אנבאטן פון פיל העכסט פארטרויענסווערטיקע פערזאנען, וואס זיינען גרייט אויס ליבע צום פאטערלאנד, פרייוויליק צו טאן דעם פארלאנג פון דעם אויבערשטן ראט. עס איז אבער אנצווייפל ניטא קיין איינער פון זיי, וואס וואלט זיך געקאנט פארגלייבן מיט אייד, מיין ליבער קאסאנאווא, אין דערפארונג און אין אינטעליגענץ; און ווען צו דעם אלץ וואס איד האב דא פארגעבראכט, וועט איר נאך נעמען אין באטראכט מיין אייגענע סימפאטיע פאר אייד, דאן קען איר קוים צווייפלען אין דעם, אז איר וועט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

פריידיק ענטפערן אויף דעם רוף, וואָס קומט צו אייך פון אזא
הויכן און גיטיקן שטאַנד.

ביז דאָן פאַרבלייב איד, אין אומפאַרענדערלאַכער פריינט-
שאַפט, אייער איבערנעבענער

בראָנאָדינאַ.

פאַסטסקריפט. גלייך נאָך דער פאַרקוינדיקונג פון אייער
אַנטשלוס, וועט עס זיין מיין פאַרגעניגן אויסצושטעלן אַ וועקסל
אויף צוויי הונדערט לירעס אויף דעם באַנקהויז פאַלאַרי אין
מאַנטואַ, צו דעקן אייערע ריזע קאַסטן.

דערזעלבער.

פֿאַנג נאָכדעם ווי קאַסאַנאוואַ האָט געהאַט איבערגעליי-
ענט דעם בריוו, האָט ער נאָך אַלץ געהאַלטן דאָס בלאַט פאַרן
פנים, כדי צו פאַרשטעלן די טויטע בלאַסקייט פון זיין פאַר-
קרעמפטן געזיכט. דאָס קלינגעריי פון טעלער און קלימפערן
פון גלעזער באַם טיש, איז אָנגעגאַנגען כסדר, אָבער קיינער האָט
ניט אַרויסגערעדט קיין וואָרט. ענדלאַך האָט זיך דערהערט
אַמאַליאַ'ס שטים ווי אין פאַרלעגנהייט:

— דאָס עסן ווערט קאַלט שעוואַליע, ווילט איר זיך ניט

אוועקזעצן ?

— איך דאַנק אייך זייער — האָט געזאָגט קאַסאַנאוואַ,

באווייזנדיק ווידער זיין געזיכט, וואָס ער האָט איצט, אַ דאַנק
זיין אויסערגעוויינלאַכער קענטשאַפט זיך צו פאַרשטעלן, גע-
קענט געבן אַ רואיקן אויסזען, — עס איז זייער גוטע נייעס
פון ווענעדיג, וואָס איר האָב דאָ דערהאַלטן, און איר מוז גלייך

קאסאנאון'ס אהיימקער

אוועקשיקן מיין ענטפער, איך בעט דערפאר, איר זאלט מיר
אנטשולדיקן, ווייל איך מוז איך איצט פארלאזן.

— טוט אזוי ווי עם איז איך באקוועם, שעוואַליע, —
האַט געזאָגט אַליוואָ, — אָבער פאַרגעסט ניט, אז אין אַ
שטונדע אַרום פאַנגען מיר אָן צו שפּילן.

קאסאנאון איז אַרויפגעגאַנגען אין זיין צימער, ער איז
אַראַפגעוואקען אויף אַ שטול, אַ קאַלטער שווייס האָט אַרויס-
געזעצט פון זיין גאַנצן קערפער, ער האָט געציטערט ווי אין
פיבער און דער עקל איז אים אַרויפגעשטיגן ביז צום האַלדז, אזוי
אז ער האָט געפילט אז ער וועט דאָ באַלט דערשטיקט ווערן.
אַ צייט לאַנג איז ער ניט אימשטאַנד געווען אויפצונע-
מען קיין קלאָרן געדאַנק, און ער האָט אַנגעווענדט אַלע זיינע
כוחות זיך איינצוצווימען, ניט וויסנדיק אַליין אויף קלאָר פאַר-
וואָס. דען דאָ איז דעם צימער איז דאָך ניט געווען קיינער,
אויף וועמען ער זאָל קאָנען אויסגיסן זיין אומגעהייערן צאַרן.
אָבער ער האָט נאָך געהאַט גענוג קלאַרקייט איינצוזען דעם
אומזין פון דעם אומקלאָרן איינפאַל, אז מאַרקאָלינאַ איז אויף
אַ וועלכן ניט איז אופן אַ מיטשולדיקע אין דער נאַמענלאָזער
שאַנד וואָס איז אויף אים אַרויפגעלייגט געוואָרן.

ווען ער איז געקומען צו זיך, איז זיין ערשטער געדאַנק
געווען צו נעמען נקמה אין די אויסוואורפן, וואָס האָבן גע-
גלויבט, אז מען קאָן אים דינגען אַלס פּאַליציי־שפּיאָן. אַ
פאַרשטעלטער וואַלט ער זיך געוואַלט אוועקלאָזן קיין ווענעדיג
און אויף אַ ליסטיקן אופן אַריבערפּעקלען אויף יענער וועלט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אלע די מאכטהאבער — אדער ווייניקסטנס, די יעניקע וואָס האָבן אויסגעארבעט דעם פארעכטלאַכן פלאַן.

איז עס אפשר גאָר געווען בראַגאדינאָ אליין ? פאָרוואָס נישט ? אַ זקן וואָס האָט אינגאנצן פאַרלוירן יעדער בושע, אזוי אז ער האָט געוואָנט צו שרייבן דעמאָזיקן בריוו צו קאסאנאָ-וואָ'ן; אזוי שוואַכזיניק איז ער געוואָרן אז ער האָט געקאָנט אָננעמען, אז ער, קאסאנאוואָ, — קאסאנאוואָ ! — דער, וועמען ער האָט אַמאָל געקענט, וועט זיך פאַסן צו זיין אַ שפּיאַן. אַ. ער האָט קאסאנאוואָ'ן פשוט מער ניט געקענט ! קיינער האָט אים מער ניט געקענט, אין ווענעדיג פונקט אזוי ווייניק ווי אנדערשוואָ. אָבער מען וועט זיך ווידער דערוויסן ווער ער איז.

ער איז אמת מער ניט געווען יונג גענוג און שוין גער-נוג, כדי צו פאַרפירן אַ צניעותדיק מיידל. ער האָט אויך מער נישט געהאַט די פלינקייט און גענוג פיאיאקייט, וואָס פאַר דערט זיך אויף צו מאַכן פלטה פון טורמע און אויף גימנאַסטישע טורנירן איבער דעכער — אָבער ער איז נאָר אַליץ קליגער פון זיי אַלעמען ! און זאָל ער נאָר איינמאָל אַריינקומען קיין ווענעדיג, אזוי וואָלט ער זיך דאָרט געקאָנט דערלויבן אַפצו-טאָן, וואָס עס וואָלט זיך אים געגליסט ; די ערשטע זאָך וואָס דאָרף געטאָן ווערן איז, אַהין קומען ! דאָן וואָלט עס אפשר גאַרניט נויטיק געווען וועמען ניט-איז אומצובריינגען. עס זיינען פאַראַן אנדערע, פאַרשידענע סאָרטן נקמות, און שאַרפֿ-זיניקערע, מער טיוולישע, ווי אַ געוויינלאַכער מאָרד וואָלט געווען. ווען ער זאָל כלומר'שט אָננעמען דעם אָנבאָט פון די

קאסאנאוו'ס אהיימקער

אויטאריטעמן, וואָלט עס געווען די לייכטסטע זאך אין דער וועלט, צו רואינירן גראַד די יעניקע, וועמען ער האָט געוואָלט רואינירן, אַנשטאָט צו דערפירן צו רואינע דידאָזיקע מענטשן, וועמען דער אויבערשטער ראַט האָט געהאַט אין זינען, און וועלכע זיינען זיכער געווען די בראַוסטע בירגער צווישן אַלע ווענעציאַנער ! וואָס ? ווייל זיי זיינען געווען שונאים פון דערדאָזיקער נידערטרעכטיקער רעגירונג, ווייל זיי האָבן גע-גאַלטן אַלס אַפיקורסים, זאָלן זיי פינצטערן אין די בליקס-מערן, וואו ער האָט אָפגעפינצטערט מיט פינפאונצוואַנציק יאָר צוריק ? אָדער אפשר זאָלן זיי גאָר גיין אונטערן תּליוֹנ'ס האַק ? ער האָט געהאַט די רעגירונג נאָך הונדערט מאָל מער פון זיי, און פאַר בעסערע אורזאַכן ווי זיי האָבן געהאַט ; און זיין גאַנץ לעבן לאַנג איז ער געווען אַן אַפיקורס, איז עס נאָך געווען היינט צו טאָג און מיט הייליקערע איבערצייגונג גען פון זיי אַלע ! אַ מאָדנע קאַמעדיע האָט ער עס זיך אַפ-געשפּילט פאַר די לעצטע יאָרן — בלוז אַויס לאַנגווייליקייט און נוראַטע. ער זאָל גלויבן אין גאָט ? וואָס איז דאָס פאַר אַ גאָט, וואָס איז גענעדיק בלוז צו די יונגע, און די אַלטע האָט ער געלאָזן אויף הפּקר ? אַ גאָט, וואָס האָט זיך פאַרוואַנדלט אין אַ טייוול, ווען עס איז אים געפעלן, און האָט פאַרביטן רייכטום אויף אַרימקייט, גליק אויף אומגליק און פרייד אויף פאַרצווייפלונג. — „דו מאַכסט דיר שפּאַס מיט אונדז — און מיר זאָלן לויבן צו דיר? צו צווייפלען איז דיר איז דער איינציקער מיטל וואָס עס בלייבט אונדז — אויב מיר

קאסאנאָוא'ס אַהיימקער

זאָלן דיד נישט לעסטערן! דו עקזיסטירסט ניט! און ווען
דו עקזיסטירסט יא, מוז איד די שעלטן!

ער האט געבילט די פויסטן צום הימל און זיך אויס-
געשטרעקט אין דער הייד. אומוויליק האָט זיך אַ פאַרהאַס-
טער נאַמען אַראָפּגעריסן פון זיינע ליפן. וואָלטער! יא,
איצט איז ער געווען אין דער ריכטיקער שטימונג צו פאַרענדיקן
זיין פּאַלעמיק קעגן דעם אַלטן חכם פון פּערניי. צו פאַרענ-
דיקן? ניין, איצט איז די צייט עם אַנצופאַנגען. אַ נייע!
אַן אַנדערע! אַזאַ, אין וועלכער דער לעכערלאַכער גרייז זאָל
אָוועקגעשטעלט ווערן ווי ער האָט עם פאַרדינט... פאַר זיין
פאַרויכטיקייט, פאַר זיין גיין האַלב־וועג, פאַר זיין באַהעלפּע-
רישן ווילן. ער, אַן אומגלויבקער? דער מאַן, וועגן וועמען
מען הערט נישט אויף צו דערציילן, זינט אַ לענגערע צייט,
אַז ער געפינט זיך אין די בעסטע באַציאונגען מיט די גלחים,
גיט אין קלויסטער, און אַז אין די יום־טוב טעג איז ער אַפילו
זיך געגאַנגען ימותדה זיין. אַן אַפיקורס איז ער? אַ פּלוּ-
דערזאַק, אַ באַרימערישער פּחדן — און גאַרנישט מער! איצט
אַבער איז געקומען דער מורא'דיקער יום־הריון, נאָר וועלכען
עם וועט פון דעם פּילאָזאָף ניט איבערלייבן מער ווי אַ קליי-
נער וויציקער טינטלער.

מיט וואָס פאַר אַ מינע ער האָט עם זיך אַ זאָג געטאָן,
דער ווירדיקער הער וואָלטער... „אַ, מייז ליבער הער קאַסאַ-
נאָוואַ, איד בין אויף אַן אמת ביזן אויף איד. וואָס נייען
מיד אַן די ווערק פון דעם הער מערלין? עם איז אַייער שולד
וואָס איד האָב פאַרשווענדט פיר שטונדן אויף זינלאַזיקייטן.“

קאסאנאווא'ס אהיימקער

עס איז א געשמאק זאך, מיין בעסטער הער וואָלטער! מענטשן וועלן ניט אויפהערן צו לעזן מערלינג'ס ווערק לאנג נאָכדעם יוי La Pucelle וועט שוין זיין פאַרגעסן. גאנץ מעגלעך, אז אויך מייע סאַנעטן וועט מען נאָך דאָן שאַצן, דיזעלבע סאַנעטן. וואָס איר האָט מיר מיט אזא אומפאַרשעמטן שמיכל צוריק-געגעבן, ניט פאַרלירנדיק אפילו קיין וואָרט וועגן זיי. אָבער לאָמיר ניט פאַרטוישן אזא גרויסע אַנגעלעגנהייט דורך שריפט-שמעלערישער עמפינדלעכקייט. דאָ האַנדלט זיך וועגן דער פילאָזאָפיע — וועגן גאָט! מיר וועלן קרייצן די שווערדן. הער וואָלטער, איר זאָלט מיר נאָך ניט שטארבן פאַר דער צייט.

ער האָט שוין געדענקט גלייך אויפן אָרט זיך נעמען צו דעם אָנפאַנג פון זיין נייער אַרבעט, ווען ער האָט זיך דער-מאַנט, אז דער שלית וואָרט אויף אַן ענטפער. מיט אַ שנעלער האַנטשריפט האָט ער אַנגעוואָרפן אַ בריוו צו דעם אַלטן שוטה בראַגאדינאָ, אַ בריוו פול מיט היפּאָקריטישער באַשיידנקייט און כלומר'שטער אַנטציקונג: מיט פריידיקער דאַנקבאַרקייט נעמט ער אָן די גנאָד פון דעם אויבערשטן ראַט, און אז ער דערוואָרט דאָס וועקסל מיט דער אַנקומענדער פאַסט, כדי ער זאָל קענען אזוי שנעל ווי מעגלעך זיך שמעלן פאַר זיינע וואויל-טעטער, און פריער פון אַלץ, אַראָפּצונידערן צו די פיס פון זיין שטאַרק פאַרערטן פאַמיליען פריינט, בראַגאדינאָ.

בעת ער האָט געהאַלטן באַם פאַרזינלען דעם בריוו, האָט זיך דערהערט אַ לייכט קלאַפן אין דער טיר; אַלאָוואָ'ס טאָכ-טער, די דרייצניערקע טערעזינא, איז אים געקומען אַנזאָגן.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אז די גאנצע קאמפאניע איז פארזאמלט באם קארטנטיש און אז זיי ווארטן אומגעדולדיק אויף דעם שעוואליע אַנצופאַנג-גען. אירע אויגן האָבן מאַדנע געפינקלט, אירע באַקן זיינען געווען פאַרויטלט, די פרוילאָד-געדיכטע האָר זיינען אַראָפּגעפאַלן מיניענ-דיק שוואַרץ איבער אירע שלויפן; דאָס קינדישע מויל איז געווען האַלב אויפגעעפנט.

— האָסט געטרונקען וויין, טערעזינא, — האָט קאַסאַנאַוואַ געפרעגט און מיט אַיין לאַנגן שפּרייז צו איר צוגעקור מען.

— וואָרהאַפטיק — און דער הער שעוואַליע האָט עס גלייך באַמערקט? — זי איז נאָר רויטער געוואָרן און ווי אין פאַרלעגנהייט האָט זי געפירט מיט קער צונג איבער דער אונטערשטער ליפּ.

קאַסאַנאוואַ האָט זי אַ פאַק געטאַן באַ די אַקסלען, געאַטעמט איר אין פנים אַרײַן, און זי מיטגעצויגן מיט זיך צום בעט; זי האָט געקוקט אויף אים מיט גרויסע הילפלאָזע אויגן. אין וועלכע דער אָפּשיין איז איצט געווען פאַרלאָשן. אָבער ווען זי האָט געעפנט איר מויל צו שרייען, האָט איר קאַסאַנאוואַ געוויזן אזא סטראַשענדיקן אויסזען, אַז זי איז כמעט פאַר-גליווערט געוואָרן און האָט אים געלאָזט טאַן מיט זיך וואָס אים האָט זיך געגלוסט.

ער האָט זי געקושט מיט אַ ווילדער צערטלאַכקייט און געפליסטערט: „דו זאַלסט דאָס ניט דערציילן דעם אַבאַט, טערעזינא, אפילו ניט אין דער קאַנפּעסיע. און שפעטער ווען דו וועסט האָבן אַ געליבטן אַדער אַ חתן אַדער אפילו אַ מאַן,

קאסאנאווא'ס אהיימקער

דארף ער אויך גארניט וויסן וועגן דעם. זאלסט איבערהויפט קיינמאל ניט זאגן דעם אמת; אפילו פאר דעם טאטן, דער מאמען, די שוועסטער זאלסטו דעם אמת ניט זאגן; כדי עס זאל דיר גוט זיין אויף דערדאזיקער ערד. האב דאס אין זינען.

אזוי האט ער געלעסטערט, און טערעזינא האט זיינע רייד אוראיי געמוזט אָננעמען פאר אַ הייליקע ברכה, וואָרים ווען ער האָט דאָס איבער איר געזאָגט, האָט זי אָנגענומען זיין האַנט און זי פרום געקושט, ווי דאָס וואָלט געווען די האַנט פון אַ גלח.

ער האָט הויך אויפגעלאַכט: „קום,“ האָט ער געזאָגט, „קום, מיין קליינע פרוי, געאַרעמט וועלן מיר אַרונטערגיין אונטן אין זאַל אַרײַן.“

זי האָט זיך אַ ביסל געשעמט, אָבער גאַנץ צופרידן געשמייכלט.

עס איז געווען די העכסטע צייט פאר זיי צו פארלאָזן דאָס צימער; וואָרים אַליוואָ איז אָנגעקומען צו לויפן אויף די טרעפּ אַרויף; ער איז געווען אַ דערהיצטער, דאָס פנים פאַרצוקט, אזוי אַז קאָסאַנאוואָ האָט זיך גלייך אָמעשטויסן, אַז דער מאַרקײז אָדער דער אַכאַט, האָבן מיט אַ ניט איידעלן שפּאַס אין אים אויפגעוועקט אַ פאַרדאַכט וועגן דעם, וואָס טערעזינא זוימט זיך אזוי לאַנג. זיין פנים האָט גלייך אויפֿגעלעכט ווען ער האָט דערזען קאָסאַנאוואָ'ן שטייענדיק אויף דער שוועל, און ווי אויף שפּאַס, געאַרעמט מיט דער מיידל. — אַנטשולדיקט מיר, מיין ליבער אַליוואָ, וואָס איך האָב

קאסאנאָוא'ס אַהיימ קער

איך געלָאָזט וואַרטן — האָט קאסאנאָואַ געזאָגט — איך
האָב געמוזט ענדיקן מיין בריוו — ער האָט געהאַלטן דעם
קאָנווערט אַנטקעגן אַלְאָוואַ'ן ווי פאַר אַ באַווייזן.

— נעם עס — האָט אַלְיוואַ געזאָגט צו טערעזינאַ, צו-
גלעטנדיק אירע אַ ביסל צעוואַרפענע האַר — און גיב עס
איבער דעם שלִיחַ.

— דאָ זיינען צוויי גאַדלשטיקער, גיב עס דעם מאַן —
האָט קאסאנאָואַ צוגעגבן — ער מוז זיך צואיילן, כּדי דער
בריוו זאָל נאָך היינט אָפּגיין פון מאַנטוואַ קיין ווענעדיג, און
מיין באַלעבאַסטע פון גאַסטהויז זאָל ער אַנזאָגן, אַז נאָך
היינט אָונט וועל איך אַהין צוריקקומען.

— היינט אָונט! — האָט אַלְיוואַ אויסגערופן — אומ-

מעגלאַך !

— נו, מיר וועלן נאָך זען — האָט קאסאנאָואַ נאָכגיביק
געזאָגט — און דאָ, טערעזינאַ, נעם, אַ גאַדלשטיק פונדריינעטוועגן.
— ווען אַלְיוואַ האָט עס אָפּגעווענט האָט ער צוגעגעבן — לייג
עס אַרײַן אין דיין שפאַרקעסטל, טערעזינאַ; דער בריוו וואָס
דו האָסט אין דער האַנט, איז ווערט טויזנטער מאַל אַזוי פיל.

טערעזינאַ איז אוועקגעלאָפּן און קאסאנאָואַ האָט צופרידן
געשאַקלט מיטן קאַפּ, ווי האָט ער גאָר געקאָנט פאַרגעסן אַז אויך
איר מאַמע און באַבע האָבן זיך אים שוין אַמאָל געהאַט אָפּ-
געגעבן און עס איז פאַר אים געווען אַ גאַנץ באַזונדערער שפּאַס
צו באַצאָלן דער קליינער מיידל פאַר דער הנאה איז די אויגן
פון איר אייגענעם פאַטער.

VII

ווען קאסאנאווא איז מיט אַליוואַז אַרײַנגעקומען איז זאָל, האָט מען דעם קאַרטן־שפּיל שוין געהאַט אָנגעפּאַנגען. ער האָט געענטפּערט מיט מונטערקײט און ווערדע אויף די עמפּאַטישע באַגריסונגען פּון די פּאַרזאַמלע און האָט פּאַר־נומען אַ פּלאַץ אַנטקעגן דעם מאַרקײ, וואָס האָט געהאַלטן די באַנק. די פּענצטער צום גאַרטן זײנען געווען אָפּן. קאסאנאווא האָט דערהערט שטימען זיך דערנענטערן; מאַרקאַלינאַ און אַמאַליאַ זײנען פּאַרביי געגאַנגען. האַבן אַרײַנגעקוקט אין זאָל און זײנען פּאַרשוואַנדן אויסן אויג.

בעת דער מאַרקײ האָט געגעבן קאַרטן, האָט לאַרענצײ זיך געווענדט צו קאסאנאוואַז און מיט גרויס העפּלאַכקײט גע־זאָגט: „נעמט אָן מיין קאַמפּלימענט, שעוואַליע, איר זענט געווען בעסער אינפּאַרמירט פּון מיר; אונדזער רעגײמענט איז ווירקלאַך גרייט אַרויסצומאַרשירן מאַרגן נאַכמיטאַג.“

דער מאַרקײ האָט אויסגעזען דערשטוינט: „און אַט דאָס זאָגט איר אונדז ערשט איצט, לאַרענצײ?“

— עס איז ניט זייער וויכטיק!

— פאַר מיר איז עס גאַר ניט וויכטיק — האָט געזאָגט דער מאַרקײ — אַבער דענקט איר ניט, אָן דאָס איז זייער וויכטיק פאַר מיין פּרוי? — ער האָט געלאַכט אויף אַן אָפּ־שטויסנדיקן אָפּן — חוץ דעם איז עס פאַר מיר אויך אַ ביסל

קאסאנאזא'ס אהיימקער

וויכטיק! ווארים איד האב נעכטן פארלוירן צו אייד פיער
הונדערט דוקאטן און דא איז מיר גאר קיין צייט ניט גע-
בליבן זיי אפצואגעוויינען.

— דער לייטענאנט האט אויך בא אונדז געלט געוואר-
נען — האט געזאגט דער יונגערער ריקארדי און דער עלטערער
האט שווייגנדיק ארויפגעקוקט איבער זיין אקסל צום ברודער,
וואס איז ווי נעכטן געשטאנען הינטער אים.

— גליק און פרויען — האט אנגעפאנגען דער אבאט. און
דער מארקוז האט עס פאר אים פארענדיגט: „ווער קען דען
באצוויינגען.“

לארענצי האט נאכלעסיק צעווארפן לעבן זיך זיינע גאלד-
שטיקער. „דא זיינען זיי. אויב איר ווילט, וועל איר זיי אלע
איינשמעלן אויף איין קארט, מארקוז, כדי איר זאלט ניט
דארפן לאנג ווארטן אויף אייער געלט.“

קאסאנאזא האט פלוצלונג דערפילט אין זיך א מין מיט-
געפיל צו לארענצי'ן, וואס ער האט זיך אליין רעכט ניט גע-
קענט דערקלערן. אבער ווען ער האט זיך איינגעהערט אין דעם
שטארקן פארגעפיל וואס ער האט פארמאגט, איז ער געווען אי-
בערציגט, אז דער לייטענאנט וועט פאלן אין דער ערשטער
שלאכט וואס איז אים דא פארגעשטאנען.

דער מארקוז האט דעם הויכן איינשמעל ניט אנגענומען;
לארענצי איז וועגן דעם ניט צוגעשטאנען. אזוי איז דאס שפיל
ווייטער אנגעגאנגען, ווי א טאג פריער; די אנדערע האבן
זיך באטייליקט אויף זייער מעסיקן שטייגער, איינשמעלנדיק
אין אפאנג בלויז באשיידענע סומען. אבער א פערטל שעה

קאסאנאָוא'ס אַהיימקער

שפעטער האָבען די סומען אָנגעהויבן צו שטייגן און אין פאַר-
לויף פון אַ קורצער צייט, האָט לאַרענצי געהאַט פאַרלוירן זיי-
נע פיער הונדערט דוקאַטן צום מאַרקז.

וועגן קאסאנאָוא'ן האָט זיך דאָס מזל וואַרשיינלאַך גאָר-
ניט געקומערט; ער האָט געוואונען, פאַרשפּילט און צוריק גע-
וואונען, אין אַ כמעט קאַמיש רעגלמעסיקן אויסבייט.

לאַרענצי האָט לייכט אָפּגעאַטעמט, ווען זיין לעצטער גאָלד-
שטיק האָט זיך אַריבערגעקייקלט צום מאַרקז. ער איז אויפ-
געשטאַנען און געזאָגט: „איד דאַנק אייך, מיינע הערן. דאָס
וועט אַלזאָ האָבן געווען“ — ער האָט געשטאַמלט — „מיין
לעצטער שפּיל, אויף אַ זייער לאַנגער צייט אין דעמדאָזיקן
גאַסטפּריינטלאַכן הויז. און איצט, מיין גערטער הער אַליוואָ,
דערלויבט מיר נאָך זיך צו געזענגען מיט די דאַמען, איידער איד
רײט אַוועק אין שטאַט אַרײַן; איד מוז אָנקומען קיין מאַנטואַ
פאַר זונאַנטערגאַנג, כדי צו מאַכן מיינע פאַרבאַרייטונגען אויף
מאַרגן.

„אומפאַרשעמטער ליגנער.“ האָט געטראַכט קאסאנאָואַ.
„באַנאַכט וועסטו זיך אומקערן אַהער און — צו מאַרקאָלינאַ'ן!“
דער צאָרן האָט אין אים אויפגעפלאַמט פון דאָס ניי.

— וואָס? — האָט דער מאַרקז אויסגערופן בייזוויליק
געשטימט — ביז נאַכט זיינען נאָך פאַראַן שטונדן, זאָל מען שוין
אויפהערן שפּילן? אויב איר פאַרלאַנגט, לאַרענצי, מעג מיין
קומשער אַהיים פאַרן און אָנזאַגן דער מאַרקזע, אַז איר וועט
זיך היינט פאַרשפּעטיקן.

קאסאנאווא'ס אהיימקען

— איך רייט קיין מאנטוא. — האט לארענצי אומגעזיל-
דיק געענטפערט.

דער מארקיו, ניט אכטנדיק אויף דעם, האט ווייטער גע-
רעדט: „עס איז נאך דא גענוג צייט. קומט מיר נאר ארויס
מיט אייערע אייגענע גאלדשטיקער, ווי ווייניק זיי זאלן ניט
זיין.“ און ער האט אים צוגעווארפן א קארט.

— איך האב ניט מער, קיין איינאיינציקן גאלדשטיק אפילו
— האט לארענצי מיר גע'טענה'ט.

— וואס רעדט איר ?

— קיין איינס, ניט — האט געענטפערט לארענצי, ווי פאר-

נודעט.

— וואס ארט'ס אייך — האט דער מארקיו אויסגערופן מיט
א פלוצלונגער, אומאנגענעם ווירקנדער פריינטלאכקייט — איר
זענט בא מיר גוט אויף צען דוקאטן, און אויף נאך מער, אויב
ס'זאל נאך קומען דערצו.

— נו, גוט, א דוקאט — האט געזאגט לארענצי און האט
זיך געלאזט געבן קארטן.

דער מארקיו האט געוואונען. לארענצי האט ווייטער גע-
שפילט, ווי דאס וואלט איצט געווען א זעלבסטפארשטענדלאכע
זאך און נאר איז קורצן, איז ער געווען א בעל-חוב צום מארקיו
אויף הונדערט דוקאטן.

דא האט קאסאנאווא איבערגענומען די באנק און ער האט
געהאט נאך מער מזל פון דעם מארקיו. איצט זיינען באם
שפיל געבליבן בלויז דריי. די ברידער ריקארדי זיינען היינט
ווידער אפגעשטאנען, אן א שום אויסזעצונגען; צוזאמען מיט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אליווא'ן און דעם אבאט זיינען זיי געווען פאראינטערעסירטע צו-קוקער.

קיין איין הויך ווארט איז ניט ארויסגערעדט געווארן. בלויז די קארטן האבן גערעדט און זייערע רייד זיינען געווען דייט-לאך גענוג. דאס צופעליקע מול פון שפיל האט געוואלט, אז דאס גאנצע בארע געלט זאל זיך אריבערקויקלען צו קאסאנא-ווא'ן. עס איז קוים פארלאפן א שטונדע און ער האט געהאט געוואונען צוויי טויזנט דוקאטן; אין דער אמת'ן האט ער עס געוואונען בא לארענצ'ן, אבער געקומען איז עס אינגאנצן אויס די קעשענעס פון דעם מארקיו, וואס איז דא איצט געזעסן אן א סאלרא.

קאסאנאווא האט אים אָנגעבאָטן פון זיין געלט, וויפיל ער זאל ניט פארלאנגען. דער מארקיו האט געשאקלט מיטן קאפ: „איך דאנק אייך.“ האט ער געזאגט. „אויף היינט, וועט שוין זיין גענוג. וואס אנבאלאנגט מיר, האט זיך דאס שפיל געענ-דיקט.“

פון דעם גארטן האט אָפּגעקלונגען א געלעכטער און אויס-רופן פון קינדער. קאסאנאווא האט באזונדערס ארויסגעהערט טערעזינא'ס שטים; ער איז געזעסן מיטן רוקן צום פענצ-טער, אבער האט זיך ניט אומגעקערט. ער האט נאכאמאל גע-פרוואוט באוועגן דעם מארקיו פארצוועצן דאס שפיל — לא-רענצ'ן צוליב, כאטש ער האט אליין ניט געוואוסט פארוואס. דער מארקיו האט זיך אָפּגעזאָגט שאַקלענדיק בלויז מיטן קאפ, אבער נאך אנטשידענער ווי פריער.

לארענצ'ן האט זיך אויפגהויבן זאגנדיק: „איך וועל האבן

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

די ערע, הער מאַרקזי, אייד פערזענלאַך אַפּצוגעבן אין דער האַנט אַרײַן די סומע, וואָס איר בין אייד שולדיק, מאַרגן צוועלף אַ זײַגער מיטאַג צײַט“.

דער מאַרקזי האָט אַ קורצן לאַך געטאַן. „איר בין נײַגער ריק צו וויסן, ווי אזוי איר וועט דאָס קענען באַווײַזן, הער לײַט טענאַנט לאָרענצײ. עס איז ניטאַ קײן אײַנציקער מענטש אין מאַנטוואַ אָדער אַנדערש-וואו, וואָס וואָלט איר געליגן געלט, ווען אַפילו בלוז צען דוקאַטן, שוין אַפּגערעדט פון צוויי טויזנט, און באַזונדערס נאָך הײַנט. וואָרים מאַרגן גײט איר דאָך אַוועק אין דער מלחמה אַרײַן און עס איז גאַרניט אזוי זיכער, אַז איר וועט זיך אַ מאָל אומקערן.

— איר גיב אייד מיין ערנוואָרט, הער מאַרקזי, אַז איר וועט קריגן אײַער געלט מאַרגן אַכט אַזײַגער אײַנדערפּי.
— אײַער ערנוואָרט — האָט דער מאַרקזי קאַלט געזאַגט — איז באַ מיר ניט ווערט קײן אײַנציקן דוקאַט, פון צוויי טויזנט קען נאָר קײן רײך ניט זײַן.

די אַנדערע האָבן אײַנגעהאַלטן דעם אַטײַם. אַכער לאַרענצײ, אײַנגשיינלאַך ניט שטאַרק גערירט, האָט בלוז געענטפּערט:

— איר וועט מיר געבן סאַטיספאַקציע, הער מאַרקזי.
— מיט פאַרגעניגן, הער לײַטענאַנט — האָט געענטפּערט דער מאַרקזי — באַלד נאָכדעם ווי איר וועט האָבן באַצאַלט אײַער חוב.

אַלײוואַ איז געווען צום טיפּסטן פאַרצווייפּלט, מיט אַ לײַכטן שטאַמל האָט ער געזאַגט :

קאסאנאווא'ס אהיימקער

— איך בין אן ערב פאר דער סומע, הער מארקיו, צום באדויערן האָב איך ניט אויף דער האַנט גענוג באַרגעלט, אום שוין אויפן אָרט — אבער דאָ איז מיין הויז, מיינע גיטער. — און ער האָט פאַרענדיקט מיט אן אומגעשיקטן קרייז מיט די הענט פאַר זיך.

— איך אַנטזאָג זיך אַנצונעמען אייער ערכות פון אייער טובה וועגן — האָט געזאָגט דער מאַרקיו — איר וואָלט אייער געלט פאַרלוירן.

קאסאנאווא האָט געזען ווי אַלעמענס אויגן האָבן זיך גע-ווענדט צו דעם גאָלד, וואָס איז לעבן אים געלעגן. „און ווען איך זאָל ערב זיין פאַר לאַרענציו'ן.“ האָט ער געטראַכט. „ווען איך זאָל פאַר אים באַצאָלן דעם הוב ? דער מאַרקיו וואָלט דאָס געמוזט אַננעמען. בין איך דען גיט כמעט פאַרפליכטעט דער-צו ?“

אַבער ער האָט געשוויגן. ער האָט געפילט ווי אין דער טונקלקייט פון זיין מוח, איז אַנטשטאַנען אַ פלאַז, וואָס ער האָט פריער פון אַלץ געמוזט געבן צייט זיך צו געשטאַלטן.

— איר וועט האָבן אייער געלט נאָך היינט, אידער די נאַכט פאַלט צו — האָט געזאָגט לאַרענציו — אין אַ שעה אַרום וועל איך זיין אין מאַנטואַ.

— אייער פערד קען נאָך ברעכן דעם קאַרק — האָט גע-געטפערט דער מאַרקיו — איר אויך... און עס קאן זיין גאָר אַבזיכטלאַך.

— יערנפאַל — האָט דער אַבאַט אומגערון געזאָגט — קען דאָך אייך דער לייטענאַנט דאָס געלט גיט אַהער כשוּפ'ן.

קאסאנאזא'ס אהיימקער

ביידע ריקארדי'ס האבן אויפגעלאכט ; האבן אבער גלייך צוריקגעהאלטן דאס געלעכטער.

— עם איז קלאר — האט אליווא זיך נאכאמאל געווענדט צום מארקיו — אז פריער פון אלץ מוזט איר דעם לייטענאנט לארענצי געבן די דערלויבניש צו פארלאזן

— יא, אויף א משכון — האט דער מארקיו אויסגערופן מיט פינקלדיקע אויגן, ווי דער דאזיקער איינפאל וואלט אים פארשאפט א באזונדערן פארגעניגן.

— דאס זעט מיר אויס ניט קיין שלעכטער איינפאל — האט געזאגט קאסאנאזא, א ביסל צושטרייעט, ווארים זיין פלאן האט אנגעהויבן רייף צו ווערן.

לארענצי האט אראפגענומען א רינג פונ'ם פינגער און האט אים א שיק געטאן איבערן טיש.

דער מארקיו האט עם גענומען און געזאגט : „דאס קאן פארגעלטן א טויזנטער.“

— און דער דא ? — האט לארענצי אראפגענומען נאך א רינג און האט אים א שמיץ געטאן פארן מארקיו.

דער לעצטער האט גענייגט מיטן קאפ און געשאצט : „איז ווערט פונקט אזוי פיל.“

— נו, איצט זענט איר צופרידן, הער מארקיו ? — האט געזאגט לארענצי, און האט זיך פארנומען אוועקצוגיין.

— איך בין צופרידן — האט געענטפערט דער מארקיו מיט א גראב געלעכטערל — און נאך מער, דערפאר ווייל איך זע, אז די דאזיקע רינגען זיינען גע'גנב'עטע.

לארענצי האט זיך שנעל אומגעקערט, ער האט א הייב

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

געמאן די פארקלאמערטע פויסט איבערן טיש און זי גלייך
געוואלט אראפלאזן אויפן מארקיו'ס קאפ. אליווא און דער
אבאט האבן אנגעכאפט זיין ארים און אים אפגעהאלטן.

— איך קען די ביידע שטיינער, כאטש זיי זיינען ניי איך
בערגעפאסט — האט געזאגט דער מארקיו, ניט רירנדיק זיך פון
זיין ארט — קוקט זיי אן, מיינע הערן, דער שמארצאגד האט א
קליינעם פלעק, אנדערש וואלט ער ווערט געווען צען מאל אזוי
פיל. דער רובין איז פערלערלאז, אבער ער איז ניט זייער גרויס.
ביידע שטיינער שטאמען פון די צירונג, וואס איך אליין האב
אמאל געגעבן מיין פרוי אלס געשאנק. און, ווייל איך קען דאך
אודאי ניט אננעמען, אז די מארקיוזע האט די דאזיקע שטיינער
געלאזט איבערפאסן אין רינגען פאר דעם לייטענאנט לארענצי,
איז עס קלאר, אז זיי זיינען גע'גנב'עט — אז אויגנשיינלאך איז
דאס גאנצע צירונג גע'גנב'עט. אלזא — דער משכון איז גוט
און גענוג פאר מיר, הער לייטענאנט, ביז דער באשטימטער
צייט.

— לארענצי — האט אליווא אויסגערופן — מיר אלע גיבן
איך אונדזער ערנווארט, אז קיין לעבעדיק וועזן וועט זיך קיינ-
מאל ניט דערוויסן וועגן דעם וואס דא איז נארוואס פארגעקומען.
— און וואס הער לארענצי זאל ניט האבן באגאנגען, — האט
געזאגט קאסאנאווא — צווישן אייך ביידע, הער מארקיו, זענט איך
דער גרעסערער אויסוואורף.

— איך האף, אז אזוי איז עס — ווען מען איז שוין אזוי
אלט ווי מיר זיינען, הער שעוואליע פון סיינגאלט, דארף מען

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימ קער

זיך ווייניקסטנס ניט לאָזן איבערטרעפן אין נידערטרעכטיקייט פון אַנדערע. אַ גוטן אָונט, מיינע הערן.

ער איז אויפגעשטאַנען, קיינער האָט ניט געענטפערט אויף זיין גרוס, און ער איז אַוועקגעגאַנגען.

אויף אַ קורצער וויילע איז עס אַזוי שטיל געווען, אַז דאָס לאַכן פון די קינדער אינ'ם גאַרטן, וואָס האָט זיך ווידער אַהער דערטראָגן, האָט זיך געהערט אומגעוויינלאַך הויך.

ווער איז דען מסוגל געווען צו געפינען דאָס וואַרט, וואָס האָט איצט געעגבערט אין דער נשמה באַ לאַרענצ'ו, וואָס איז געשטאַנען באַם טיש, ווי פריער, מיט זיין אַרים נאָך אַלץ אויפֿ־געהויבן. קאסאנאָוואַ, דער איינציקער, וואָס איז געבליבן זיצן אויף אַן אַרט, האָט געפונען אַן אומווייליקן קינסטלערישן פאַרנע־ניגן אין דעם אַנבליק פון דער פאַרשטיינערטער, איצט זינלאַז געוואַרענער, דראַענדיקער פּאַזע, וואָס האָט געמאַכט דעם איינ־דרוק, ווי דער גאַנצער יונגעראַמאָן וואַלט פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַ סטאַטוע.

ענדלאַך האָט אַליוואַ זיך צו אים געווענדט מיט אַ טרייסטנ־דיקער מינע; אויך די ברידער ריקארדי האָבן זיך דערנענטערט; און דער אַבאַט האָט אויסגעזען זיך צו אַנטשליסן אויף אַ דרשה. אַבער אינדעם האָט זיך ווי אַ קורצער שוידער דורכגעטראָגן דורך לאַרענצ'ו'ס גלידער. מיט אַ געביטערישער שווייגנדיקער באַ־וועגונג, האָט ער אָפּגעווענדט יעדער פאַרזוך זיך אַריינצומישן. דאַן האָט ער, מיט אַ העפּלאַכער פאַרנייגונג מיטן קאָפּ לאַנגזאַם פאַרלאָזן דאָס צימער.

קאסאנאָוואַ, וואָס האָט דערווייל געהאַט אַריינגעלייגט

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימ קער

דאָס גאָלד וואָס איז פאַר אים גלעענן אין אַ זיידענער פאַטשיילע, האָט אין דעם זעלבן אויגנבליק זיך אויפגעהויבן און נאַכגעפאַלגט אַרויס. ניט זעענדיק די געזיכטער פון די אַנדערע, האָט ער גע-פילט, ווי אַלע זיינען זיכער געווען, אַז איצט אַיילט ער זיך צו טאָן דאָס, וואָס זיי האבן דורך דער גאַנצער צייט פון אים דער-ווארט, אַז ער וועט די געוואונענע סומע שטעלן לאָרענצ'ן צו דינסט.

VIII

אין דער קאשטאן אלעע, וואָס פירט פון הויז צום מויער, האָט קאסאָנאָוואַ אָפּגעהאַלטן לאַרענצ'ן און אין אַ לייכטן טאָן צו אים געזאָגט : „וועט איר מיר דערלויבן, הער לייטענאַנט לאַרענצ'ן, צו נעמען מיט אײך אַ שפּאַציר ?“

לאַרענצ'ן האָט, ניט קוקנדיק אויף אים געענטפּערט אין אַ גרויסמוטיקן טאָן וואָס האָט זיך קוים אויסגעזען צו פּאַסן פאַר זיין לאַגע : „אויב עס געפּעלט אײך, הער שעוואַליע, אָבער איר האָב מורא, אז איר וועט אין מיר ניט געפונען קיין אונטער-האַלטנדן באַגלייטער.“

— פּילייכט, לייטענאַנט לאַרענצ'ן, וועט איר אין מיר גע-
פינען אַ מער אונטערהאַלנדן באַגלייטער — האָט געזאָגט קאַ-
סאָנאָוואַ — און אויב איר האָט גאַרניט דאַגענו, וועלן מיר
נעמען דעם וועג דורך די וויינשטאַקן, וואו מיר וועלן קענען
שמועסן אומגעשטערט.

זיי האָבן זיך פאַרנומען פון דעם שאַסע אויף דער שמאַץ-
לער סטעשקע, וואָס האָט זיך געצויגן באַ דער גאַרטן מויער, וואו
קאסאָנאָוואַ אין מיט אַ טאַג פריער געגאַנגען מיט אַליוואַ'ן.

— איר דאַרפט זיך משער זיין און מיט רעכט — האָט
קאסאָנאָוואַ אָנגעפּאָנגען — אז איר בין גענייגט אײך אַנצובײַטן
די געלט סומע, וואָס איר זענט שולדיק דעם מאַרקו, ניט אַלס
הלואה, וואָרים דאָס — דערפאַר בעט איר מיר אַנטשולדיקן —

קאסאנאווא'ס אהיימקער

האלט איך פאר א צו ריזיקאליש געשעפט. אבער איך וואלט
עס איך געקאנט געבן אלס א לייכטע פארגעלטונג פאר א טובה,
וואס איר זענט פילייכט אימשטאנד צו טאן פאר מיר.

— איך הער אייך — האט לארענצי קאלט געזאגט.

— איידער איך פארנעם מיך ווייטער — האט געענטפערט
קאסאנאווא אין דעם זעלבן טאן — פיל איך פאר נויטיק איך
צו שטעלן א קאנדיציע און אין אייער צושטימונג דערצו, מאך
איך אפהענגיק די פארזעצונג פון דעם דאזיקן געשפרעך.

— רופט אן אייער קאנדיציע.

— איך פארלאנג פון אייך אייער ערנווארט, אז איר וועט
מיך אויסהערן, און א שום אונטערברעכונג, אפילו דאן ווען
דאס, וואס איך האב אייך צו זאגן, זאל איך איבעראשן, אדער
ניט געפעלן, אדער זאגאר ווען דאס זאל ארויסרופן אייער צארן.
עס וועט זיך דערנאכדעם פולשטענדיק ווענדן אין איך, הער
לייטענאנט לארענצי, צי איר זאלט אָננעמען מיין פארשלאג,
וועלכער איז, אויסער יעדן צווייפל, פון א זייער אומגעוויינלאַכן
כאראקטער, אדער ניט. אבער דער ענטפער, וואס איך פארלאנג
פון אייך, זאל זיין אין א בלוזן 'א אדער ניי ז. און
אז וואס דער אויסגאנג זאל ניט זיין, וועט קיין מוטערמענטש זיך
קינמאל ניט דערוויסן פון דעם, וואס עס איז דא פארהאנדלט
געווארן צווישן צוויי ערד־מענער, וועלכע זיינען פילייכט ביידע
גלייך ניט בעסער ווי זיי וואלטן געדארפן זיין.

— איך בין גרייט צו הערן אייער פארשלאג.

— און איר נעמט אן מיינע קאנדיציעס ?

— איך וועל אייך ניט אונטערברעכן.

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

— און איר וועט ניט ענטפערן קיין אנדער ווארט אויסער
יא אדער ניין?

— גארניט, אויסער יא אדער ניין.

— זייער גוט. — האָט געזאָגט קאסאנאווא.

בעת זיי זיינען לאַנגזאַם געגאַנגען אַרויפצו צו די בערג-
לאַך, צווישן די וויינשטאַקן, אונטער דעם דערהיזטן שפעט-
נאַכמיטאָג הימל, האָט קאסאנאוואַ אַנגעפאנגען: „מיר וועלן
זיך פאַרשטיין איינער דעם אַנדערן צום בעסטן, אויב מיר וועלן
די אנגעלעגנהייט באַהאַנדלען לויט דעם לאַגישן פאַרשטאַנד.
עס איז אוינגעשיינלאַך ניטאָ פאַר אייך קיין שום מעגלאַכקייט זיך
צו פאַרשאַפן דאָס געלט, וואָס איר זענט שולדיק דעם מאַרקין, ביז
צו דער, פון אים באַשטימטער צייט; און עס קען גאַר קיין
צווייפל ניט זיין, אז ער איז באַ זיך פעסט אַנטשלאָסן אייך צו
הוינירן, אויב איר זאָלט אים ניט אַפּצאלן. ווייל ער ווייסט
וועגן אייך מער נוי ער האָט עס היינט פאַר אונדז אַרויסגע-
וויזן“, (דאָ האָט זיך קאסאנאוואַ דערלויבט מער, ווי ער האָט
געוואוסט, אָבער ער האָט ליב געהאַט אַזעלכע קליינע ניט אינ-
גאַנצן אומגעפערלאַכע אַוואַנטורעס, זיך האַלטנדיק אויף אַ פאַר-
אויס באַשטימטן וועג), „זענט איר אַבסאַלוט אינגאַנצן אין דער
מאַכט פון דעם דאָזיקן אויסוואורף, און אייער שיקזאַל אַלס אַפּי-
ציער, אַלס איידלמאַן, וועט פאַרזינגלט ווערן. דאָס איז איין
זייט פון דער פראַגע. דאַגעגן אָבער זענט איר געראַטעוועט,
אַזוי שנעל ווי איר האָט באַצאָלט אייער חוב און גלייך ווי איר
וועט צוריק אַרײַנקריגן אין אייער האַנט די רינגען, וועלכע,
אויף וואָס פאַר אַן אופן איר זאָלט זיך זיי ניט האָבן איינגעשאַפט

קאסאנאָואַ'ס אַהיימקער

— איז עס אייער רעטונג. דאָס וועט מיינען פאַר אייך, ניט ווייניקער, ווי די רעטונג פון אייער עקזיסטענץ מיט וואָס איך האָט זיך שוין אַזוי גוט זוי אָפּגעזעגנט ; און ווייל איך זענט איצט יונג, שוין און מוטיק, מיינט דאָס די רעטונג פון אַן עקזיסטענץ פול מיט פראַכט, גליק און רוים. דאָס זעט מיר אויס אַ גענוג הערלאַכע צוקונפט ; באַזונדערס ווען עס זעט זיך ניט קיין אַנדערער אויסוואַל, אויסער אַן אומערנהאַפּטער, יא, אפילו אַ שאַנדפולער אונטערגאַנג. און צוליב דעם וואָלט איך מקריב געווען אַ פאַראורטייל, וואָס איך האָב אין דער אמת'ן קיינמאַל ניט געהאַט. איך ווייס זייער גוט, לאַרענצזי, האָט ער שנעל צוגעגעבן, ווי ער וואָלט דערוואַרט אַן אַפּשפּאַרונג און אים גע-וואָלט פאַרלויפן דעם וועג. „איך ווייס, אַז איך זענט פריי פון פאַראורטיילן, גראַד ווי איך בין עס איצט אָדער ווען-ניט איז געווען. וואָס איך וועל פון אייך דאָ פאַרלאַנגען, איז ניט עפעס מער ווי דאָס, וואָס איך אליין וואָלט אויף אייער אָרט און אונטער אַזעלכע אומשטענדן געמאַן, אַז איין מאַמענט פון איך בערליינגונג. אין דער ווירקלאַכקייט האָב איך זיך קיינמאַל ניט געקלינגלט, ווען דאָס מזל אָדער אפילו ווען בלוין אַ קאַפּריו האָט עס געפּאָדערט, צו באַניין אַ לומפּעריי אָדער בעסער געזאַגט, דאָס וואָס די נאַראַנים פון דערדאָזיקער ערד רופן אַן מיט אַזאַ נאַ-מען. דערפאַר אָבער בין איך פונקט ווי איך, לאַרענצזי, יעדער וויילע גרייט געווען, פאַר אַ לאַדע גאַרנישט צו שפּילן מיט מיין לעבן, און דאָס האָט אַלץ געקוויטירט. אויך איצט בין איך גרייט דערויף — אין פאַל ווען מיין פאַרשלאַג זאָל אייך אויף אַזוי ווייט ניט געפּעלן. מיר זיינען ביידע פון דעם זעלבן טייג

קאסאנאווא'ס אהיימקער

געקנאָטן, לאָרענצי, מיר זיינען ברידער אין גייסט ; דערפאר דארפן אונדזערע נשמה'ס אָן פאלשער בושה זיך אַנטפלעקן שטאַלץ און נאַקעט איינע פאַר דער אַנדערער. דאָ זיינען מיינע צוויי טוויזנט דוקאַטן. זיי בלייבן אייערע, אויב איר וועט מעגלאַך מאַכן, אַז די היינטיקע נאַכט זאָל איר, אַנשטאַט איר, פאַרברענ-גען מיט מאַרקאַלינאַ'ן — לאָמיר ניט שטיין בלייבן, לאָרענצי, לאָמיר ווייטער שפּאַנען.

זיי זיינען גענאנגען דורך די פעלדער אונטער די נידריקע פרוכט ביימער, צווישן וועלכע דער טרויבן באַלאָדענער וויינ-רעב האָט זיך אָפּער געשלענגלט. קאסאנאווא האָט אַן אַ פּויע ווייטער גערעדט: „ענטפערט מיר נאָך ניט, לאָרענצי, וואָרים איר האָב נאָך ניט געענדיקט. מיין פאַרלאַנג וואָלט נאַטירלאַך געווען, קאָן זיין חוצפה'דיק, אָבער אויך אַן אויסזיכט און דער-פאַר זינלאָז, ווען איר וואָלט געהאַט די אַכזיכט צו מאַכן מאַר-קאַלינאַ'ן פאַר אייער פרוי, אָדער ווען מאַרקאַלינאַ אליין זאָל אירע האַפּנונגען און וואונטשן לאָזן וואַנדלען אין דער דאָזיקער ריכטונג. אָבער פונקט אזוי ווי נעכטן איז געווען אייער ערשטע ליבע נאַכט,“ (ער האָט אַרויסגערעדט די דאָזיקע השערה ווי אַן אומצווייפּלהאַפּטע זיכערקייט), „פונקט אזוי איז די קומענ-דיקע נאַכט פון פאַראוים באַשטימט, נאָך יעדער מענטשלאַכער אויסרעכנונג, אָפילו נאָך אייערע אייגענע און מאַרקאַלינאַ'ס פאַראוויסגעזעענע אויסזיכטן, צו זיין אייער לעצטע נאַכט אינאיי-נעם אויף אַ זייער לאַנגער צייט, און וואַרשיינלאַך אויף איי-ביק. איר בין פולשטענדיק איבערצייגט, אַז מאַרקאַלינאַ אליין, כּדי צו ראַטעווען איר געליבטן פון זיכערן אונטערגאַנג, און איינ-

קאסאנאָוא'ס אַהיימקער

פאך אויף זיין וואונטש, וואָלט אָן צווייפל באַרייט געווען זיך אָפּצוגעבן אויף דערדאָזיקער איינער נאכט צו זיין אויסלייזער. וואָרים אויך זי איז אַ פּילאָזאָפּ און איז דעריבער פונקט אַזוי ווי מיר ביידע פריי פון פאַראורטיילן. נאָר דאָך, באַ מיין גאַנצער זיכערקייט אַז זי וועט די דאָזיקע פּראָבע אויסהאַלטן, איז עס אָבער ניט מיין אַבזיכט אַז דאָס זאָל אויף איר אַרויפגעצוואונג גען ווערן. צו באַזיצן אַ ווילנלאָזע און אינערלאַך ווידערוויליקע פּרוי, וואָלט ווייט ניט באַפּרידיקט מיין פאַרלאַנג, נאָך ווייניגער קער אין דעם איצטיקן פאַל. ניט נאָר אַלס ליבהאַבער, נאָר אויך אַלס געליבטער וויל איך געניסן דאָס גליק, וואָס זאָל מיר פאַרקומען גרויס גענוג, איך זאָל גרייט זיין דערפאַר מיט מיין לעבן צו באַצאָלן. פאַרשטייט מיר ריכטיק, לאַרענצי. צוליב אַט דער אורזאך דאַרף מאַרקאָלינאַ אַפילו ניט אָנען, אַז איך בין דאָס דער מאַן, וועמען זי דרוקט צו איר פּרעכטיקער ברוסט. נאָך מער, זי מוז זיין פּולשטענדיק איבערצייגט, אַז איך און ניט קיין אַנדער, האַלט זי אין אירע אַרימס. עס באַלאַנגט צו אייך צו שטאַנט צו ברענגען די דאָזיקע פאַרבייטונג, צו מיר עס אָנצור האַלטן. איר וועט אָן באַזונדערע שוועריקייטן איר קענען געבן צו פאַרשטיין, אַז איר זענט גענויט זי צו פאַרלאָזן פאַר זונאוּפֿ-גאַנג, און איר דאַרפט ניט פאַרגעסן אָנצוגעבן אָן אויסרייד פאַרוואָס דאָס מאַל, ווען איר וועט באַנאַכט צוריקקומען, וועט איר זיך מוזן באַגליקן מיט בלויו שטומע צערטלאַכקייטן. כדי צו פאַרמירן יעדער געפאַר פון אַנטדעקונג אין דעם לעצטן מאַט מענטש, וועל איך, ווען די צייט וועט קומען, מאַכן דעם אָנשטעל ווי איך וואָלט געהערט אַ פאַרדעכטיקן גערויש אין דרויסן הינט

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

טערן פענצטער, און נעמענדיק מיין מאַנטל — אָדער בעסער אייערן, וואָס איר וועט מיר, נאטירלאַך, מוזען אַנטלייען פאַר דעם צוועק, — וועל איך פאַרשווינדן דורכן פענצטער, אויף קיינמאָל זיך ניט אומצוקערן. וואַרים עס וועט זעלבסטפאַרשטענדלאַך הייסן, אַז נאָך היינט אָונט פאַר איך אָפּ פון דאַנען. אָבער פון מיטן וועג קיין מאַנטוואַ, וועל איך הייסן דעם קוטשער ער זאָל זיך אומקערן אַהער, אונטער דעם אויסרייד אַז איך האָב דאָ פאַרגעסן וויכטיקע פאַפירן. דורך דער הינטער טיר פון גאַרטן. (איר וועט מיר אַזוי גוט זיין געבן דעם נאַכשליסל, לאַרענציו). וועל איך זיך צושלייבן צו מאַרקאַלינאַ'ס פענצטער וואָס וועט זיך פאַר מיר עפענען אַרום האַלבע נאַכט. מינע קלידער וועל איך האָבן אויסגעטאַן אין דער קאַרעטע, אַפילו די שיד און זאַקן און וועל בלוז זיין אָנגעטאַן אין דעם מאַנטל, כדי באַ מיין פּלוצלונגן פאַרשווינדן זאָל קיין זאַך ניט איבערבלייבן, וואָס וואַלט מיר אָדער אייך געקאַנט פאַרראַטן. דעם מאַנטל צוואַמען מיט די צוויי טויונט דוקאַטן, וועט איר אָפּנעמען אין מיין גאַסט הויז אין מאַנטוואַ מאַרגן פינף אַ זייגער אינדערפרי, אַזוי אַז נאָך פאַר דער באַשטימטער שעה זאַלט איר קענען אַ שליידער טאַן דעם מאַרקיו'ס געלט פאַר זיינע פיס. אין דעם פאַרויכער איך אייך מיט מיין פייערלאַכער שבועה. און איצט האָב איך געענדיקט.

ער איז פּלוצלונגן שטיין געבליבן. די זון האָט געהאַלטן באַם אונטערגאַנג. אַ לייכט ווינטל האָט געווינגט די געלע אויער בלימלאַך. רויטלאַכער אָונט שוין האָט געגליט איבער דעם טורים פון אַליוואַ'ס הויז. אויך לאַרענציו איז שטיל געשטאַנען; אין זיין בלאַסן געזיכט האָט קיין איין מוסקל זיך ניט באַוועגט. ער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

איז געשטאנען און געקוקט איבער קאסאנאווא'ס אקסל אין דער ווייטקייט אריין. זיינע אַרימס זיינען שלאָף אַראָפּגעהאַנגען, בעת קאסאנאווא, וואָס איז אויף אַלץ גרייט געווען, האָט ווי צופעליק געהאַלטן די האַנט אויפן הענטל פון זיין שווער. אַ פאַר סעקונדן זיינען פאַרלאָפן און לאָרענצי איז אַלץ געשטאַנען אומבאוועגלאַך, שטאַר און שטיל. ער האָט אויסגעזען פאַר-טיפּט אין אַ געלאַסענער נאַכדענקונג. דאָך איז קאסאנאווא געבליבן אויף דער וואַך, אין דער לינקער האַנט האָט ער געהאַלטן דאָס טיכל מיט די דוקאַטן און די רעכטע האַנט אויף דעם שווערד-הענטל. ער האָט ווייטער גערעדט: „איר האָט געהאַלטן מיינע באַדינגונגען ווי אַן ערן-מאַן. איר ווייס, אַז דאָס איז אייך ניט לייכט אָנגעקומען. וואָרים ווען אַפילו מיר האָבן ניט קיין פאַראורטיילן, איז אָבער די אַטמאָספּערע, אין וועלכער מיר לעבן אַזוי פאַרפעסטעט פון זיי, אַז מיר קענען ניט אינגאַנצן פריי זיין פון זייער איינפלוס. און גראַד ווי איר, לאָרענצי, זענט אין פאַרלויר פון דער לעצטער האַלבער שעה, מער ווי איינמאַל שיער ניט גרייט געווען מיר אין גאַרל אַרייַן צופאַרן, אַזוי האָב איך — דערלויבט מיר זיך פאַר אייך מודה צו זיין — אויף אַ וויילע געשפּילט מיט דעם געדאַנק, צו שענקען אייך די צוויי טויזנט דוקאַטן — ווי עמעצן — ניין, ווי מיינס אַ פריינט; וואָרים זעלטן ווען, לאָרענצי, האָב איך געפּילט צו אַ מענטשן אַזאַ מערקווירדיקע סימפּאַטיע פון ערשטן אויגנבליק אַז, ווי צו אייך. אָבער וואָלט איך נאַכגעגעבן דעם דאָזיקן גרויסמוטיגן אימפּולס, וואָלט איך עס אַ סעקונדע שפּעטער זייער טיף באַ-דויערט. גראַד ווי איר, לאָרענצי, ווען איר האָט זיך מיט אַ

קאסאנאווא'ס אהיימקער

מאמענט פריער דאָס אינגעווייד פון קאָפּ געריסן, וואָלט געקור מען צום פאַרצווייפלונגפולן באַרויערן, אַז איר זענט געווען אַן אומפאַרגלייכלאָכער נאַר צו פאַרוואַרפן טויזנט ליבע-נעכט, מיט אַלץ נייע און נייע פרויען, פאַר איינאיינציקער, נאָך וועלכער עס וואָלט מער קיין נאַכט — און קיין טאָג ניט געקומען.

לאַרענצי האָט נאָך אַלץ געשוויגן. זיין שוויגן האָט אָנ-געהאַלטן מינוטן און מינוטן לאַנג, און קאסאנאווא האָט זיך אָנגעהויבן צו פרעגן, ווי לאַנג ער דאַרף דאָס נאָך אַזוי געדולדיק אויסהאַלטן. ער איז שוין געווען גרייט זיך אָפצוקערן מיט אַ לייכטער פאַרנייגונג און דערמיט באַווייזן, אַז ער באַטראַכט זיין פאַרשלאַג פאַר צוריקגעוויזן, ווען לאַרענצי, נאָך אַלץ שוויגנדיק, האָט מיט אַ זייער לאַנגזאַמער באַוועגונג אַריינגעלייגט זיין רעכ-טע האַנט אין דער רוקן-קעשענע אין דער הינטער פּאַלע פון זיין דאָס. קאסאנאווא, נאָך אַלץ אויף דער וואַד, איז אין זעלבן אויגן-בליק צוריקגעטראָטן אויף אַ שריט, ווי גרייט זיך אונטערצוטוקן. לאַרענצי האָט אים דערלאַנגט דעם שליסל פון דער גאַרטן טיר.

קאסאנאווא'ס באַוועגונג, וואָס האָט גאַנץ קלאָר אויסגע-דרוקט אַ רעגונג פון שרעק, האָט אַרויסגערופן אויף לאַרענצי'ס ליפּן אַ פאַראַכטלאַכן שמייכל, וואָס איז באַלד פאַרשוואַונדן. קאסאנאווא האָט פאַרשטאַנען צו פאַרבאָרגן יעדן סימן פון זיין אויפשטייגנדיקן כעס, וואָרים ער האָט געוואוסט, אַז ווען ער וואָלט זיך דערלויבט אַן אויסברוד, וואָלט דאָס געקאָנט אַלץ צו-ריק צונישט מאַכן. ער האָט גענומען צו זיך דעם שליסל מיט אַ לייכטן ניג מיטן קאָפּ און בלוז געזאָגט: „דאָס דאַרף איד אַננעמען גילט אַזוי גוט ווי יאָ. פון איצט איז אַ שטונדע אַרום —

קאסאנאווא'ס אהיימקער

ביז דעמאלס וועט איר האבן געקומען צו א קלאָרער פארשמענ-
דיקונג מיט מאַרקאלינאָן — דערוואַרט איד אייד אין דעם
טורים צימער, וואו איד וועל מיר דערלויבן דאָס פאַרגעניגן,
קריגנדיק אייער מאַנטל, אייד גלייך איבערצוגעבן די צוויי טויזנט
גאַלדשטיקער. ערשטנס אַלס צייכן פון מיינ צוטרויען צו איד
און צווייטנס, ווייל איד ווייס בע'אמת גיט וואו איד זאל דאָס
גאַלד אַהינטאַן אויף איבער נאַכט."

זיי האָבן זיך צושיידט אָן וויטערדיקע צערעמאָניעס. לאַך-
רענצי האָט זיך אומגעקערט צוריק מיטן וועג אויף וועלכן זיי
זיינען ביידע געקומען ; קאסאנאווא האָט זיך פאַרנומען אויף
אַן אַנדערן וועג צום דאָרף צו. דאָרטן אין דעם גאַסטהויז האָט
ער, פאַר אַ גוט באַצאָלטע סומע, זיך געקאַנט פאַרויכערן מיט אַ
געשפאַן, וואָס זאָל אים אָפּוואַרטן צען אַ זייגער באַנאַכט פאַר
אַליוואָס הויז אַרויסצופאַרן מיט אים קיין מאַנטוואַ.

IX

ווען ער איז צוריקגעקומען, האָט קאַסאַנאָוואַ אַוועקגעלייגט זיין גאַלד אויף אַ זיכער פּלאַץ אין דעם טורים צימער. באַלד נאַכדעם איז ער אַרונטערגעקומען אין אַליוואַ'ס גאַרטן, וואו ער האָט פאַר זיך דערזען אַ בילד, וואָס איז אין זיך אַליין גאַר-ניט מערקווירדיק געווען, אָבער אים, איז זיין איצטיקער שטימונג האָט עס מאַדנע גערירט. אויף אַ באַנק באַ דעם ראַנד פֿון דער לאַנקע, איז געזעסן אַליוואַ, לעבן אים אַמאַליאָ, זיין אַרים האָט ער געהאַט אַרומגענומען אַרום אירע אַקסלען; זיי צופיסנס האָבן געלאַנגערט די דריי מיידלאַך, ווי אויסגעמאַטערט פֿון די שפּילערייען אינ'ם נאַכמיטאָג; די יונגסטע, מאַריאַ, האָט גע-האַלטן דאָס קעפּל אויף דער מוטערס שוים און האָט אויסגעזען צו שלומערן; נאַנעטאַ איז געלעגן צופיסנס אינגאַנצן אויסגע-שטרעקט אויפן טאַרף מיט די אַרימס אונטערן נאַקן; טערע-זינאַ איז געווען אָנגעלעגט אַן דעם פּאַטערס קניען, זיינע פינגער געד האָבן צערטלאַך געפירט איבער אירע לאַקן; ווען קאַסאַ-נאָוואַ האָט זיך דערענטערט האָט זי אים געגריסט, ניט מיט אַ בליק, וואָס זאָל אויף דאָס מינדסטע אַנדייטן אויף אַ גלֹוסטיקע פאַרשטענדיש, ווי ער האָט דאָס ניט ווילנדיק דערוואַרט, גאַר מיט אַ פּרייען שמייכל פֿון קינדישן פאַרטרויען, ווי דאָס וואָס איז ערשט מיט אַ פאַר שמונדן צוריק צווישן איר און אים געשען, וואָלט געווען ניט עפעס אַנדערש ווי אַן אומבאַדייטנדער שפּיל.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אָליוואָ'ס געזיכט האָט פריינטלאך אופגעלויכטן און אמאליא האט זיך פארנייגט פארן נאָסט מיט אַן אינערלאכער דאַנקבאַרקייט. עס איז קלאָר געווען פאַר קאַסאַנאַוואָ, אַז זיי האָבן אים אויפֿ־גענומען ווי איינעם, וואָס איז נאָרוואָס באַגאַנגען אַ נאַבעלע טאַט. אָבער וועלכער וואָלט פונדעסטוועגן געוואָלט, אַז פון איידלקייט וועגן, זאָל מען אויסמיידן רייד אָדער רמזים וועגן דעם. — זענט איר ווירקלאך אַנטשלאָסן — האָט אָליוואָ גע־פרעגט — טאַקע מאַרגן אונדז צו פאַרלאָזן, מיין טייערער שער וואָליע ?

— ניט מאַרגן — האָט געענטפערט קאַסאַנאוואָ — נאָר, ווי געזאַגט, טאַקע היינט אָונט.

ווען אָליוואָ האָט אים אויפֿסניי געוואָלט אָפּווענדן, האָט קאַסאַנאוואָ מיט באַדויערן געצוקט מיט די אַקסלען און געזאָגט: „דער בריוו וואָס איר האָב היינט דערהאַלטן פון ווענעדיג לאָזט מיר ליידער ניט איבער קיין אַנדערן אויסוועג. די אויפֿפאַדער־רונג וואָס מען שיקט מיר דאָ, איז אַזוי ערנהאַפט אין יעדער הינ־זיכט, אַז אַ פאַרציאונג פון מיין אַהיימקער וואָלט געווען ניט שוין, וואָלט באַטייט אַן אומפאַרגעבלאַבע אומהעפלאַכקייט קעגן מיינע הויכגעשמעלטע שטיצער.“ דאָן האָט ער געבעטן זיך אַנטשולדיקן, ווייל ער דאַרף זיי איצט פאַרלאָזן אויף אַ וויילע זיך צוצוגרייטן צו דער רייזע, כדי דערנאַכדעם צו קענען די לעצטע שטונדן פון זיין דאָזיק, אומגעשמערט פאַרבריינגען אין דעם קרייז פון זיינע ליבווירדיקע פריינט.

ניט אַכטנדיק די ווייטערדיקע איינבעטונגען, האָט ער זיך פאַרנומען צום הויז צו, איז אַרויפֿגעשטיגן צום טוריס־צימער און

קאסאנאָרע'ס אַהיימקער

צום אלעם ערשטן האָט ער צוריק אויסגעטוישט זיינע פרעכטיקע קליידער אויף די פשוטערע, מיט וואָס ער האָט זיך געמוזט באַג-
נוגען אויף דער רייזע. דאָן האָט ער איינגעפאַקט זיין רייזע-
זאַק און האָט זיך איינגעהאַכט אויב עס הערן זיך שוין ניט
לאָרענצ'ס פיסטריט, מיט אַן אויפּמערקזאַמקייט, וואָס איז
געוואָרן געשפּאַנטער פון מינוט צו מינוט. נאָך אידער די צייט
איז פאַרלאָפּן, האָט זיך דעהערט אַ קורצער קלאַפּ אין דער טיר
און לאָרענצ' איז אַריינגעקומען, טראַגנדיק אַ טונקל-בלויזען רייט-
מאַנטל. אָן איין וואָרט אַרויסצורידן, האָט ער מיט אַ באַ-
וועגונג געלאָזט אַראַפּגליטשן דאָס מאַנטל פון זיינע אַקסלען,
אזוי אז עס איז געבליבן ליגן צווישן די צוויי מענער אַ פאַרמ-
לאָז שטיק געוואנד אויפן דיל. קאסאנאָווא האָט אַפּערגענומען
זיינע גאָלדשטיקער פון אונטער דער פּערענע און האָט זיי צע-
וואָרפּען אויפן טיש. ער האָט פאַרזיכטיק געצייגלט די מטבעות
פאַר לאָרענצ'ס אויגן — דאָס איז צוגעגאנגען גאַנץ שנעל,
זויל פיל פון די גאָלדשטיקער זיינען געווען פון אַ ווערט העכער
זוי איין דוקאַט. איבערגעבנדיק לאָרענצ'ן די אַפּגערעדטע סו-
מע, וואָס ער האָט פריער צעטיילט אין צוויי בייטלען, איז אים
אַליין נאָך פאַרבליבן אַרום הונדערט דוקאַטן. לאָרענצ' האָט
אַריינגעלייגט די געלט-בייטלען אין זיינע ביידע רוקן-קעשענעס
און האָט זיך געוואָלט שווייגנדיק צוריקציען.

— וואָרט, לאָרענצ', — האָט געזאָגט קאסאנאָווא — עס
קאָן זייער מעגלאַך זיין, אז אונדזערע לעבנס-וועגן זאָלן זיך נאָך
אַמאָל באַגעגענען. זאָל עס געשען און האָס. דאָס איז געווען אַ
האַנדל, זוי יעדער אַנדערער האַנדל. מיר זיינען קוויט.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

קאסאנאווא האט אים אנטקעגן אויסגעשטרעקט די האנט. לאָרענצי האָט זי ניט אָנגענומען. נאָר איצט איז געווען דאָס ערשטע מאָל, וואָס ער האָט גערעדט: „איד קאָן זיך ניט דער-מאַנען, אַז עפעס איז וועגן דעם דערמאַנט געוואָרן אין אונדזער אָפּ-מאַך.“ ער האָט זיך אומגעקערט און פאַרלאָזן דאָס צימער.

„האַלטן מיר זיך אַזוי פינקטלאַך, מײן פּרײַנט?״ האָט קאַ-סאַנאַוואַ געטראַכט. „אויב אַזוי מעג איד דאָך נאָך זיכערער זײַן אין דעם, אַז איד וועל צום סוף ניט אַרויסקומען דער געשמיסע-נער.“ אין דער אמת'ן האָט ער וועגן דערדאָזיקער מעגלאַכקײט אויף קײן אײן מאָמענט ערנסט ניט אַ טראַכט געטאָן. ער האָט געוואוסט פון זײן אײגענער דערפאַרונג, אַז אַזעלכע לײט ווי לאָרענצי, האָבן זײערע אײגענע מאָדנע געזעצן וועגן ערע, גע-זעצן וואָס זײנען ניט צום פאַרשרײבן אין פאַרמעלע סטאַטוטן, דערפאַר אָבער קענען זײ זעלטן ווען באַצווײפּלט ווערן.

ער האָט אײנגעפאַקט לאָרענצי'ס מאַנטל פון אײווד-אױף און פאַרשלאָסן דעם רײזע-זאַק. די גאָלדשטיקער וואָס זײנען אים אײבערנעבליבן, האָט ער באַהאַלטן באַ זיך. ער האָט זיך אַרומגעקוקט אין אַלע זײטן פון דעם צימער, וואָס ער האָט אויף זיכער קײנמאַל מער ניט געזאַלט זען; און דאָן, מיט שווערד און הוט, פאַרטיק פאַר דער רײזע, האָט ער זיך פאַרנומען אין זאַל אַרײן, וואו ער האָט שוין געטראָפּן אַלײוואָ'ן מיט זײן פּרױ און קינדער וואַרטנדיק באַם טיש. אין דערזעלבער צײט איז מאַר-קאַלינאַ אַרײנגעקומען פון דער אַנדער זײט אויס דער גאַרטן-טיר. דאָס האָט קאסאנאווא אויסגעטייטשט אַלס אַ מזלדיקן סימן. זי האָט געענטפערט אויף זײן גרום דורך אַ פּרײען נײג

קאסאנאווא'ס אהיימקער

מיטן קאפ. מען האט דערלאנגט עסן. דער געשפרעד איז אין אנפאנג צוגענאנגען לאנגזאם, ווי געדרוקט פון א כמעט שווער-דער אפשייד-שטימונג צוליב דעם פארשטייענדיקן אפפארער. אמאליא האט אויסגעזען שוין א ביסל צו באשעפטיקט מיט איר רע קינדער, זעענדיק אז זיי זאלן ניט קריגן אויף די טעלער צופיל אדער צו ווייניק. אליווא האט אן א געהעריקן צוזאמען-האנג גערעדט פון אן אומוויכטיקן פראצעס, מיט זיינס א שכנישן גוטבאזיצער, וואס ער האט ניט לאנג צוריק געוואר-נען און פון א געשעפט-רייזע, וואס ער וועט נאר אין קורצן דארפן אונטערנעמען קיין מאנטוא און קרעמאנא. קאסאנאווא האט אויסגעדרוקט די האפנונג, אין א קורצער צייט ארום צו אונטערהאלטן זיין פריינט אין ווענעדיג, וואו אליווא איז דורך א מאדנעם צופאל נאך קיינמאל ניט געווען. אמאליא אבער האט די וואונדערבארע שטאט געזען מיט א סך יארן צוריק, ווען זי איז נאך געווען א קינד. ווי אזוי זי איז אהין געקומען, האט זי זיך ניט געקאנט דערמאנען נאר זי האט בלויז געדענקט, אז זי האט געזען ווי אן אלטער מאן אין א שארלאך רויטן מאנטל, איז ארויסגעשטיגן פון א לענגלאכער שווארצער שיף, האט זיך אויסגעגליטשט און זיך אויסגעצויגן אין דער גאנצער לענג.

— זענט איר אויך ניט באקאנט מיט ווענעדיג ? — האט קאסאנאווא געפרעגט מארקאלינא'ן, וואס איז געזעסן פונקט אנטקעגן איבער אים און געקוקט איבער זיין אקסל אין דער טיפער טונקלקייט פון גארטן. זי האט שווייגנדיק געשאקלט מיטן קאפ. קאסאנאווא האט געטראכט: „ווען כ'וואלט זי דיר נאר געקאנט צייגן, די שטאט, וואו איר בין יונג געווען !

קאסאנאזא'ס אהיימקער

א, ווען דו וואָלסט מיט מיר יונג געווען...“ און נאָך אַ געדאַנק, נאָך זינלאַזער ווי די ערשטע, איז אים איינגעפאלן: „אפילו איצט, ווען איר וואָלט דיר מיטגענומען אַהין.“

זייענדיק אינגאנצן פאַרנומען פון אַזעלכע געדאַנקען, האָט ער אין דערזעלבער צייט אָנגעהויבן צו ריידן פון זיין יונגט-שטאַט מיט אַ לייכטקייט פון געמיט, וואָס ער האָט פאַרמאָגט אפילו אין מאַמענטן פון שטאַרקסטער אינערלאַכער אויפֿרגעגונג. אַזוי קינסטלעריש און קיל איז געווען זיין שפּראַך, ווי ער וואָלט געשילדערט אַ געמעל. ביז זיין טאָן האָט זיך ניטוויילנדיק דערוואַרימט, און ער איז אַריינגעטראָטן אין דער געשיכטע פון זיין אייגן לעבן. און מיטאַמאַל איז ער אַליין, אין זיין איי-גענער געשטאַלט געשטאַנען אין מיטן פון דעם בילד, וואָס האָט ערשט איצט אָנגעהויבן צו לעבן און צו לויכטן. ער האָט גע-רעדט פון זיין מוטער, די באַרימטע שווישפּילערין, פאַר וועמען איר פאַרערער, דער גרויסער גאַלדאַני האָט פאַרפאַסט די זעל-טענע קאָמעדיע *La Pupilla*. דאָן האָט ער דערציילט פון זיין טרויעריקער צייט, ווען ער האָט זיך אויפֿגעהאַלטן אין דעם פענסיאָן פון דעם געלטגייציקן דאַקטאָר גאַצי; פון אַ קינד-דישער ליבע צו דעם גערטנערס קליינער טאַכטער, וואָס איז שפּעטער אַנטלאָפֿן געוואָרן מיט אַ לאַקיי. פון זיין ערשטער דרשה אַלס יונגער אַבאַט, נאָך וועלכער ער האָט געפונען אין דעם זאַקריסטענס בייטל, אַ הויך די געוויינלאַכע צאַל מטבעות, אויך אַ פאַר ליבע בריוולאָד; פון די שפּיצלאַד וואָס ער האָט אָפּגעטאָן אַלס פירלעך אין דעם סאַן סאַמועלי טעאַטער; די שפּאַסן וואָס ער און אַ פאַר פון זיינע גוטע חברים, האָבן דורכגעפירט אין די

קאסאנאווא'ס אהיימקער

געסלאך, שענקען, טאנץ-און-שפיל-זאלן פון ווענעדיג, אפט פאר-
מאסקירט, אדער אפילו אן מאסקו. אבער אפילו דידאזיקע העזה-
דיקע און טיילמאל גאנץ פארדעכטיקע שטיקלאך, האט ער אי-
בערגעגעבן ניט געברויכנדיק צומאל קיין צוויידייטיק ווארט. ער
האט גערעדט אויף א פאעטיש בילדלאכן שטייגער, ווי ער וואלט
זיך גוט אין אכט גענומען די קינדער וואס האבן גראד ווי די אנט-
דערע, מארקאלינא'ן ניט אויסגעשלאסן, געשלונגען יעדער ווארט
פון זיין דערציילונג.

די צייט איז געלאפן; עס איז געווארן שפעט און אמאל-
ליא האט געהייסן אירע טעכטער גיין צו בעט. פאר אפשיד,
האבן זיי אלע זייער צערמלאך געקוישט קאסאנאווא'ן, טערעזינא
ניט אנדערש ווי די צוויי יונגערע, און אלע האבן אים געמוזט
צוזאגן, אז זיי וועלן צוזאמען מיט די עלטערן גאר אינגיכן קומען
צו אים אויף א באזוך קיין ווענעדיג. ווען די קינדער זיינען
אוועק, האט ער זיך-ווייניקער צוריקגעהאלטן. אבער אלץ וואס
ער האט דערציילט, האט ער פארגעבראכט אן וועלכער גיט
איז צוויידייטיקייט און מער פון אלץ, אז דעם מינדסטן סימן
פון אייטליקייט, אזוי אז זיינע צוהערער וואלטן עס גיכער גע-
קענט אָננעמען אלס די דערציילונג פון א געפילפולן נאָר פֿין
דער ליבע, ווי די געשיכטע פון קאסאנאווא'ן, דעם געפערלאַכן
פארפירער און ווילדן אוואַנטוריסט.

ער האט דערציילט פון דער וואונדערלאכער אומבאקאנטער,
וואס איז וואָכ־לאַנג מיט אים אַרומגעפאַרן פאַרקליידט אלס
אפיציער און איז אין איין פרימאָרגן פלוצלונג פארשוואונדן
פון זיין זייט; פון דער טאכטער פון אן אדליגן שווד-לאַטומ-

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

ניק פון מאַרריה, וואָס האָט צווישן איין אומאַרמונג און דער אַנדערער, זיך אומאויפהערלאַך באַמיט צו מאַכן פון אים אַ פרוי־מען קאַטאַליק; פון דער שיינער לאַה'ל, די אידין פון טורין, וואָס האָט זיך פּרעכטיקער איינגעזעסן אויף אַ פּערד ווי אירגנד וועלכע פירשטן; פון דער ליבלאַך אומשולדיקער מאַמאַן באַ־לעטי, די איינציקע פרוי מיט וועלכער ער האָט שיער ניט חתונה געהאַט; פון דער שלעכטער זינגערין אין וואַרשע, וועמען ער האָט אויסגעפייפט, צוליב וואָס ער האָט געדאַרפן האַלטן אַ דועל מיט איר געליבטן, דעם קרוין־גענעראַל בראַניצקי און דערפאַר זיך געמוזט אָפּטראַגן פון וואַרשע; פון דער שלעכטער טשאַר־פילאַן, די פרוי וואָס האָט אים אַזוי קלענלאַך צום נאַר אַרויס־געשטעלט אין לאַדנאַן; פון אַ שטורימדיקער נאַכטרייזע איבער דער אַזיערע קיין מוראַנאַ, צו זיין פאַרערטער נאַנע, אַ רייזע וואָס האָט אים שיער ניט געקאַסט זיין לעבן; פון קראַקע'ן, דער קאַרטנשפּילער, וואָס, נאַכדעם ווי ער האָט פאַרשפּילט אַ פאַרמעגן אין ספּאַ, האָט ער מיט טרענרפולע אויגן זיך גע־זענגט מיט אים אויפן לאַנד־וועג און זיך אַוועקגעלאָזט קיין פעטערסבורג — אַט אַזוי ווי ער איז געשטאַנען און גענאַנ־גען, אין אַ פאַר זיידענע זאַקן, אין אַן עפּל־גריין סאַטינעם ראַק און מיט אַ טראַסענעם שפּאַציר־שטעקן אין דער האַנט.

ער האָט דערציילט פון אַקטריסעס, זינגעריןס, מאַדיסט־קעס, גראַפּינעס, טענצערינס, קאַמעדינסטן; פון קאַרטנשפּיל־לער, אַפּיצייערן, פּירשטן, געזאַנדטע פינאַנצירן, מוזיקער און אַוואַנטוריסטן; אַזוי פאַרכאַפט איז ער אַליין געווען פון דעם וואַנדערלאַכן אויפּסניי איבערלעבטן צויבער פון זיין פאַרנאַנ־

קאסאנאווא'ס אהיימקער

גענהייט, אזוי פולשטענדיק איז געווען דער טריאומף פון די אלע הערלאכע, כאטש אומצוריקערבארע איבערלעבונגען, איבער דער נויט, וואס האט געשאטנט אין זיין קעגנווארט, אז ער האט שוין געהאלטן דערביי זיך צו נעמען דערציילן די געשיכטע פון א זייער שיינער בלאסער מיידל, וואס האט אין דער טונקלקייט פון קלויסטער בא מאנטוא, אים אנפארטרויט אירע ליבע-ליידן — פארגעסנדיק אינגאנצן, אז דאס זעלבע מיידל איז דא איצט, אויף זעכצן יאר געעלטערט, געזעסן באס טיש קעגן איבער אים, אלס די פרוי פון זיין פריינט אליווא — ווען די דינסט איז מיט שווערע טריט אריינגעקומען און געמאלדן, אז דער וואגן ווארט באס טויער.

אויפן שטעל, מיט זיין אומפארנלייכלאכער באגאבונג צו טאן וואס נויטיק איז אין חלום ווי אויפן וואך אן דער מינדסטער צעגערונג, האט זיך קאסאנאווא אויפגעהויבן צום געזעגען. ער האט נאכאמאל זייער הארציק אויפגעפאדערט אליווא'ן, וואס איז געווען אזוי גערירט, אז ער האט פארלוירן דאס לשון, אז ער זאל מיט פרוי און קינדער קומען צו אים אויף א באזונד קיין ווענעדיגן. נאכדעם ווי ער האט אומארימט אליווא'ן, האט ער מיט דערזעלבער אכזיכט זיך דערנענטערט צו אמאליא'ן, אבער זי האט זיך לייכט אפגעווענדט און האט אים בלויז דערלאנגט די האנט, וואס ער האט געקושט מיט איידלקייט. ווען ער האט זיך אומגעווענדט צו מארקאלינא'ן, האט זי געזאגט:

— דאס אלץ, וואס איר האט אונדז דא היינט אונט דערציילט, און נאך פיל מער ווי דאס, דארפט איר אויפשרייבן,

קאסאנאווא'ס אהיימקער

הער שעוואַליע, אַט אזוי ווי איר האָט אָנגעוואָרפֿן די געשיכטע פֿון אייער פֿלטה פֿון די בליקקאָמערן.

— מיינט איר דאָס מיט אַן אמת, מאַרקאָלינאָ? — האָט

ער געפרעגט, מיט דער באַשיידנקייט פֿון אַ יונגן אויטאָר.

זי האָט געשמייכלט מיט אַ לייכטן חוּק און געזאָגט:

— איך שטעל מיר פֿאַר, אַז אַזאָ בוד קען זיין אַ סך

אונטערהאַלטנדיקער, ווי אייער פֿאַלעמישע שריפט קעגן וואַל־טערן.

„דאָס קאָן גאַנץ מעגלעך זיין“, האָט ער פֿאַר זיך געטראַכט.

„אַז איך זאָל אַמאָל פֿאַלגן דיין עצה. און דאָן זאָלסטו אַלײן.

מאַרקאָלינאָ, זיין די טעמע פֿאַר דעם לעצטן קאַפיטל.“

דערדאָזיקער איינפֿאַל, נאָך מער דער געדאַנק, אַז דאָס לעצ־

טע קאַפיטל האָט ער ערשט געזאָלט איבערלעבן אין פֿאַרלויה

פֿון דערזעלביקער נאַכט, האָט אזוי מאַדנע דורכגעלויכטן זיין

אָנבליק, אַז מאַרקאָלינאָ, וואָס האָט אים געהאַט דערלאַנגט

איר האַנט צום געזענגען, האָט זי גלייך אַרויסגעצויגן פֿון זיינער.

איידער נאָך ער האָט באַוויזן זיך איינצובייגן אום זי אַ קוש

צו טאָן.

ניט אַרויסצייגנדיק קיין סימן פֿון אַנטווישונג אָדער בייז־

קייט, האָט זיך קאַסאַנאוואַ געלאָזט גיין, אָנווייזנדיק מיט איי־

נעם פֿון יענע איינפֿאַכע זשעסטן, וואָס זיינען אים געווען אייגן.

אַז קיינער, אַפילו אַליוואַ, זאָל אים ניט נאַכפֿאַלגן.

מיט שנעלע טריט האָט ער דורכגעשפּאַנט די קאַשטאַן־

אַלע, געגעבן אַ גאָלדשטיק דער דינסט, וואָס האָט אים גע־

קאסאנאווא'ס אהיימקער

בראכט דעם רייזעזאק צום וואגן, איז אריינגעשטיגן און אָפֿ-
געפֿארן.

דער הימל איז געווען באַדעקט מיט וואַלקנס. דאָ און
דאָרט האָבן זיך נאָך געוויזן פּייערלאַך, וואָס האָבן געפונקלט
אין די פענצטער פון אַרימע הייזלאַך. אָבער נאָכדעם ווי דאָס
דאָרף איז געווען הינטער זיי, האָט דורך דער פינצטערניש
בלויז געלויכטן דאָס ליכט פון דער געלער לאַמטערנע, וואָס איז
אַראָפֿגעהאַנגען פון דעם דייקסל. קאסאנאווא האָט געעפנט
דעם רייזעזאק, וואָס איז אים געלעגן באַ די פּיס, אַרויסגענו-
מען לאָרענצ'ס מאַנטל, עס אויסגעשפּרייט איבער זיך, און
דאָן, אונטער דעם איבערדעק אַלס שוין, האָט ער זיך גענומען
אויסמאַן מיט יעדער מעגלאַכער פּאַרויכטיקייט. די אויסגע-
טאַענע קליידער און די שיד און זאַקן, האָט ער אַריינגע-
פּאַקט אין וואַלז און זיך גוט אַיינגעהילט אין דעם מאַנטל.
איצט האָט ער אויסגערופֿן צום קוטשער :

— היי, מיר מוזן זיך אומקערן אויף צוריק.

דער קוטשער האָט זיך פּאַרדראַסיק אומגעווענדט צו אים.

— איך האָב פּאַרנעסן אין הויז מיינע פּאַפּירן, הערסט וואָס

איך רייד? מיר מוזן צוריקפּאַרן.

ווען דער קוטשער, אַ פּאַרביטערטער, אָפּגעצערטער גרוי-
בערדיקער מענטש, האָט אויסגעזען צו צעגערו, האָט קאסאנאָ-
וואַ געזאָגט: „פּאַרשטייט זיך, אַז איך פּאַרלאַנג עס ניט פון
דיר אומזיסט, דאָ האַסטו!“ און ער האָט אים אַריינגעלייגט
אַ גאָלדשטיק אין דער האַנט אַרײַן.

דער קוטשער האָט זיך גענייגט, עפעס געמורמלט, און מיט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

א גאנץ אומנויטיקן שמיץ מיט דער בייטש איבערן פערד, האט ער אומגעווענדט דעם וואגן. ווען זיי זיינען צוריק געפארן דורכן דאָרף זיינען אַלע הייזער געלעגען שטיל און אויסגע-לאָשן. אַז זיי זיינען אָפּגעפּאַרן אַ שטיק פּון דאָרף אַרויס, האָט שוין דער קוטשער געוואָלט פאַרקערעווען פּון שאַסע אויפן שמאַלן לייכט אַרויפּשטייגנדיקן וועג, וואָס האָט געפירט צו אַליוואָ'ס גוט.

— שטיי — האָט קאסאנאווא אויסגערופן — מיר וועלן נישט צופאָרן אזוי נאָנט, וואָרים מיר קענען נאָר אויפוועקן די מענטשן. וואָרט אויף מיר דאָ באַם עס וועג. איד וועל באַלד צוריקקומען... אויב ס'וועט געדויערן און כ'וועל דיר אויפהאַלטן לענגער, קריגסטו פאַר יעדער שעה אַ דוקאַט.

איצט האָט דער מאַן אויסגעזען צו פאַרשטיין וואו אומ-געפער ער געפינט זיך; קאסאנאווא האָט עס דערקענט אין דעם שטייגער ווי יענער האָט גענייגט מיטן קאַפּ.

ער איז אַרויסגעשטיגן און באַלד פאַרשוואַנדן פון דעם קוטשערס אויגן. קאסאנאווא האָט זיך געאיילט צום פאַרשלאָ-סענעם טויער איבערן שטעגל באַ דער וואַנט, וואָס האָט זיך אָפּגעקערט באַם סאַמע רעכטן ווינקל און דאָן האָט ער זיך פאַר-נומען אָפּן וועג דורך די וויינבערגלאַד. האַבנדיק דאָ פריער געגאַנגען צוויי מאל באַטאַג, איז אים ניט שווער געווען צו געפונען דעם וועג אין דער פינצטער. אַרויפצו אויף דער מיטל-סטער הייך פון די בערגלאַד, האָט זיך ווידער אָפּגעקערט אַ וואַנט-ווינקל. דאָ האָט ער זיך ווייטער געדאַרפן אָפּקערן אויף רעכטס איבער אַ ווייכער לאַנקע און אין דער געדיכטער פינצ-

קאסאנאווא'ס אהיימקער

טערניש פון דער נאכט, האָט ער זיך געמוזט האַלטן נאָנט צו דער וואַנט און געדאַרפן גוט אַכטונג געבן, אַז ער זאָל ניט פאַרבייגיין די גאַרטן טיר. ער האָט געטאַפּט איבער דעם גלאַטן שטייגערנעם געביי, ביז זיינע פינגער האָבן דערשפּירט דאָס רויע האַלץ, וואו ער האָט שוין לייכט געקענט דערקענען די טיר דורך דער שמאַלער וויטרינע. ער האָט שנעל גע- פונען דעם שלאָס, אויפגעשלאָסען אַריין אין גאַרטן און צוריק פאַרשפּאַרט די טיר הינטער זיך.

פון יענער זייט לאַנקע האָט ער געזען דאָס הויז מיט דעם טורים; זיי האָבן אויסגעזען אוממעגלאַך דערווייטערט און האָבן זיך געשטרעקט אין פונקט אַזאַ אונגלייבליכער הייד. אַ וויילע איז ער געשטאַנען רואיק און געקוקט אַרום זיך. וואָס פאַר אַן אַנדערנס אויגן וואָלט געווען אומדורכדרינגליכע פינצ- טערניש, איז פאַר אים געווען בלוז טיפער דעמערונג. ווייל דער שאַכער-וועג פון דער אַלעע האָט ווי געטאַן זיינע באַרוויסע פיס, איז ער אַרויף אויף דער לאַנקע, וואָס האָט נאָך דערצו פאַרשלאָנגען דעם רויש פון זיינע טריט.

אַזוי לייכט איז געווען זיין גאַנג, אַז ער האָט זיך געפילט ווי שוועבנדיק.

„איז דען מיין געמיט איצט אַנדערש“, האָט ער געטראַכט, „ווי איז דער צייט, ווען איד בין אַלס דרייסיק יעריקער מאַן געגאַנגען אויף אַזעלכע אַוואַנטורעס? פיל איד דען נישט, ווי דעמאָלט, דעם גאַנצן גלוט פון באַגערן און אַלע זאַפּטן פון דער יונגט שטראַמען דורך מיינע אַרערן? בין איד נישט הוינט נאָך קאַסאַנאוואַ, ווי כ'בין עס דעמאָלט געווען? און ווייל איד בין

קאסאנאווא'ס אהיימקער

קאסאנאווא פארוואס זשע זאל איד, פונקט ווי אנדערע, זיין אונטערווארפן דעם אומדערבארמדיקן געזעץ, וואס מען רופט עלטער ! פארוואס זאל עס מיד נישט מידן !

און ווערנדיק נאך דרייטער האט ער זיך געפרעגט : „פארוואס שלעפ איד מיד א פארמאסקירטער צו מארקאלינא'ן ? איז קאסאנאווא נישט ווירדיקער פון לארענצי'ן, אפילו ווען ער איז מיט דרייסיק יאר עלטער ? און איז זי נישט די פרוי וואס וואלט געקאנט באגרייפן דאס אומבאגרייפלעכע ? איז עס נויטיק געווען צו באגיין א קלענערע לומפעריי און צו פארפירן אן אנדערן מאן צו א ביסל א גרעסערער לומפעריי? וואלט איד ניט, מיט א ביסל גערולד, געקומען צום זעלביקן ציל ? לארענצי וואלט סיי ווי סיי מארגן אפגעפארן, בעת איד וואלט דא געבליבן ... פינף טעג ... דריי טעג — און זי וואלט זיך מיר אפגעגעבן — באוואוסט זיך זיך מיר אפגעגעבן“.

ער איז געשטאנען צוגעדרוקט צו דער וואנט פון הויז, לעבן מארקאלינא'ס פענצטער, וואס איז נאך געווען פעסט פארשלאסן און זיינע געדאנקען זיינען ווייטער געפלוויגן: „איז עס דען איצט צו שפעט ? איד קאן נאך צוריק קומען — מארגן, איבערמארגן, און איד פאנג אן די ארבעט פון פארפירונג — אלס ערנהאפטער מאן, אזוי צו זאגן, די היינטיקע נאכט וואלט געווען אן ארערויף אויף די קומענדיק, יא, מארקאלינא טאר זיך נישט דערוויסן, אז איד ביז דא היינט געווען — אדער ערשט שפעטער — פיל שפעטער“.

X

מארקאלינא'ס פענצטער איז נאך אלץ געווען פארשלאסן. אויך פון איינער ווייניק האָט זיך קיין שום באַוועגונג ניט געהערט. עס האָט נאָך געפעלט אַ פּאַר מינוט צו מיטנאַכט. זאָל ער געבן וועלכֿן ניט איז צייכן פון זיך ? אַ לייכטן קלאַפּ איז פענצטער ? ווייל וועגן דעם איז פון פריער גאַרנישט אָפּגערעדט געוואָרן. וואָלט עס נאָך געקאָנט אַרויסרופן אין מאַרקאָלינא'ן אַ פאַר-דאַכט, דאַרף מען וואַרטן. לאַנג קען עס שוין ניט געדויערן. דער געדאַנק, אַז זי קאָן אים גלייך דערקענען, אַז זי קען דערזען דעם באַטרוג איידער נאָך ער איז געקומען נאָענט צו דער דערפילונג פון זיין וואונטש, איז אים איינגעפאַלן ניט צום ערשטן מאַל, אָבער בלויז ווי אַ פאַרביילויפיקע איינבילדונג, אַלס אַ נאַטירלאַכע באַטראַכטונג פון אַ ווייטלויפיקער, אומוואַרשיינלאַכער מעגלאַכ-קייט, אָבער ניט אַלס ערנסטע מורא.

עס האָט זיך אים דערמאַנט אַ קאַמישע אַוואַנטורע. דאָס איז געווען מיט צוואַנציק יאָר צוריק : ער האָט פאַרבראַכט אַ זעלטענע נאַכט מיט אַ העסלאַכער, געעלטערטער מרשעת, מי-גענדיק אַז ער פאַרברענגט דאָס מיט אַ שיינער יונגער פרוי, וואָס ער האָט פאַרערט. ער האָט געדענקט ווי אויף דעם אַנדערן טאַג. האָט זי אין אַן אומפאַרשעמטן בריוו אָפּגעשפּאַט פון אים פאַר דעם טעות, וואָס איז געווען איר שטאַרקסטער באַגער, און וואָס זי האָט דורכגעפירט מיט אַזאַ פאַרעכטלאַכער כּיטריקייט. ער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

האָט אויפגעשוידערט פון עקל באַ דער דערינערונג. גראַד וועגן דעם וואָלט ער ליבערשט ניט געוואָלט טראַכטן אין דעם איצטיקן מאָמענט, און ער האָט פאַרטריבן דאָס אַפּשוויסנדיקע בילד פון זיינע געדאַנקען. איז עס נאָך אַלץ נישט מיטנאַכט ? ווי לאַנג נאָך דאַרף ער דאָ שטיין צוגעדרוקט צו דער וואַנט, און פרידן אין דער קילער נאַכט ? אַדער איז דאָס וואַרטן אַרויסגעוואַרפן ? צום נאָרן אים אַרויסגעשטעלט — נאַכאַלעמען ? צוויי טויזנט דוקאַטן פאַר גאַרנישט ? און לאַרענצי גייט איר הינטערן פאַר-האַנג ? און מאַכן נאָך פון אים חוּק ?

אומווייליק האָט ער פעסטער געקלאַמערט דאָס הענטל פון דעם שווערד, וואָס ער האָט געהאַלטן אונטערן מאַנטל נאָנט צו זיין נאַקעמען לייב. מיט אַזאַ חבּרה'מאַז ווי לאַרענצי מוז מען נאַכאַלעמען פאַרגעברייט זיין אויף די פיינלאַכסטע איבעראַשונגען. נאָך דאָ, אין דעם זעלבן אויגנבליק, האָט ער דערהערט אַ לייכטן קלימפּערדיקן גערויש — ער האָט געוואוסט, אַז דאָס קומט פון די גראַטעס, פון מאַרקאַלינאַ'ס פענצטער, וואָס זי האָט איצט אַוועקגענומען. באַלד נאַכדעם האָבן זיך ברייט פאַר-אַנדערנעפנט ביידע פליגלען פון פענצטער, בעת דער פאַר-האַנג איז נאָך אַלץ געבליבן פאַרצויגן. קאסאנאוואַ איז געבליבן אומבאַוועגלאַך אויף אַ פאַר סעקונדן, ביז דער פאַרהאַנג איז פון אַן אומזיכטבאַרער האַנט אונטערגעהויבן געוואָרן אין אַ זייט. דאָס האָט קאסאנאוואַ אַנגענומען פאַר אַ צייכן, ער איז אַריבער-געשפרונגען די פענצטער-שוועל אין צימער אַרײַן און געשווינד פאַרשלאָסען הינטער זיך דאָס פענצטער און גראַטעס. דער אונט-טערגעהויבענער פאַרהאַנג איז צוריק אַראַפּגעפאַלן איבער זיינע

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

אָסלען, אַזוי, אַז ער האָט געמוזט פון אונטער דעם אָפּערקריכן. איצט וואָלט ער שטיין געבליבן אין פּוּלשטענדיקער פינצטערניש, ווען נישט דער מאַטער שימער אויס דער טיפעניש פון געמאָר אין אַן אומבאַגרייפֿלאַכער ווייטקייט, וואָס האָט אויפֿגעהעלט, ווי דערוועקט פון זיין אייגענעם בליק און אים געוויזן דעם וועג. בלויז דריי טריט פאַראַוים — און גאַרנדיקע אַרימס האָבן זיך אויסגעשטרעקט נאָך אים. ער האָט אַרויסגעלאָזט דעם שווערד פון דער האַנט, דאָס מאַנטל האָט זיך אַראָפֿגעגלייטט פון זיינע אָסלען און ער איז פאַרוונקען אין זיין גליקזעליקייט.

איז מאַרקאַלינאַ'ס פאַרגיין זיך אין זיפּען, אין די טרערן פון זעליקייט, וואָס ער האָט אויסגעקושט פון אירע באַקן, אין דער ווידער און ווידער באַנייטער גלוטיקייט, מיט וועלכער זי האָט אויפֿגענומען זיין צערטלאַכקייט, האָט ער באַלד דערפֿילט אַז זי טיילט מיט אים זיין אַנטציקונג ; און די אַנטציקונג האָט ער געפֿילט טיפּער, האָט אים אויסגעזען פון אַ נייער, יאָ פון אַן אַנדערן אַרט, ווי די וואָס ער האָט ווען ניט איז איבערגעלעבט. פאַרגעניגען איז געוואָרן פאַרערונג, טיפּע פאַר'שכור'ונג איז פאַר-וואַנדלט געוואָרן אין העלסטער וואַכזאַמקייט. דאָ איז ענדלאַך געווען די דערפֿילונג צו וועלכע ער האָט אַזוי אָפּט געמיינט, אַז ער איז שוין נאָנט גענוג זי צו דערגרייכן, אָבער וואָס ער האָט אינדעראַמת'ן נאָך קיינמאָל נישט איבערגעלעבט — באַ מאַרקאַ-לינאַ'ס האַרצן איז געווען די דערפֿילונג. ער האָט געהאַלטן אין זיינע אַרימס די פרוי, פאַר וועלכער ער האָט זיך געדאַרפֿן פאַר-שווערן כדי צו דערפֿילן אומדערשעפֿלאַך ; די פרוי אויף וועמענס ברוסט דער לעצטער אויגנבליק פון זעלבסטלאָזער הינגעבונג און

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

דער באנייטער באגער, זיינען זיך צוזאמען געפלאסן אין אייני-
איינציקן, נאך קיינמאל ניט געאנטן זעלישן עקסטאז. איז דען
לעבן און שטארבן, צייט און אייביקייט, ניט איינס געווען אויף
די דאזיקע ליפן? איז ער נישט געווען א גאט? זיינען נישט
יונגט און עלטער בלויז א פאבל, פון מענטשן אויסגעטראכט?
זיינען נישט היים און גלות, פראכט און עלגד, רום און פאר-
געסנקייט — וועזנלאזע אונטערשידן, וואס פאסן זיך בלויז פאר
דעם געברויך פון די אומרואיקע, פון די היימלאזע, פון די פוס-
טאקעס — און זיינען די ווערטער נישט געווארן זינלאז פאר
איינעם, וואס איז געווען קאסאנאווא, וואס האט געפונען מארקא-
לינא'ן?

אומוירדיק, יא, לעכערלאכער פון מינוט צו מינוט, איז עס
אים פארגעקומען זיך צו האלטן בא דעם באשלוס, וואס ער האט
געפאסט פריער, זייענדיק אזוי קליינמוטיק, — שטום, אומדער-
קענט, ווי א גנב זיך אפצוטראגן פון דערדאזיקער וואונדערנאכט.
איז דעם אומפעלבארן באוואוסטזיין, אז ער מוז זיין דער בא-
גליקער, פונקט אזוי ווי ער איז געווען דער באגליקטער, האט ער
זיך שוין געפילט אנטשלאסן אויף דער ריזיקע, צו אנטפלעקן
זיין נאמען, כאטש עס איז אים די גאנצע צייט קלאר געווען, אז
דאס איז א שפיל וואו ער וואלט וויער גרויס געשטאנען אין קאן
אז ווען ער וואלט דא פארלוירן, וואלט ער געמוזט גרייט זיין צו
באצאלן מיט זיין עקזיסטענץ. ער איז נאך אלץ געווען איינגע-
הילט אין אן אומדורכדרינגלאכער פינצטערניש און ביז דער ער-
שטער דעמערשיין דרינגט אדורך דעם געדיכטן פארהאנג, האט
ער געקאנט פארציען א קאנפעסיע, וואס האט געמאכט אפהענגיק

קאסאנאָוא'ס אַהיימקער

זיין מזל, ניין, זיין גאנץ לעבן אין דעם אופן ווי מאַרקאָלינא וועט
דאָס אויפנעמען.

אַבער, איז דען נישט גראַד דאָס שטומוועליקע, זאָנפט
ליידנשאַפטלאַכע, געווען דאָס, וואָס האָט אים אומצושיידבאַר
אַנגעקונפט אַן מאַרקאָלינא'ן צווישן איין קוש און דעם אַנדערן ?
ווערט נישט, דורך דער אומאויסשפּרעכלאָכער אַנטציקונג פון דער
דאָזיקער נאַכט, פאַרוואַנדלט אין אמת דאָס, וואָס איז פאַר-
נומען געוואָרן דורך באַטרוג? האָט זי עס נאָך אַליין ניט געאַנט,
די אָפּגענאַרטע, די געליבטסטע, די איינציקע ? איז עס איר נאָך
ניט איינגעפאַלן, אַז דאָס איז נישט לאַרענציי, דער אינגלינג, דער
מענטש, — אַז דאָס איז געווען קאָסאָנאָוא, דער מאַן, מיט
וועמען זי איז זיך פאַרגאַנגען אין דעם געטלאַכן פייער ?

ער האָט שוין אָנגעפאַנגען צו גלויבן אין דער מעגלאַכקייט,
אַז עס וועט אים אינגאַנצן פאַרשפּאַרט זיין דער שטאַרק גע-
גאַרטער און דאָך אַזוי שרעקענדיקער מאַמענט פון אַנטפּלעקונג.
ער האָט געטרוימט דערפון אַז מאַרקאָלינא אַליין, זיך צאַפּלענדיק,
אין טראַנס, אַן אויפגעלייזטע וועט אַרויספליסטערן פאַר אים זיין
נאַמען. און דאָן, ווען זי וועט אים האָבן פאַרגעבן — אַדער ניין,
ווען זי וועט אָננעמען זיין פאַרגעבונג, דאָן וואָלט ער זי מיט זיך
מיטגענומען, גלייך, אין דערזעלביקער שעה. צוזאַמען מיט איר
פאַרלאָזן דאָס הויז אין דעם גרויען פרימאַרג, צוזאַמען מיט איר
אַריינשטייגן אין דער קאַטש, וואָס שטייט אין דרויסן באַם
אַפּווענד פון שאַסע ; מיט איר אָפּפאַרן. אויף אייביק זיינע. די
קרוין פון זיין לעבן וואָלט דאָס געווען, אַז ער, אין די יאָרן ווען
אַנדערע גרייטן זיך שוין צו דער טרויעריקער גרויער עלטער, האָט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

ער, דורך דער אומגעהיירער מאכט פון זיין אומפארלעשכארן וועזן, געוואונען די יונגסטע, די שענסטע, די פארנונפטיקסטע פרוי, און זי אויף שטענדיק געמאכט פאר זיינע.

וואָרים די פרוי איז געווען זיינע, ווי קיין אנדערע פאר איר, איז עס נאָך קיינמאל ניט געווען. ער האָט זיך געגליטשט מיט איר דורך מיסטעריעזע, שמאלע קאנאלן, צווישן פאלאצן, אין וועמענס שאַטנס ער האָט זיך איצט צוריק דערפילט אין דערהיים, אונטער הויכע פאָרוואַרפענע בריקן, איבער וואָס עס האָבן זיך פאַרביי געטראָגן פאַרטונקלטע געשטאַלטן ; צייטנווייס האָבן מאַנכע אַרונטער-געבליקט צו זיי איבער דער פאַרענטשע און זיינען באַלד פאַרשוואַנדן, נאָך אידער מען האָט זיי רעכט געקאָנט דערקענען.

איצט האָט זיך די גאַנדאַלע אָפגעשטעלט אין דער זייט, מאַרמאָר שטיגן האָבן געפירט אַרויף צו דער פּרעכטיקער געביידע פון דעם סענאַטאָר בראַנדינגאָ. דאָס איז געווען דער איינציקער פאַלאַץ יום-טוב'דיק באַלויבטן. אויף די טרעפּ זיינען געלאָפּן אַרויף און אַראָפּ פאַרמאַסקירטע געסט. טייל זיינען נייגעריק שטיין געבליבן. אָבער ווער האָט דען געקאָנט דערקענען קאַ-סאַנאוואַ'ן און מאַרקאַלינאַ'ן הינטער זייערע מאַסקן ?

ער איז אַריינגעטראָטן מיט איר אין זאַל. דאָ האָט אַ קרייז געשפּילט אויף הויבן איינשמעל. אַלע סענאַטאָרן, צווישן זיי בראַנדינגאָ, אין זייערע פּורפורנע מאַנטלען זיינען געווען אַרומ געזעצט אַרום טיש. ווען קאַסאַנאוואַ איז אויפגעטראָטן, האָבן זיי אַלע אַרויסגעפליסטערט זיין נאַמען, ווי אין דער גרעסטער מורא ; וואָרים זיי האָבן אים דערקענט אין דעם בליצן פון זיינע

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אויגן הינטער דער מאסקע. ער האט זיך ניט אוועקגעזעצט ; נישט גענומען קיין קארטן, און דאך האט ער מיטגעשפילט. ער האט געוואונען דאס גאנצע גאלד וואס איז געלעגן אויפן טיש, אבער דאס איז נאך נישט גענוג געווען ; די סענאטארן האבן אים געמוזט אויסשטעלן וועקסלען. זיי האבן פארלוירן זייערע פארמעגנס, זייערע פאלאצן, זייערע פורפורנע מאנטלען ; זיי זיינען געווען בעמלעך, אין טראנטעס האבן זיי געפויזט ארום אים, קושענדיק אים די הענט.

אין דעם דערבייאיקן טונקל־רויטן זאל, איז געווען מוזיק און טענץ. קאסאנאווא האט געוואלט טאנצן מיט מארקאלינא'ן, אבער זי איז געווען פארשוואונדן. די סענאטארן אין זייערע פורפורנע מאנטלען זיינען ווידער געזעסן ארום טיש. אבער איצט האט קאסאנאווא געוואוסט, אז דאס איז ניט געווען קיין שפיל אין קארטן, נאך אז די מזלות פון אנגעקלאגטע, פארברעכער און אומ־שולדיקע, זיינען געשטאנען אין קאן.

וואו איז מארקאלינא אהין געקומען ? האט ער דען נישט די גאנצע צייט געהאלטן איר האנט אין זיינער ? ער איז ארויך טערגעפלויגן פון די טרעפ. די גאנדאלע האט געווארט. פאראויס, פאראויס, דורך דעם לאַבירינט פון קאנאלן. אוראי האט דער גאנדאלער געוואוסט וואו מארקאלינא געפינט זיך. אבער פארוואס איז ער אויך געווען פארמאסקירט ? דאס איז קיינמאל ניט געווען דער מנהג אין ווענעדיג. קאסאנאווא האט מיט אים געוואלט פארפירן א שמועס, אבער ער האט נישט געוואגט. ווערט דאס א מענטש אזא פחדן אויף דער עלטער ?

פאראויס, ווייטער, ווייטער — וואס פאר א ריזן שמאט ווע-

קאסאנאזא'ס אהיימ קער

נעדיג איז דאס אויסגעוואקסן אין די פינפאונצוואנציק יאָר !
ענדלעך זיינען די הייזער פארשוואונדן. דער קאנאל האָט זיך
אויסגעברייטערט. זיי האָבן זיך פארבייגעגליטשט צווישן
אינזלען ; דאָרטן האָט זיך אויפגעהויבן די מויער פון דעם
מאנאסטיר פון מוראנא, וואואַהין מארקאלינא איז אנטלאָפן
פארשוואונדן איז די גאָנדאָלע. איצט האָט ער געדאָרפן
שווימען — ווי זעלמן דאָס איז געווען ! אין דער זעלבער צייט
האָבן די קינדער אין ווענעדיג זיך געשפילט מיט זיינע גאָלד-
שטיקער ; אָבער וואָס איז אים דאָס גאָלד אַנגעגאַנגען ? דאָס
וואָסער איז געווען אַט וואַרים אַט קאַלט ; עס האָט אַראָפּגע-
קאַפּעט פון זיינע קליידער, ווען ער האָט געקלעמערט אַרויף איבער
דער מויער.

— וואו איז מארקאלינא ? — האָט ער אין אויפנעם-זאָל
הויך געפרעגט, שאַלנדיק ווי נאָר אַ פרינץ וואָלט זיך געוואַגט
צו פרעגן.

— איך וועל זי רופן — האָט געזאָגט די הערצאָגין אַבעסע
און איז אַריינגעזונקען אין דער ערד.

קאסאנאזא האָט אומגעוואַנדערט. געפּלויגן אויף פּלינגלען,
אומגעפּלאַטער היין און צוריק איבער די אייזערנע גראַטעס ווי
אַ פּלעדערמויז. „ווען איך וואָלט עס נאָר פריער געוואוסט אַז
איך קען פליען“, האָט ער געטראַכט. „איך וועל עס מאַרקאלינא'ן
אויך אויסלערנען.“

הינטער די שטאַבעס האָבן אַרומגעשוועבט געשטאַלמן פון
פרויען ; זיי זיינען געווען נאָנען — און דאָך האָבן זיי אַלע
געטראָגן וועלטלעכע קליידער. ער האָט דאָס געוואוסט כאַטש ער

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

האָט זיי נאָר נישט געקענט זען ; און ער האָט אויך געוואוסט ווער זיי זיינען. הענריעטא איז דאָ געווען, די אומבאקאנטע, און די טענצערינס גארטיצעלי און קריסטינא ; די כלה און די שיינע דובאַזי און די פאַרדאַמטע אַלטע פון סאַלאַטרו, און מאַמאַן באַלעטי — און הונדערט אַנדערע, נאָר מאַרקאַלינאַ איז צווישן זיי ניט געווען !

— דו האָסט מיך אָפּגענאַרט — האָט ער אויסגעשריגן צום גאַנדאַלע, וואָס האָט אויף אים געוואַרט אונטן אין דער גאַנדאַלע. קיין שום מענטשן איז דער וועלט האָט ער נאָך אזוי נישט געהאַסט ווי אים, און ער האָט זיך געגעבן אַ שבועה צו נעמען אין אים אַן אומגעוויינלאַכע נקמה.

אַבער איז עס ניט געווען אַ נאַרישקייט פון אים, וואָס ער האָט געזוכט מאַרקאַלינאַ'ן אין דעם מאָנאַסטיר פון מוראנא ? וואָרים זי איז דאָך גאָר געווען אַוועקגעפאַרן אויף אַ באַזוך צו וואַלטער'ן. ווי גוט דאָס איז געווען, וואָס ער האָט געקענט פליען. ווייל ער האָט דאָך מער ניט געהאַט מיט וואָס צו באַצאַלן פאַר אַ וואָגן.

און ער איז אַוועקגעשוואומען. אַבער איצט איז עס שוין גאַרנישט געווען אַזאַ פאַרגעניגן, ווי ער האָט געמיינט ; דאָס וואַסער איז געוואָרן אַלץ קעלטער און קעלטער ; ער האָט זיך געטראָגן אין אָפּענעם ים אַרײַן, ווייט פון מוראנא, ווייט פון ווענעדיג און קיין שיף האָט מען איז ערגעץ נישט געזען. זיינע שווערע גאַלד־געשטיקטע קליידער האָבן אים אַרונטערגעצויגן ; ער האָט זיי געפרוואווט אַרונטער וואַרפן פון זיך, אַבער עס איז געווען אוממעגלאַך, וואָרים ער האָט געהאַלטן אין דער האַנט דעם

קאסאנאווא'ס אהיימקער

מאנוסקריפט, וואס ער האט געמוזט איבערגעבן דעם הער וואל-טער. זיין מויל און די נאז האבן זיך אנגענומען מיט וואסער, א טויטער אגנסטן איז אים באפאלן ; ער האט זיך אנגעכאפט אן דעם האפטלאזן ארום, געכארכלט, געשריגן און מיט גרויס מאטערניש אויפגעעפנט די אויגן.

דורך א שמאלן שפאלט, צווישן דעם פארהאנג און דעם פענצטער ראנד, האט אריינגעלויכטן א שטראל פון באגינען, מאר-קאלינא, איינגעהילט אין איר ווייסן שלאפראק, וואס זי האט מיט די הענט איבער דער ברוסט צוזאמענגעהאלטן, איז געשטאנען צופיסנס באם בעט און באטראכט קאסאנאווא'ן מיט אן אומד אויסדרוקבארן שוידער. איר בליק האט אים אינדערמינוט און פולשטענדיק אויפגעוואכט. אומויליק האט ער אויסגעשטרעקט צו איר די ארימס מיט א מינע פון געבעט. מארקאלינא, ווי אין דערווידערונג, האט מיט א באוועגונג פון דער לינקער האנט אפגעווענדט זיין אפיל, בעת מיט דער רעכטער האט זי נאך קרעמפיקער צוזאמענגעהאלטן איר קלייד אויף דער ברוסט. קאסאנאווא האט זיך האלב אונטערגעהויבן, אונטערגעשפארט מיט ביידע הענט אויפן געלעגער, און שטאר געקוקט אויף איר. ביידע זיינען ניט מסוגל געווען אפ צו ווענדן דעם בליק איינער פון דעם אנדערן. צאָרן און בושה איז געווען אין זיינע אויגן און אין אירע, בושה און עקל ; און קאסאנאווא האט געוואוסט, ווי אזוי זי האט אים געזען, ווארים גלייכצייטיק האט ער זיך אליין געזען אין דעם שפיגל פון דער אטמאספערע, און געזען האט ער זיך, ווי ער איז נעכטן געווען אין דעם שפיגל פון טורים-ציטער : א געל ביין אָנגעזוכט מיט טיף איינגעגראבענע קנייטשן, מיט

קאסאנאָוואַ'ס אַהיימקער

שמאַלע ליפּן און שטעכיקע אויגן — און נאך ערגער, וואָרים פון דער דערשעפטקייט פון דער פאַרלאַפּענער נאכט, פון דעם צע-רייצטן הלום אין באַנינען און פון דער שרעקלאַכער דערקענטע-ניש פון דער דערוואַכונג, איז זיין אויסזען געווען דרייפּאך פאַר-וויסט. און וואָס ער האָט געלעזן אין מאַרקאַלינאַ'ס אַנבליק, איז ניט געווען דאָס, וואָס ער וואָלט טויזנט מאל ליבערשט געלעזן : גנב, הפּרניק, אָדער אויסוואורף ; ער האָט געלעזן בלויז דאָס, וואָס האָט אים שאַנדפּולער צו דער ערד אַראַפּגעדרוקט, ווי אַלע איבריקע זירלערייען וואָלטן דאָס געקאָנט ; ער האָט געלעזן דאָס וואָרט, וואָס איז פאַר אים געווען דאָס שוידערלאַכסטע פון אַלע ווערטער, דען עס האָט אויסגעשפּראַכן זיין ענדיגטיקן משפּט :

א ל ט ע ר מ א ז .

וואָלט עס איז דעם מאַמענט געווען אין זיין מאכט, זיך אַליין אומצוברענגען דורך אַ כּשוף-וואָרט, וואָלט ער דאָס געטאָן, אום נאָך ניט צו מוזן אַפּער קריכן פון אונטער דער דעקע און זיך צייגן פאַר מאַרקאַלינאַ'ן אין זיין נאַקעטקייט, וואָס האָט איר געמוזט פאַרקומען אַפּשטויסנדיקער ווי דער אַנבליק פון אַן עקלהאַפטע חיה.

אָבער מאַרקאַלינאַ, ווי קומענדיק ביסלאַכווייז צו זיך און וואַרשיינלאַך איז דעם פאַרלאַנג וואָס שנעלער צו געבן אים די גע-לעגנהייט, וואָס איז אים נויטיק געווען, האָט אַפּגעקערט איר פּנים צו דער וואַנט. ער האָט אויסגענוצט דעם מאַמענט אַרויסצוגיין פון בעט אויפצוהויבן דעם מאַנטל פון דער דיך און זיך איינצוהילן, ער האָט זיך אויך שנעל פאַרויכערט מיט זיין שווערד. און איצט, ווען ער האָט דערפּילט אַז ער האָט ווייניקסטנס זיך געראַטעוועט פון

קאסאנאזא'ס אהיימקער

דער ערנסטער שאג, פון לעכערלאכקייט, האָט ער שוין אָנגעהויבן צו טראַכטן דערפון, אויב עס וואָלט ניט מעגלאַך געווען צו וואַרפן אָן אַנדער ליכט אויף דער גאַנצער אַפערע, וואָס האָט אים אַוועק געשטעלט אין אַזאַ קלעגלאַכע לאַגע. מיט פאַסיקע ווערטער, און אין שפּראַך האָט ער קיין מאַנגל ניט געהאַט, וואָלט ער אַפּשר גע- קאָנט געבן דער זאַך אַ וועלכע ניט-איז אַנדערע ווענדונג.

לויט דעם כאַראַקטער פון דער לאַגע, האָט פאַר מאַרקאָלינאַ'ן קיין שום צווייפל נישט געקאָנט זיין, אַז לאַרעצי האָט זי צו אים פאַרקויפּט. אָבער דאָר, ווי טיף זי האָט געמעגט האַסן איר אומ- ווירדיקן געליבטן אין דעם איצטיקן מאַמענט, האָט אָבער קאַסאַ- נאָוואַ געפילט, אַז ער, דער שרעקעדיקער גנב, מוז פאַר איר זיין נאָך טויזנט מאל פאַרהאַסטער.

עפעס אַנדערש האָט פיליכט פאַרשפּראַכן אַ שנעלערע באַ- פרידקונג: צו דערנידריקן מאַרקאָלינאַ'ן מיט אומווירדיקע פּראַזן מיט ליידנשאַפטלאַכע שפּאַט-רייד. אָבער אַפילו דער דאָזיקער איינפאַל איז באלד פאַרשוואַנדן פאַר איר אַנבליק, וואָס האָט זיך איצט אינגאַנצן געענדערט. איר אויסדרוק פון שוידער האָט זיך ביסלאַכווייז פאַרוואַנדלט אין אַן אומענדלאַכן טרויער, ווי דאָס וואָלט ניט נאָר געווען מאַרקאָלינאַ'ס ווייבלאַכקייט, וואָס קאַסאַ- נאָוואַ האָט געשענדט, נאָר ווי היינט, אין דער דאָזיקער נאַכט איז אַ נאַמענלאָזער און אומפאַרגעבלאַכע פאַרשוועכונג באַגאַנגען גע- וואָרן פון באַטרוג קעגן פאַרטרויען, פון תּאוּה קעגן ליבע, פון על- טער קעגן יוגנט. אונטער דעם דאָזיקן בליק, וואָס האָט, צו קאַ- סאַנאָוואַ'ס שטאַרקסטער פּיין, אויפּסניי אויפּגעלעכט אויף אַ ווייל אַלין, וואָס איז אין אים נאָר גוט געווען, האָט ער זיך אַפּ-

קאסאנאוא'ס אהיימקער

געקערט. אן זיך נאכאמאל אומצוקוקן אויף מארקאלינא'ן, איז ער צוגעגאנגען צום פענצטער, פארנומען דעם פארהאנג אויף א זייט, געעפנט דאס פענצטער און די גראטע, געווארפן א בליק אין דער דעמערונג פון גארטן, וואס האט נאך אויסגעזען צו שלומערן, און האט זיך אריבער געשוואונגען איבערן פענצטער אין דרויסן ארויס. ווייל ער האט דערפילט די מעגלאכקייט, אז עמיצער אין הויז קען שוין איצט אויף זיין און קאן אים נאך נאכקוקן דורך א פענצטער. האט ער פארמיטן די לאנקע און זיך אויסגעהיט אין דעם שאטן פון דער אלעע. ער איז דורכגעגאנגען דורך דער גארטן טיר אין דרויסן און האט זי קוים געהאט צוגעשלאסן הינטער זיך, ווען עמעץ איז אים אנטקעגן געקומען און אים פארשטעלט דעם וועג. „דער גאנדאלער“. איז געווען זיין ערשטער געדאנק. ווארים איצט האט ער פלוצלונג געוואוסט, אז דער גאנדאלער אין זיין הלום איז ניט געווען קיין אנדערער נאר לארענצי. דא איז ער געשטאנען קעגן אים. זיין זיכער-געשנירטער רויטער מונדיר האט געגלייט אין מארגן ליכט. „וואס פאר א פרעכטיקע אוניפארמע“. האט קאסאנאוא געטראכט אין זיין פארווירטן און פארמידטן מארד, „עס זעט דאכט זיך אויס ווי ניי ? עס איז זיכער נאך נישט באצאלט דערפאר“. די דאזיקע אינהאלטלאזע באטראכטונגען האבן אים אינגאנצן צוריק געבראכט צו זיך, און אזוי שנעל ווי די לאגע איז פאר אים קלאר געווארן, האט ער זיך דערפילט אויפגעלעבט, ער האט אנגענומען די שטאלצסטע האלטונג, פעסטער איינגעקלאמערט דאס הענטל פון שווערד אונטערן מאנטל און אין דעם ליב-ווערדיקסטן טאן האט ער געזאגט : „פילט איר נישט, הער

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

לייטענאנט לאָרענצי, אז דערדאזיקער איינפאל איז צו אייך גע-
קומען אביסל צו שפעט ?

— זיכער נישט — האָט געענטפערט לאָרענצי, און ער איז
אין דעם איצטיקן מאַמענט שענער געווען ווי אירגענד וועלכער
מענטש, וואָס קאסאנאווא האָט ווען ניט־איז געזען — וואָרים
נאָר איינער פון אונדז וועט פאַרלאָזן דאָס פּלאַץ אַ לעבעדיקער.

— איר איילט זיך דאָס אזוי לאָרענצי, — האָט געזאָגט קאָ-
סאנאווא אין אַ כמעט ווייכן טאָן — קענען מיר די אַנגעלעגנהייט
נישט אָפּלייגן ביז מאנטאָ ? איך וועל האָבן די ערע אייך מיט
צו נעמען אין מיין וואָגן וואָס וואָרט אויף דעם אָפּווענד פון שאַסע.
עס איז אויך פאַראַן גענוג וואָס אויסצורייזן זיך וועגן אָפּהייטן די
פאַרמען אין אַזעלכע אַנגעלעגנהייטן, און באַזונדערס נאָך אין
אונדזער פּאַל.

— מען דאַרף נישט קיין פאַרמען, איר, קאסאנאווא, אָדער
איר, און נאָך אין דער איצטיקער שעה. — ער האָט אַרויסגעצויגן
זיין שווערד.

קאסאנאווא האָט געצוקט מיט די אַקסלען :

— ווי איר ווילט לאָרענצי, אָבער איר מענט פונדעסטוועגן
געדענקען, אז איך ווער דאָ ליידער געצוואונגען צו דער אומאנ-
גענעמענהייט אייך אַנטקעגן צו קומען אין אַ זייער אומפאַסיקן
קאַסטום — ער האָט פאַנאַנדער געריסן דאָס מאַנטל און דאָ איז
ער שטיין געבליבן אַ נאַקעטער, זיך שפּילנדיק מיט דעם שווערד
אין האַנט.

אַ כוואַלע פון האַס האָט אַ שטראַם געטאָן דורך לאָרענצי'ס
אויגן : „איר זאָלט מיר אין גאַרנישט הינטערשטעליק זיין.“ האָט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

ער געזאגט און מיט גרויס איילעניש גענומען פון זיך ארונטער
ווארפן זיינע קליידער.

קאסאנאווא האט זיך אפגעווענדט און זיך דערווייל צוריק אייביג
געהילט אין זיין מאנטל, ווארים כאטש די זון האט שוין פאמעלאך
דורכגעשטראלט די מארגן-נעפלען, האט זיך אבער נאך געפילט
גאנץ קאלט אין דער לופט. איבער דער לאנסע זיינען געפאלן לאנגע
שאטנס פון די ביימער, וואס זיינען שיטערלאך געשטאנען אויף די
בערגלאך. אויף איין מאמענט האט קאסאנאווא געטראכט, צי קען
דא סוף-כל-סוף עמעצער נישט אַנקומען? אבער דאך, דער שמעג
וואס איז דא געלאפן בא דער זייט פון דעם טויער צו דער גארטן
טיר, איז באנוצט געווארן בלויז פון אַליוואץ און די זייניקע.
קאסאנאווא איז איינגעפאלן, אז דאס זיינען אפשר איצט די
לעצטע מינוטן פון זיין לעבן און ער איז געווען פארוואונדערט
איבער זיין פולקומער רואיקייט.

„הער וואַלטער האט מול.“ איז אים פארבייגעפליגן א געדאַנק.
אבער אין גרונט גענומען, איז אים וואַלטער אינגאנצן ניט אָנ-
געגאַנגען, און ער האט זיך געוואונטשן, אז אין דעם איצטיקן
ערנסטן מאָמענט זאל ער קענען אַרויסרופן אין זיין זכרון ליבערע
געשטאַלטן, ווי דאָס דערווידערדיקע פּויגל-געזיכט פון דעם אַלטן
ליטעראַט. ווי מאָדנע דאָס איז געווען, וואָס פון די ביימער איבער
דער מויער האָבן קיין פּייגל ניט געזונגען? דאָס וועטער וועט זיך
זיכער בייטן, אָבער וואָס איז אים דאָס וועטער אָנגעגאַנגען?
ער וואַלט ליבערשט געוואַלט טראַכטן פון מאַרקאַלינאַ, פון דער
פרייד וואָס ער האָט גענאַסן אין אירע אַרימס און פאַרוואָס ער
האַט איצט טייער באַצאַלט. טייער? — וואָלוו גענוג! א פאַר

קאסאנאווא'ס אהיימקער

יארן פון א זקן — אין עלנד און שפלות. וואס נאך איז אים איר
בערגעבליבען צו טאן אויף דער וועלט ? צו פאר'סמ'ן דעם הער
בראנאדינא ? איז עס דען ווערט געווען די באמאונג ? קיין זאך
איז די מי ניט ווערט געווען... ווי ווינציק די ביימער שטיין דארט
אויבן ! ער האט זיי אנגעהויבן צו ציילן — פינף.. זיבן... צען —
האב איר גארניט עפעס וויכטיקערס צו טאן ?

— איר בין גרייט, הער שעוואליע !

קאסאנאווא האט זיך רואיק אומגעקערט. לארענצי איז גע-
שטאנען אנטקעגן אים הערלאך אין זיין נאקעמקייט, ווי א יונגער
גאט. יעדער שפור פון געמיינקייט איז געווען אויסגעלאשן אין
זיין געזיכט. ער האט אויסגעזען פונקט אזוי גרייט צו טויטן ווי
צו שטארבן.

„און ווען איר זאל מיין שווערד אוועקווארפן ?“ האט קאסא-
נאווא געטראכט, „ווען איר זאל אים אומארמען?“ ער האט ארום-
טער געלאזט דאס מאנטל פון די אקסלען און איז איצט געשטאנען
ווי לארענצי, הויף און נאקעט.

לארענצי האט ארונטער גענייגט דעם שווערד צום באגרייסן.
לויט די געזעצן פון געפעכט, קאסאנאווא האט געענטפערט דעם
גרום. אין דעם נעקסטן אויגנבליק האבן זיי געקרייצט די קלינגען
און זילבערדיק מארגנליכט האט געשפילט פון שטאל צו שטאל.

„ווי לאנג איז דאס שוין“, האט קאסאנאווא געטראכט, „זייען
איר האב צום לעצטן מאל זיך פארמאסטן מיט דעם שווערד אנט-
קעגן א קעגנער?“ אבער קיין איינער פון זיינע ערנסטע דועלן,
איז אים איצט ניט געקומען אויפן זינען, ער האט כלוין געדענקט
די איבונגען אין געפעכט, וואס ער פלעגט נאך מיט צען יאר צוריק

קאסאנאווא'ס אהיימקער

דורכפירן יעדן מאָרגן מיט זיין קאמערדינער קאסטא, דער אויס־
וואורף, וואָס האָט זיך שפעטער אָפגעטראָגן מיט הונדערט און פופֿ-
ציק טויזנט לירעס. „אַלצאיינס ער איז געווען אַן אויסגעצייכנטער
פעכטער“ האָט געטראַכט קאסאנאווא. „און אויך איך האָב נאָר נאָר
נישט פאַרגעסן פון דער געשיקטקייט!“ זיין אָרים איז געווען
פעסט, זיין האַנט לייכט, זיין בליק אַזוי שאַרף ווי אימער. „יונגט
און עלטער איז אַ פאַכל“, האָט ער געטראַכט, „בין איך נישט
אַ גאָט? זיינען מיר ביידע נישט קיין געטער? ווען ס'וואַלט
אונדז ווער דאָ געזען! עס זיינען פאַראַן דאַמען וואָס וואַלטן זיך
געלאָזט גוט קאסטן צו זען דעם ספעקטאַקל!“

די שאַרפן האָבן זיך געבויגן, די שפיצן געפונקלט, נאָר
יעדן באַריר פון די קלינגען, האָט עס לייכט נאָר געזונגען אין דער
מאָרגן־לופט. „אַ קאַמף ניין, אַ טורניר געפעכט! צו וואָס דער
דערשיטערטער בליק מאַרקאַלינאַ? זיינען מיר נישט ביידע ווערט
דיין ליבע? ער איז נאָר יונג, איך אָבער בין קאסאנאווא!“
אינדעם איז לאַרענצי אַראַפגעזונקען צו דער ערד, מיט אַ
דורכגעשטאַכן האַרץ. דער שווערד איז אַרויסגעפאַלן פון זיין
האַנט. ער האָט ברייט פאַנאַנדער געעפנט די אויגן, ווי איז גרעס־
טער דערשטוינונג, האָט-נאַכאַמאָל אויפגעהויבן דעם קאַפּ, זיינע
ליפּן האָבן זיך פיינלאַך פאַרקרימט. דאָן איז זיין קאַפּ צוריקגעפאַלן;
זיינע נאָזפליגלען האָבן זיך ברייט פאַנאַנדער גענומען. אַ לייכט
באַרכלען פון האַלדז און ער איז געשטאַרבן.

קאסאנאווא האָט זיך צו אים אַראַפגעבויגן, געקניט לעבן
זיין קערפער, געזען אַ פאַר בלוט־טראַפנס אַרויסטריפן פון דער
וואונד, געפירט מיט דער האַנט פאַר דעם געפאַלענעם מויל,

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אָבער ער האָט ניט געפילט קיין האַרד פון לעבן. אַ קאַלטער שווי-
דער איז דורכגעפלאָסן דורך קאסאנאווא'ס גלידער. ער איז אויפ-
געשטאַנען און זיך אַרומגענומען מיט זיין מאַנטל. דאָן איז ער
צוריק צוגעגאַנגען צום טויט און אַראָפּגעקוקט אויף דעם אינגלישן
גוף, וואָס איז געלעגן אויסגעשטרעקט אויפן טאַרף אין אומפאַר-
גלייכלאָכער שיינקייט. אַ לייכטער רויש איז פאַרביי געגאַנגען
דורך דער שטיקייט. עס איז געווען דער מאַרגנווינט, וואָס האָט
זיך דורכגעטראָגן דורך די שפיצן פון די ביימער איבער דער
גאַרטן מויער.

„וואָס טוט מען?“ האָט געפרעגט קאסאנאווא. „זאָל איר
רופען מענטשן? אַליוואָ? אַמאַליאַ? מאַרקאָלינאַ? — נאַכוואָס?
אים לעבעדיק מאַכן קען שוין קיינער ניט.“

ער האָט זיך איבערגעלייגט, מיט דער קאַלטער רואיקייט,
וואָס האָט אים ניט פאַרלאָזן אַפילו אין די געפערלאַכסטע מאַ-
מענטען פון זיין לעבן. „עס קען נאָר גערויערן שטונדן און
שטונדן ביז מען וועט אים געפינען; פילייכט ניט פריער ווי
אַונט צו און אפּשר נאָך שפעטער. ביז דעמאָלס האָב איר גענוג
צייט, און נאָר אין צייט אַליין איז דאָ אַלץ אָפּהענגיק.“

ער האָט נאָך אַלץ געהאַלטן אין דער האַנט דעם שווערר.
אויף וואָס ער האָט געזען שעמערינדיק בלוט, ער האָט עס
אָפּגעווישט אָן גראָז. עכ איז אים איינגעפאלן אַנצוטאָן דעם
טויטן קערפער, אָבער דאָס וואָלט אים פאַראורזאַכט אַ פאַרלוסט
פון טייערע און אומצוריקקערבאַרע מינוטן. ווי צו אַ לעצטן
חסד האָט ער זיך נאַכאַמאָל אַראָפּגעבויגן און צוגעמאַכט לאַ-
רענציי'ס אויגן. „גליקלאַכער“, האָט ער געמורמלט, און אַ

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

ווייט-פאר'חלום'טער האָט ער אַ קוש געטאָן דעם טויטן אויפן שטערן.

דאָן האָט ער זיך אויפגעהויבן און אַוועקגעאיילט לענג-אויס פון דער מויער, זיך אָפגעווענדט באַם ווינקל און אַרויס צום שאַסע צו. דער וואָגן איז געשטאַנען אויפן אָפקער פון וועג, וואו ער האָט אים איבערגעלאָזט. דער קוטשער איז גע-ווען פעסט איינגעשלאָפּען אויפן געזעס. קאסאנאווא האָט אַב-טונג געגעבן אים ניט אויפצואוועקן, איז אַריינגעשטיגן מיט גרויס פאַרויכט, און ערשט איצט האָט ער אויסגעשריגן: „היי! וועסט אַמאָל אָפּפאַרן?“ און אים אַ שטאַרקע געטאָן אין רוקן. דער קוטשער האָט זיך דערשראַקן, זיך אַרומגעקוקט, איז געווען דערשטוינט פון דער ליכטיקייט, דאָן האָט ער אַ הייב געטאָן די בייטש איבער די פּערד און איז אָפּגעפאַרן.

קאסאנאווא האָט זיך טיפּער אַריינגעזעצט אין וואָגן און זיך איינגעהילט אין דעם מאַנטל, וואָס האָט אַמאָל באַלאַנגט צו לאַרענצ'ן. אין דאָרף האָט מען בלוז געקאָנט זען אַ פאַר קינדער אויף די גאַסן; עס איז קלאַר געווען, אז די מענער און פרויען זיינען שוין אַלע געווען אויפן פּעלד באַ דער אַר-בעט. ווען די הייזער זיינען געווען הינטער זיי, האָט קאסאנאווא פריי אָפּגעאַטעמט. ער האָט געעפנט דעם רייזע-זאַק, אַרויסגענומען זיינע זאַכן און אונטער דער באַשיצונג פון דעם מאַנטל, האָט ער זיך אָנגעהויבן אַנצוטאָן, ניט אַן מורא טאָ-מער וועט זיך דער קוטשער אומדרייען און עס קען אים נאָר ווערן אויפפאַלנד די מאַדנע אויפפירונג פון זיין פאַרשוין. אַבער דאָס איז ניט געשען. אומגעשטערט האָט קאסאנאווא

קאסאנאווא'ס אהיימקער

געקענט ענדיקן זיך אנטאן. ער האט איינגעפאקט לארענצ'ס מאנטל אין וואלץ און זיך ארומגענומען מיט זיין אייגענעם. קאסאנאווא האט ארויפגעקוקט צום הימל, וואס האט זיך איצט פארטונקלט. ער איז נאך אינגאנצן ניט מיר געווען. נאך האט זיך געפילט שטארק געשפאנט און איבערוואד. ער האט ארומגעטראכט זיין לאנע פון יעדן מעגלאכן שטאנדפונקט און איז געקומען צום שלום, אז כאטש ביז א געוויסן גראד איז זיין צושטאנד טאקע געווען קריטיש, אבער ניט אזוי גע- פערלאד, ווי דאס וואלט פלייכט פארגעקומען פאר שרעקענדיקע וועגנס. עס איז אפשר געווען ווארשיינלאך, אז מען זאל אים פאררעכטיקן אין האבן געטויט לארענצ'ו, אבער קיינער וואלט ניט געקענט צווייפלען, אז דאס איז געשען אין אז ער לאכן צווישן קאמף. און א חוץ דעם: לארענצ'ו איז אים איבערפאלן, ארויפגעצוואונגען אויף אים א דעל, און קיינער דארף אים ניט פאררעכענען פאר א פארברעכן, דאס וואס ער האט זיך גענומען צום געווער אין פארטיידיקונג. אבער פארוואס האט ער אים געלאזן ליגן אויף דער לאנקע, ווי א טויטן הונט? אויך דערפאר וואלט אים קיינער ניט געקאנט מאכן קיין פאר- וואורף: זיך שנעל אפצוטראגן האט ער געהאט דאס פולע רעכט. איז כמעט געווען זיין פליכט. לארענצ'ו אויף זיין ארט וואלט ניט אנדערש געטאן. אבער צי קאן אים ניט ווענעדיג אויסליפערן? גלייך נאך זיין אנקומען, קען ער זיך שטעלן אונ- טער דעם שוץ פון זיין וואוילטעטער בראנאדינא. אבער וועט ער ניט, אויף אזא אופן אלץ נעמען אויף זיך א טאט, וואס קאן נאך נאכאלעמען בלייבן אומאנטדעקט, אדער קאן זיין, אז

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

די שולד זאל אינגאנצן ניט אַרויפגעוואָרפן ווערן אויף אים? איז דען איבערהויפט פאַראַן קעגן אים וועלכער ניט איז באַ-ווויזן? איז ער דען ניט אַרויסגערופן געוואָרן קיין ווענעדיג? ווער וואָלט דען געקענט זאָגן, אז ער איז אַהין אַנטלאָפן פון דער גערעכטיקייט? אפשר דער קוטשער, וואָס האָט אַ האַלבע נאַכט געוואַרט אויף אים אויפן שאַסע? אַ פאַר איבריגע גאַלדשטיקער וואָלטן אים פאַרשטאַפט דאָס מויל.

אַזוי זיינען זיינע געדאַנקען געלאָפן אין אַ קרייז. פּלוצלונג איז אים פאַרגעקומען ווי ער וואָלט געהערט אַ געטרעטעריי פון פערד הינטער זיין רוקן „שוין?“ איז געווען זיין ערשטער געדאַנק. ער האָט אומגעקערט דעם קאַפּ צום וואָגן-פּענצטערל, געקוקט אויף הינטערוויילאַכטס, דער שאַסע איז געווען לער. דאָס זיינען זיי פאַרביי געפאַרן אַ הויף און דער רויש, וואָס ער האָט געהערט איז געווען דער ווידערקלאַנג פון זיין אייגענעם פּערדס קלויען. דער דאָזיקער טעות, האָט אים אויף אַזוי ווייט באַרוואַקט, ווי ער וואָלט שוין אינגאַנצן געווען אַרויס פון דער געפאַר. פון דערווייטנס האָבן זיך אויפגעהויבן די טורימס פון מאַנטוואַ „פאַראַוים, פאַראַוים“, האָט ער אין זיך אַרײַן געזאָגט, וואָרים איז דער אמתן האָט ער גאַרנישט געוואָלט, אז דער קוטשער זאל דאָס הערן. דער קוטשער אַבער, דערנענטערנדיק זיך צום ציל, האָט געלאָזט לויפן די פּערד וואָס געשווינדער, אַנגעטריבן פון דעם אייגענעם אימפעט. אינגיכן זיינען זיי אַנגעקומען צום טויער, דורך וועלכן קאַסאַנאָוואַ האָט צוזאַמען מיט אַליוואַל

קאסאנאזא'ס אהיימקער

פארלאזן די שטאט מיט קנאפע צוויי מעת-לעת צוריק. ער האט
אנגעגעבן דעם קוטשער דעם נאמען פון דעם גאסטהויז, וואו ער
זאל זיך אפשטעלן און אין א פאר מינוט ארום האט זיך גע-
זען די שילד מיט דעם גאלדענעם לייב.

XI

קאסאנאווא איז ארויסגעשפרונגען פון וואָגן. אין דער טיר
איז געשטאנען די באַלעבאַסטע. זי איז געווען פריש, מיט אַ
שמייכלדיקן פנים און האָט אויסגעזען גוט אויפגעלייגט צו
געבן קאסאנאווא'ן אַ וואַרימע אויפנאַם, ווי אַ שטאַרק באַ-
גערטן געליבטן, וואָס קערט זיך אום נאָך אַן אומגעווינשטער
אַבוועזנהייט.

קאסאנאווא אַבער, האָט איר אַנגעוויזן מיט אַ דראַענדיקן
בליק אויף דעם קוטשער, ווי אויף אַן אומאַנגענעמען ערות;
און דאַן האָט ער אים געהייסן עסן און טרינקען, וויפיל זיין
האַרץ האָט געלוסט.

— נעכטן איז פאַר אייך אַנגעקומען אַ בריוו פון ווענעדיג,
הער שעוואַליע — האָט געזאָגט די באַלעבאַסטע.

— נאָך איינער? — האָט געפרעגט קאסאנאווא און איז
אַרויף געלאָפן אויף די טרעפּ צו זיין צימער.

די ווירטן האָט אים נאַכגעפאַלגט. אויפן טיש איז גע-
לעגן אַ פאַרויגלטע דעפעשע. „אַ נייער רוף“, האָט ער מיט
אַנגסט געטראַכט. אַבער ווען ער האָט עס איבערגעלעזן, האָט
זיך זיין געזיכט אויפגעהייטערט. עס איז געווען בלוז אַ
פאַר שורות פון בראַגאנדינאַ'ן, מיט אַ בייגעלייגטער אַנוויי-
זונג אויף צוויי הונדערט און פופציק לירעס, כרי, אויב ער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

האָט זיך נאָר אַנטשלאָסן אויף דער רייזע, זאָל ער ניט גע-
נויס זיין עס צו פארציען, אפילו ניט אויף איין טאָג.

קאסאנאווא האָט זיך געווענדט צו דער באַלעבאָסטע, און
איר דערקלערט, מיט אַן אַנשטעל פון פאַרדרום, אַז צום באַ-
דויערן איז ער געצוואונגען גלייך אין דעם איצטיקן מאָמענט
פאַרצוועצן זיין רייזע, ווען ניט וואָלט ער געווען אין אַ ריזיקע
צו פאַרלירן די שטעלע, וואָס זיין פריינט בראַנאָדינאַ אין ווע-
נעדיג האָט אים פאַרשאַפט, און אויף וואָס עס זיינען פאַראַן
הונדערטער בעלנים. אָבער ווען קאסאנאווא האָט דערזען, ווי
דער ווירטנס שטערן האָט זיך פאַרצויגן מיט אַ דראַענדיקער
כמאַרע, האָט ער גלייך צוגעגעבן, אַז די שטעלע וויל ער זיך
דאָס איצט בלויז פאַרזיכערן און קריגן די באַשטימונג — נעמלאַך,
אַלס סעקרעטאַר פון אויבערשטן ראַט פון ווענעדיג, און דאָן.
אַזוי שנעל ווי ער ווערט אַריינגעפירט אין אַמט, וועט ער גלייך
פאַרלאַנגען אַ דערלויבניש זיך אומצוקערן קיין מאַנטואַ, כּרי דאָ
איינצואַרדנען זיינע אנגעלעגנהייטן, און אין דעם קען מען אים,
נאַטירלאַך, ניט אַפּוּאַגן. ער גייט אַפילו דאָ איבערלאַזן די
מערסטע פון זיינע זאַכן; און דאָן, צוריקקומענדיק, וועט עס
בלויז זיין אַפהענגיק אין זיין טייערער, אין זיין אַנטציקנדער
פריינדין, אויב זי זאָל דאָ אויפגעבן איר גאַסטהויז, און מיט-
קומען מיט אים, אַלס זיין פרוי קיין ווענעדיג. זי איז אים
געפאַלן אויפן האַלדן און מיט פאַרלאַפענע אויגן געפרעגט,
צי זי מעג אים ווייניקסטנס אַרויפבריינגען דאָ אין צימער אַרײַן
אַ גוטן פרישטיק פאַרן אַפּפאַרן. ער האָט געוואוסט, אַז זי איז
אים אויסן צו מאַכן אַן אַפּשיד־פעסט, אויף וואָס ער האָט

קאסאנאווא'ס אהיימקער

נאָר אינגאנצן קיין אפעטיט ניט געהאט, אבער ער האָט צו געשטימט צו איר פאַרלאנג, כדי ענדליך פון איר פטור צו ווערן. ווען זי איז אַרונטער פון די טרעפּ, האָט ער איינגעפאַקט אין זיין וואַלד, נאָר די וועש און ביכער, אין וואָס ער האָט זיך דרינגנד גענויטיקט. דאָן איז ער אַרונטער אין דעם גאַסט צימער, וואו ער האָט געטראָפּן דעם קוטשער באַ אַ געשמאַקן מאַלצייט און אים געפרעגט, צי פאַר אַ סומע וואָס זאָל מער ווי טאַפּלט איבערשטייגן דעם געוויינלעכן פּרייז, וואָלט ער ניט באַרייט געווען גלייך אַרויסצופאַרן, מיט די זעלביקע פּערד אין דער ריכטונג קיין ווענעדיג, ביז צו דער נעקסטער פּאַסט סטאַנציע. דער קוטשער האָט עס אַנגענומען אַז אַ שום צעגערונג. און אזוי איז קאסאנאווא אויף דערווייל פריי געוואָרן פון דער גרעסטער זאַרג.

די באַלעבאַסטע איז אַריינגעקומען און, מיט אַ פנים רויט פון כּעס, האָט זי אים געפרעגט, צי ער האָט פאַרנעסן, אַז זיין פּרישטיק ווארט אויף אים אין זיין צימער. קאסאנאווא האָט איר זייער אָפּנהאַרציק געענטפּערט אַז ער האָט עס אויף קיין איין מינוט ניט פאַרגעסן און זי דערווייל געבעטן, אַזו ווי עס איז אים נאָר קיין צייט ניט געבליבן, זאָל זי צוגיין מיט דעם וועקסל אין דעם באַנקהויז אויף וועלכן עס איז געווען אויסגעשטעלט, און זיך הייסן אויסצאלן די צוויי הונדערט און פּופּ-ציק לירעס. בעת זי איז געלאָפּן קריגן דאָס געלט, איז קאסאנאווא צוריק אַרויפגעגאַנגען אין זיין צימער און, מיט אַז אמת חי'ה'שן אַפעטיט, האָט ער אַנגעהויבן צו שליינגען דאָס עסן, וואָס איז געשטאַנען געגרייט. ער האָט זיך ניט

קאסאנאָואַ'ס אַהיימקער

אונטערבראָכן אפילו ווען די ווירטן איז אַריינגעקומען און בלויז שנעל אַריינגעשטופט אין דער קעשענע דאָס געלט, וואָס זי האָט אים געבראַכט.

ווען ער איז פאַרטיק געוואָרן מיטן עסן, האָט ער זיך אומד געווענדט צו דער פרוי, וואָס האָט זיך צערטלאַך צוגערוקט צו זיין זייט, דענקנדיק, אַז איצט איז ענדלאַך געקומען איר צייטן; זי האָט אויסגעשטרעקט צו אים אירע אַרימס אויף אַן אופן, וואָס האָט ניט געקענט מיספאַרשטאַנען ווערן. ער האָט זי העפטיק אַרומגענומען, זי געקוישט אויף ביידע באַקן, צוגעררוקט צו זיך, און ווען זי האָט שוין אויסגעזען גרייט אין קיין זאַך אים מער ניט אַפצוואַנגן, האָט ער מיט די ווערטער: „איד מוז שוין גיין... צום ווידערזען!“ אַזוי אימפעטיק זיך אַפגעריסן פון איר, אַז זי איז געפאלן הינטערוויילאַכטס אויף דער סאַפּע. דער אויסדרוק פון איר געזיכט, אין דעם געמיש פון אַנטווי- שונג, צאַרן און אומבאַהאַלפנקייט, האָט געהאַט אין זיך עפעס אַזאַ אומווידערשטיילאַך קאַמישס, אַז קאַסאַנאָואַ, ווען ער האָט פאַרמאַכט די טיר הינטער זיך האָט זיך ניט געקענט אַיינהאַלטן פון אַרויסצוברעכן אין אַ געלעכטער.

דער קומטער האָט ניט געקענט צווייפלען אין דעם, אַז זיין פאַרשוין איז אין אַיילעניש, אַבער עס איז ניט געווען אין זיינע אינטערעסן זיך נאַכצופרעגן אויף די אורזאַכן; ער איז געזעסן ריזע פאַרטיק אויפן געזעס, ווען קאַסאַנאָואַ איז אַרויסגעקומען פון דער טיר פון נאַסטהויו און האָט אַ שטאַרקן בייטש געמאַן די פּערד, אַזוי שנעל ווי דער פאַסאַזשיר איז אַריינגעשטיגן; אויך האָט ער אויף זיין אַייגענער אַחריות

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

באשלאָסן אויסצומיידן די שטאַט, נאָר ער האָט זי אַרומגע-
קרייזט, כדי באַם צווייטן עק אַרויסצוקומען אויפן שאַסע. די
זון איז נאָך ניט געווען הויך, וואָרים עס האָט נאָר געפעלט
דריי שטונדן צו מיטאַג. קאסאנאווא האָט געטראַכט: „עס
איז גאַנץ מעגלאַך, אַז מען האָט לאַרענצי'ס קערפּער נאָך ניט
געפונען.“ עס איז אים קוים אַרויפגעקומען אויפן זינען, אַז
ער אַליין האָט דאָס לאַרענצי'ן אומגעבראַכט. ער איז בלויז
געווען צופרידן, וואָס ער דערווייטערט זיך אַלץ מער פון מאַנ-
טואַ, צופרידן וואָס ענדלאַך האָט ער געהאַט רו אויף אַ ווייל.

ער איז אַריינגעפאלן אין אַ טיפן שלאָף, דער טיפסטער זינט
ער האָט געלעבט; דער שלאָף האָט, ביז אַ געוויסן גראַד געדויערט
צוויי טעג מיט צוויי נעכט. וואָרים די קורצע אונטערברעכונגען
פון זיין שלומער, וואָס זיינען פאַראורזאַכט געוואָרן דורך דער
נויטיקייט צו בייטן די פּערד, און בעת ער איז דורך דער
צייט געזעסן אין די קרעטשמעס אָדער שפּאַצירנדיק אַפּ און
אויף פאַר די פּאַסט־סטאַנציעס, אויסבייטנדיק גלייכניטיקע, צו-
פעליקע ווערטער מיט די פּאַסט־מאַסטערס, גאַסטווירטן, צאָל-
וועכטערס און רייזנדע, זיינען אים ניט פאַרבליבן אין זיין זכרון
ווי איינצלע באַזונדערע פּאַלן. אַזוי איז שפּעטער די דערי-
נערונג פון די דאָזיקע צוויי נעכט און טעג זיך צוזאַמען גע-
פלאָסן אין זיין געדעכעניש מיט דעם חלום, וואָס ער האָט
געחלומט אין מאַרקאלינא'ס בעט; און אפילו, דער דועל
צווישן די צוויי נאַקעטע מענער אויף אַ גרינער לאַנקע אין דעם
שיין פון דער מאַרגנדוויל, האָט אויך ערגעצוואוּ באַלאַנגט צו
דעם חלום, אין וואָס ער איז אַפּט, אויף אַן אומפאַרשטענדלאַכן

קאסאנאָוא'ס אַהיימקער

אופן, ניט געווען קאסאנאָוא, נאָר לאָרענצי; ניט דער זיגער, נאָר דער געפאלענער; ניט דער אַנטלויפער, נאָר דער טויר טער, איבער וועמענס בלייבן אינגלשן קערפער עס האָט געשפילט דער איינזאַמער מאַרגענווינט; און ביידע, ער און לאָרענצי, זיינען ניט געווען רעאַלער, ווי די סענאַטאָרן אין די רוימע פּוּר פּורנע מאַנטלען, וואָס האָבן אַלס בעטלער געפּוּזט אַרום אים אויף די קני; און ניט ווייניקער רעאַל, ווי יענער אַלטער, וואָס איז געווען אַנגעלענט אָן דער פּאַרענטשע פּון עפעס אַ בריק, וועמען ער האָט אין בין השמשות צוגעוואָרפּן אַ נרבה פּון דער קאַטש אַרויס. וואָלט קאסאנאָוא ניט אַנגעווענדט די קלאַר קייט פּון זיין אורטיילס קראַפט פּאַנאַנדערצונעמען דאָס רעאַל איבערלעבטע פּון דעם געחלומטען, אַזוי וואָלט ער זיך גע- קאַנט פּאַרשטעלן, אַז ער איז אין מאַרקאַלינאַ'ס אַרימס פּאַר פּאַלן געוואָרן אין אַ ווילדן חלום, פּון וועלכן ער האָט ערשט אויפגעוואַכט באַם אַנבליק פּון דער קאַנפּאַנילע פּון ווענעדיג.

XII

עס איז געווען אויף דעם דריטן מאָרגן פון זיין רייזע, ווען ער איז אָנגעקומען קיין מעסטערע, האָט קאסאַנאווא צום ערשטן מאל נאָך מער ווי צוואַנציק יאָר פון בענקשאַפט, דערזען דעם גלאַקטוריס — אַ גרויסע שטיין־געביידע, וואָס האָט זיך איינזאַם געשטרעקט אין דער דעמערונג. ווי אַרויסגעטויכט פון דער טר-פער ווייט. ער האָט געוואוסט, אַז עס איז אים נאָך געבליבן אַ צוויי שטונדן פאַרן צו דער געליבטער שטאָט, אין וועלכער ער איז יונג געווען. ער האָט באַלוינט דעם קוטשער, ניט וויסנדיק צי דאָס איז געווען דער פערטער, פינפטער אָדער זעקסטער, מיט וועמען ער האָט זיך געדאַרפן אַפּרעכענען זינט ער האָט פאַרלאָזן מאַנטוואַ; און איז באַגלייטונג פון אַ יונג וואָס האָט אים נאָכגעטראָגן זיין באַגאַזש האָט ער זיך געאיילט איבער די אַרימע גאַסן צום האַפּן, וואו ער האָט געוואַלט אָנקומען צו דער שיף וואָס האָט נאָך היינט, ווי מיט פינף־און־צוואַנציק יאָר צוריק, געזאַלט אַפּגיין קיין ווענעדיג זעקס אַזייגער אינדער-

עם האָט אויסגעזען ווי מען וואַלט נאָר געוואַרט אויף אים; ער האָט קוים געהאַט פאַרנומען אַ פּלאַץ אויף אַ שמאַלער באַנק, צווישן די ווייבער, הענדלער, וואָס האָבן אַרויסגעבראַכט זייערע סחורות צום פאַרקויף און בעלי־מלאַכות, ווען די שיף האָט זיך גערירט פון אַרט. דער הימל איז געווען פאַר-

קאסאנאן א'ס אהיימקער

וואַלקנט. א נעפל איז געלעגן איבער די אַזיערעס ; עס איז געווען אַ שווערער גערוד פֿון פּוילן וואַסער, פון פייכטן האַלץ, פון פיש און פון פרישע אויבסטן. אַלץ העכער איז אַרויסגע-שטיגן די קאמפאנילע ; נאָך טורימס זיינען אויסגעוואַקסן אין דער לופט ; עס האָבן זיך אָנגעהויבן צו ווייזן קלויס-טער קופּאָלן. דאָס ליכט פון דער מאַרגן-זון האָט אים אַנטקעגן געגלאַנצט פון איין דאָך, פון צוויי, פון פיל דעכער. הייזער האָבן זיך אויסגעטיילט, זיינען אויסגעוואַקסן אין דער הויך ; שיפן, גרויסע און קלענערע האָבן אַרויסגעטויכט פון דעם נעפל ; גריסן זיינען איבערגעשיקט געוואָרן פון איין שיף צו דער אַנדערער. דאָס גערעידעריי אַרום אים איז געוואָרן העכער. אַ קליין מיידל האָט אים אָנגעבאַטן צו קויפן ווייני-טרויבן. עסנדיק די בלויע בערעס, האָט ער געשפיגן די שאַלן הינטער זיך, לויט דעם שטייגער פון זיינע לאַנדסלייט און זיך אַריינגעלאָזט אין אַ שמועס מיט אַ מענטשן, וואָס האָט אויס-געדרוקט זיין צופרידנקייט דעריבער וואָס דאָס וועטער פאַנגט זיך ענדלאַך אָן אויסצולייטערן. „וואָס, דריי לאַנגע טעג האָט עס דאָ גערעגנט ? פון דעם האָבן איר גאַרניט געוואוסט, איר קום פון דרום, פון נעאַפל, פון רויס“.

די שיף איז אַריינגעפאַרן אין די קאַנאַלן פון דער פאַר-שטאַט. שמוציקע הייזער האָבן געקוקט אויף אים מיט קויר-טיקע פענצטער, ווי מיט תּמ'עוואַטע פיינטלאַכע אויגן. צוויי אַדער דריי מאָל האָט זיך די שיף אָפּגעשטעלט. אַ פאַר יונגע לייט, איינער מיט אַ גרויסן פאַרטפעל אונטערן אַרים און וויי-בער מיט קוישן זיינען אַרונטערגענאַנגען.

קאסאנאָווא'ס אַהיימקער

איצט איז מען ענדלאך געקומען אין הימלאכארע נאכ־ באַרשאפטן. איז דאָס ניט געווען דאָס קלויסטער, וואו מאַר־ טינא פלעגט זיך גיין מתורה זיין? איז דאָס ניט געווען דאָס הויז, אין וועלכן ער האָט, אויף זיין שטייגער, צוריק געוונט און פריש געמאַכט די בלאַסע און טויט קראַנקע אַנאַמע? און האָט ער ניט דאָרטן דער רייצנדער סילויע'ס ברודער, דעם שורקע, געשלאָגן ביז בריוון און בלוי? און דאָרט באַ דעם זייטיקן קאַנאַל, אין יענעם קליינעם געלבלאַכן הויז, וואו אויף די אַפּעגאַסענע שטיגן איז געשטאַנען אַ באַרויסע פרוי... איידער נאָך ער האָט זיך געקענט דערמאַנען, וואָס פאַר אַ געשעעניש פון זיין ווייטער יוגנט עס איז געווען פאַרכונדן מיט דעמראַזיקן הויז, איז די שיף שוין געווען אַריינגעשוואַרן מען איז דעם גראַנד קאַנאַל, און איז איצט לאַנגזאַם געפאַרן צווישן די פאַלאַצן אויף דער ברייטער וואַסע־ריגאַס. קאַסאַנאָוואַ איז זיין פאַרחלומטער דערינערונג, האָט געפילט ווי ער וואַלט ערשט נעכטן געפאַרן אויף דעם זעלביקן וועג. אויף דער ריאַלמאַ בריק איז ער אויסגעשטיגן, וואָרים איידער ער האָט געזאָלט אַפּשטאַטן אַ וויזיט דעם הער בראַנאָדינא, האָט ער פריער געוואַלט באַשטאַטן זיינע זאַכן און פאַרזיכערן זיך מיט אַ צימער אין דעם קליינעם באַשיידענעם נאַסטטהויז, אין דער נאַכבאַרשאַפט — ער האָט געוואוסט וואו עס געפינט זיך, האָט זיך אַבער ניט געקענט דערמאַנען דעם נאַמען. דאָס הויז האָט אים אויס־ געזען מער פאַראַרימט, אַדער ווייניקסטנס, מער פאַרנאַכלע־ סיקט, ווי עס איז געווען אין זיין זכרון. אַן אַנגעכמאַרעטער, אומראַזירטער קעלנער האָט אים אַריינגעוויזן אין אַן אומהיימ־

קאסאנאווא'ס אהיימקער

לאכז צימער, וואָס האָט אַרויסגעקוקט אויף דער בלינדער וואַנט פון דעם קעגנאיבערדיקן הויז. אָבער קאָסאָנאוואַ האָט ניט געדוואָלט פאַרלירן קיין צייט, אויך האָט זיך אים כמעט זיין גאַנצער באַרער פאַרמעגן אויסגעשעפּט אויף דער ריזע און דער ביליקער פרייז פון דעם צימער איז געווען פאַר אים, ווי געדוואַנטשן. אזוי האָט ער באַשלאָסן דערווייל דאָ צו פאַרבלייבן. נאָכדעם ווי ער האָט זיך אָפּגערייניגט פון דעם שטויב און קויט פון דער ריזע, האָט ער אַ ווייל איבערגעטראַכט צי ער זאָל אָנמאַן זיין שענערן אָנצוג, זיך באַרעכנט, אַז עס איז פאַסיקער צו טראָגן דעם באַשידענערן, און האָט פאַרלאָזן דאָס גאַסטהויז.

עס איז געווען בלויז אַ הונדערט טריט, דורך אַ שמאַלן געסל, צו דעם קליינעם פאַרנעמען פאַלאַץ, נאָו בראַנאָדינאַ האָט געדוואוינט. אַ יונגער באַדינער האָט מיט אַ זייער פאַרשייט פנים איבערגענומען קאָסאָנאוואַ'ס מעלדונג, ווי ער וואָלט דעמך דאָזיקן באַרימטן נאַמען נאָך קיינמאַל ניט געהערט. אָבער זיך אומקערדיק פון אינערווייניק פון זיין האַר, האָט ער מיט אַ מער פריינטלאַכער באַוועגונג אַריינגעלאָזט דעם גאַסט. בראַנאָדינאַ איז געזעסן באַ פרישטיק, באַס טיש נאָנט צו גערוקט צום פענצטער; ער האָט זיך געוואָלט אויפהייבן, אָבער קאָסאָנאוואַ האָט עס ניט דערלאָזט.

— מיין טיערער קאָסאָנאוואַ — האָט בראַנאָדינאַ אויסגערופן — ווי גליקלאַך איד בין אייך ווידער צו זען! אַ, ווער וואָלט עס געגלויבט אַז מיר וועלן זיך נאָך אַמאַל ווידער זען? און ער האָט אים אַנטקעגן געשמרעקט ביידע הענט.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

קאסאנאווא האט זיי אָנגענומען ווי צום קושן, האט עס אָבער ניט געטאָן. ער האט געענטפערט אויף דער האַרציקער באַגריסונג אין הויך־קלינגענדיקע ווערטער, אויף אַ צערעמאָנע נאָלן שטייגער ווי עס איז געווען זיין טבע באַ אַזעלכע געלעגנהייטן. בראַנאדינאָ האַט אים איינגעלאָרן צו זיצן און אים געפרעגט צי ער האַט שוין געהאַט פּרישטיק, ווען קאסאנאווא האַט באַניינט, האַט בראַנאדינאָ אָנגעקלונגען צום דינער און אים געגעבן די נויטיקע באַפעלן. ווען דער דינער איז געווען פאַרשוואונדן, האַט בראַנאדינאָ אויסגעדרוקט זיין צופרידנקייט איבער דעם וואָס קאסאנאווא האַט, אומקאָנדיציאָנעל אָנגענומען דעם אָנבאַט פון דעם אויבערשטן ראַט. עס וועט אים זיכער ניט אויספאַלן צום שלעכטן, דאַס וואָס ער האַט זיך אַנטשלאָסן צו ווידמען זיינע דינסטן צום פאַטערלאַנד. קאסאנאווא האַט דערקלערט, אַז ער וועט זיך שעצן גליקלאַך, אויב ער וועט קענען געווינען. דעם צוטרויען פון דעם אויבערשטן ראַט. אַזוי האַט קאסאנאווא גערערט און דערביי געטראַכט דאַס זייניקע. ער האַט אָנצווייפל מער ניט געפילט אין זיך קיין שום האַס צו בראַנאדינאָ'ן. גיכער האַט ער זיך געפילט גערירט פון דעם נאַריש־געוואָרענעם גרייז־גרויען מאַן, וואָס איז געזעסן אַנטקעגן איבער אים מיט דער שיטער־געוואָרענער ווייסער באַרד און רויט־געווימטע אויגן, און אין וועמענס מאַגערער האַנט עס האַט געציטערט די טאַס. ווען ער האַט אים צום לעצטן מאָל געזען, איז בראַנאדינאָ געווען אומגעפער אין די זעלבע יאָרן, וואָס קאסאנאווא היינט. אָבער אַפילו דעמאָלט האַט ער אים וואַרשיינלאַך שוין אויסגעזען אַ זקן.

קאסאנאווא'ס אהיימקער

אינדעם האָט דער דינער אַרײַנגעבראַכט פּרײַשטיק פֿאַר
קאַסאַנאַװאַ'. ער האָט זײַד נײַט געלאָזט לאַנג בעטן און זײַד
געשמאַק אַרײַנגעלאָזט אין דעם מאַלצײַט; װאָרײַם אױף דער
רײַזע האָט ער בלוּיז אין אײַלענײַש דאָ און דאָרט גענומען
אַ קנאַפּן אײַבערבייט.

— יאָ, טאָג און נאַכט בײַן אײַך געפֿאַרן אַהער פֿון מאַנטװאַ,
אַז אַן אונטערברעכונג, אַזױ נײַגערײַק בײַן אײַך געװען אַרױסצו-
צײַגן דעם אױבערשטן ראַט מײַן בײַטװײַליקײַט און צו באַ-
װײַזן מײַן זעלטענעם װאױלעטער מײַן אומפֿאַרלעשכאַרע דאַנק-
באַרקײַט — דאָס האָט ער אַנגעגעבן אַלס אַן אַנטשולדײַקונג
פֿאַר דער, כמעט אומאַנשטענדיקער נײַרײַקײַט, מיט װאָס ער האָט
אַרונטערגעשלונגען די הײַסע טשאַקאַלאַדע.

דורכן פענצטער האָט אַרײַנגעדױנגען דער טױזנט פֿאַכיקער
גערויט פֿון לעבן פֿון גרויסן און פֿון די קלענערע קאַנאַלן. אײַבער
אַלע אַנדערע טומלען האָבן זײַך געטראָגן די אײַנמאַניקע אױס-
רופן פֿון די גאַנדאַלערן. ערגעצװאַה, נײַט װײַט פֿון דאַנען, פֿײַ-
לײַכט אין דעם פֿאַלאַץ קעגן אײַבער, (אײַז עס נײַט געװען דער
פֿאַראַצאָרי פֿאַלאַץ?) האָט אַ פֿרוי געזונגען אױף אַ שײַנער, גאַנץ
הױכער קאַלאַרײַטור שטיב. די זײַנגערן אײַז װאַרשײַנלאַך נאָר געװען
גאָר יונג — אַ מענטש, װאָס אײַז נאָך אַפֿילו נײַט געבוירן געװען
אין דער צײַט, װען קאַסאַנאַװאַ אײַז אַנטלאָפּן פֿון די בליקאַ-
מערן

ער האָט געגעסן זעמל און פּוטער, אײַער, קאַלץ פֿלײַש און
זײַד נײַט אױפֿגעהערט צו אַנטשולדײַקן פֿאַר זײַן אומדערזעט-

קאסאנאווא'ס אהיימ קער

לאבן הונגער פאר בראנאדינא'ן, וואס האט זיך גוממוטיק צו-
געקוקט.

— איך האב ליב ווען יונגע לייט האבן א גוטן אפעטיט!
— האט געזאגט דער סענאטאר — אויף וויפיל איך קען זיך
דערמאנען, מ'זיין טייערער קאסאנאווא, האט עס איך קיינ-
מאל ניט געפעלט! — ער האט זיך דערמאנט ווען, אין די
ערשטע טעג פון זייער באקאנטשאפט, האט ער געהאלטן מאל-
צייט צוזאמען מיט קאסאנאווא'ן — „אדער בעסער געזאגט,
איך בין געזעסן און מיט באוואונדערונג צוגעקוקט ווי איך
עסט — גראד ווי היינט“, ווארים ער אליין איז דעמאלס ניט
געווען מיט אלעמען. עס איז געווען באלד נאכדעם ווי קא-
סאנאווא האט געהאט ארויסגעווארפן דעם דאקטאר, וואס האט דעם
ארימען בראנאדינא'ן, מיט דעם כסדרדיקן אדער-לאזן, שיער
ניט געטריבן אין קבר אריין...

זיי האבן געשמועסט פון די פארנאנגענע צייטן. יא,
דעמאלס איז דאס לעבן אין ווענעדיג שענער געווען.
— ניט איבעראל — האט געזאגט קאסאנאווא און מיט
א ליכטן שמייכל אנגעדייט אויף די בליידעכער.

בראנאדינא האט עס אוועקגעמאכט מיט א האנט-באווע-
גונג, ווי ניט איצט וואלט געווען די צייט זיך צו דערמאנען
אין אזעלכע קליינע אומאנגענעמלאכקייטן. איבריגנס, ער, ברא-
נאדינא, האט דעמאלס אנגעווענדט אלע מעגליכע מיטלען צו
ראטעווען קאסאנאווא'ן פון באשטראפונג, כאטש זיין יעדער
פארזוך האט זיך ליידער ארויסגעוויזן פאר נוצלאזן. „יא,
פארשטייט זיך, ווען איך וואלט שוין אין יענער צייט געווען א

קאסאנאווא'ס אהיימקער

מיטגליד פון דעם ראט פון צען! " דאָס האָט זיי דערפירט צו אַ שמועס וועגן פּאַליטישע אַנגעלעגנהייטן. אויפגעלעבט פון דערדאָזיקער טעמע, האָט דער אַלטער מאַן אויסגעזען צוריק צו געפינען דעם שאַרפּזין און די פּרישקייט פון זיינע יונגע יאָרן. ער האָט אויפגעקלערט קאסאנאווא'ן, וועגן דער פּאַר-דעכטיקער באַוועגונג, וואָס האָט לעצטנס אַריינגעצויגן אַ טייל פון דער ווענעציאַנישער יוגנט; און וועגן די געפערלאַכע אינ-טריגעס, פון וואָס עס פּאַנגען זיך שוין אָן צו מערקן אומצווייפּל-האַפּטע סימנים.

קאסאנאוואַ איז געווען גאַנץ נישקשהדיק פאַרנעברייט פאַר זיין אויפנאַכע; ער האָט זיך אָפּגעשלאָסן אין דעם מרה-שחורהדיקן צימער אין גאַסטהויז און נאָר כּדי צו באַרואיקן זיינע שטאַרק צעטרייסלמע געדאַנקען, האָט ער פאַרבראַכט דעם טאַג מיט איינאַרדנען זיינע פּאַפּירן, פאַרבּרענענדיק אַ טייל פון די וואָס ער האָט געוואַלט פּטור ווערן. נאָך אין דעם זעלבן אָונט האָט ער זיך אַוועקגעלאָזט אין דעם קאַפּע קוואַר-אדרי, אויפן סאַן מאַרקס פּלאַץ, וואָס האָט געגאַלטן אַלס דער הויפּט פאַרזאַמעלונגס אָרט פאַר די פּריידענקער און רעוואָלוצי-אָנערן. דאָ איז ער גלייך דערקענט געוואָרן פון אַן אַלטן מוזי-קער, וואָס איז אַמאַל געווען דער דיריגענט פון דעם אַרקעסטער אין דעם סאַן סאַמועלי טעאַטער, וואו קאסאנאוואַ איז מיט דרייסיק יאָר צוריק געווען אַ פּידלער. אויף אַזאַ אָפּן איז ער, אָן דער מינדסטער באַמיאונג פון זיין זייט, דורך דעם אַלטן באַקאַנטן אַריינגעפירט געוואָרן אין דער געזעלשאַפּט, וואָס איז באַשטאַנען מערסטנס פון יונגע לייט, וועמענס נעמען ער

קאסאנאווא'ס אהיימקער

האָט נאָך געדענקט פון דעם געשפרער, וואָס בראַגאדינאָ האָט מיט אים געהאַט אינדערפרי, און וועמען דער סענאַטאַר האָט דערמאָנט אַלס באַזונדערס געפערלאַכע. אָבער זיין אייגענער נאָמען האָט ניט אויסגעזען צו מאַכן אויף די אַנוועזנדע דעם איינדרוק, וואָס ער האָט זיך געפילט באַרעכטיקט צו דער-וואַרטן. עס איז קלאַר געווען, אַז די מערסטע פון זיי האָבן ניט מער געהערט פון קאָסאַנאוואַ'ן ווי דאָס, אַז מיט אַ לאַנגער צייט צוריק איז ער, פאַר עפּעס אַן אורזאך, אַדער אפּשר גאָר אינגאַנצן אומשולדיק, איינגעשפּאַרט געוואָרן אין די בליי-קאַמערן; און אַז, זיך שטאַרקדיק קעגן אַלערליי געפאַרן, איז ער פון דאָרט אַנטרונען. די בראַשורע, אין וועלכער ער האָט, נאָך מיט יאָרן צוריק, אַזוי לעבעדיק אָפּגעשילדערט זיין פּלטה, איז אמת ניט געבליבן אומבאַמערקט, אָבער קיינער האָט ניט אויסגעזען צו האָבן עס געלעזן מיט דער געהעריקער אויפּמערקזאַמקייט. קאָסאַנאוואַ'ן האָט אַ ביסל פאַרוויילט דער געדאַנק, אַז ער האָט בכוח באַהילפּיק צו זיין די אַלע יונגע לייט, ווי צום שנעלסטן זיך אַנצונעמען מיט פּערזענלאַכע דער-פאַרונגען פון תּפּיסה־לעבן אונטער די בליידעכער און אַז זיי זאָלן אויך דערפילן דעם טעם, וואָס עס הייסט פון דאָרטן צו אַנטלויפן. אָבער ער איז פונדעסטוועגן ווייט געווען פון צו לאָזן אין זיך פאַרדעכטיקן אַזאַ בייזוויליקן איינפאַל, אין קעגנטייל, ער האָט פאַרשטאַנען צו שפּילן דעם אומשולדיקן, דעם ליבווירדיקן און אויף זיין אייגענעם שטייגער האָט ער באַלד גענומען אונטערהאַלטן די פאַרזאַמלטע, דערציילנדיק אַלערליי פּריילאַכע אַוואַנטורעס, וואָס האָבן זיך מיט אים פאַרלאָפּן

קאסאנאוא'ס אהיימקער

אויף זיין לעצטער ריזע אהער פון רוים. די אינצידענטן, ווען אפילו אינגאנצן אמתע, האבן אין דער ווירקלאַכקייט באַלאַנגט צו אַ צייט פון פופצן ביז צוואַנציק יאָר צוריק.

בעת מען האָט זיך מיט נייגעריקייט צוגעהערט צו אים, האָט עמעזן, אינאיינעם מיט אַנדערע ידיעות, געבראַכט די נייעס, אַז אַן אַפיציער פון מאַנטואַ איז אויף דעם שכנישן לאַנדבאַזין פון זיינס אַ פריינט, באַ וועמען ער איז געווען אויף באַזוך דערמאַרדעט געוואָרן, און אַז דעם טויטן קערפער האַבן די רויבער אויסגעפלינדערט ביז צום העמד. ווייל אַזעלכע מאַרדן און איבערפאַלן זיינען אין יענער צייט גראַד ניט געווען קיין זעלטנהייט, האָט דער פאַל ניט אַרויסגערופן אין דעם קרייז קיין באַזונדערע אויפמערקזאַמקייט. קאסאנאואַ האָט אַנגעהויבן זיין דערציילונג פון דאָרט, וואו מען האָט אים אונטערבראַכן, און האָט פאַרגעזעצט, ווי די געשעעניש אין מאַנטואַ וואָלט אים אַנגענאַנגען פוקנט אזוי ווייניק ווי די איבריגע. נאָכדער מער, זייענדיק איצט באַפרייט פון אַן אומרויאַקייט, וואָס ער האָט זיך קיים אַליין געוואָלט צוגעבן, איז זיין שפראַך געוואָרן מוטערער און מוטיקער ווי געווען.

עס איז געווען נאָך האַלבע נאַכט, נאָך אַ פרייען אַפשיער פון זיינע נייע באַקאַנטע, ווען ער איז גענאַנגען אַליין אויף דעם ווייטן לינדיקן סקווער. דער הימל איז געווען שטערנלאַז. עס איז געהאַנגען אַ שעמערינדיקער שווערער נעפֿל. ער איז גענאַנגען מיט דער זיכערקייט פון אַ נאַכטוואַנדלער. אַז דעם וואָרן באַוואוסטזיין, אַז ער גייט דאָ איצט צום ערשטן מאל זינט דעם לעצטן פערטל יאָרהונדערט, האָט ער געפונען דעם

קאסאנאָוא'ס אַהיימקער

וועג דורך ענגע געסלאך צווישן טונקלע הייזער און שמאלע בריקלאך, אונטער וועלכע עס האָבן זיך געצויגן די שוואַרצלאַכע וואַסערן פון די קאַנאַלן. ער איז אַנגעקומען צו זיין פאַרוואַר-לאַזטן גאַסט־הויז און, ערשט נאָך אַ ווידערהוילטן קלאַפּן, האָט זיך דער טויער לאַנגזאַם און אומפריינטלאַך געעפנט.

ווען מיט אַ פּאַר מינוט שפּעטער, האָט ער, זייענדיק בלויז האַלב אויסגעטאַן, זיך אַריינגעוואַרפּן אין דעם אומבאַקווע-מען בעט, האָט אַ שמערצלאַכע מידקייט אומענדלאַך באַשווערט זיינע גלידער; ער האָט געפילט אַ ביטערן נאַד־טעם אויף די ליפּן, וואָס האָט גלייכצייטיק זיין גאַנץ וועזן דורכגעדרונג-גען. און אזוי, נאָך פינפּאונצוואַנציק יאָר פון גלות, האָט ער געהאַרט אויף דעם ערשטן, אזוי לאַנג גענאַרטן היימשלאַף. אַבער ערשט באַם אויפברעכן פון מאַרגן, האָט דער חלומלאַזער, טיפּער שלאַף זיך ענדלאַך דערבאַרימט איבער דעם אַלטן אַוואַנ-טוריסט.

(סוף).

אַנמערקונג

עס איז אַ פאקט, אַז קאסאנאוואַ איז געווען אויף אַ באַ-
זוך באַ וואַלטער'ן אין פערניי. דאָר, אַלע געשעענישן און
שלוסן אין דער פאַרלינגדער נאָוועלע, און באַזונדערס דאָס, אַז
קאסאנאוואַ האָט געאַרבעט אויף אַ פאַלעמישער שריפט קעגן
וואַלטער'ן, האָבן מיט דעם געשיכטלאַכן אמת גאַרנישט צו
טאָן. עס איז אויך היסטאָריש וואָר, אַז קאסאנאוואַ, ווען איז
עלטער צווישן פופציק און זעכציק יאָר, האָט געפונען פאַר
נויטיק זיך אָפצוגעבן אין דינסט אַלס שפּיאַן צו זיין געבורט-
שטאָט ווענעדיג. וועגן די און פיל אַנדערע, פריערדיקע מיט-
מאַכונגען, פון דעם באַרימטן אַוואַנטוריסט, וועגן וועלכע עס
קומען פאַר צופעליקע אַנדייטונגען אין דעם לויף פון דער נאַ-
וועלע, קען מען געפינען מער אויספירלאַכע און געטרייערע
באַריכטן אין קאסאנאוואַ'ס „מעמואַרן“. און נאַכאַלעמען, דאַרף
די גאַנצע דערציילונג פון „קאסאנאוואַ'ס אַהיימקער“ גענומען
ווערן אַלס אַ פרייע שאַפונג.

א. ש.